

WFT

Ne.

Ta pa ni izmišljena.

Mndrejc Puved

April 2018

Kazalo

***	PREDGOVOR.....	3
***	BALKON.....	3
***	PISMO.....	4
***	ARKADE.....	5
***	NAZAJ.....	6
***	GORNJI TRG.....	8
***	EMAIL.....	10
***	MARIA-ALM.....	11
***	APARTMA.....	12
***	TERMINOLOGIJA.....	13
***	RAZLIČNO.....	14
***	KONTEKST.....	16
***	DIANA.....	17
***	JANI.....	19
***	MONA.....	19
***	SKUPNOST.....	20
***	HUSTON.....	20
***	2000 Fosdinovo.....	20
***	2002 THORONET.....	21
***	2004 Kamnik.....	24
***	2006 Pontebelo.....	25
***	2008 Ensues-la-Redonne.....	27
***	2010 Sovinjak.....	29
***	2012 Toskana.....	31
***	2014 Marbela.....	35
***	2016 Podaca.....	46
***	60.....	52
***	WFT.....	53
***	P.s. 19:.....	55

***** PREGOVOR**

Mi ne rata nič drugega napisati, ker se mi misli stalno vračajo k nadaljevanju in iz tega sklepam, dokler ne bo na papirju, tudi drugega ne bo.

Vendar.

Zgleda, do bom vendarle moral najprej napisati še konec "Spominov iz DeepFreezerja".

Čeprav to sploh ni res.

Prvo.

Mislím, da je dobro, da vmes preteče nekaj vode, v resnici čim več tem bolje, da zgodba dobi patino, z distanco pridobi na zanimivosti.

Drugo.

Spomini so se povsem dobro zaključili, vendar ne končali, ker ...

***** BALKON**

In tko (tako), sedim na pragu vrat, balkonskih, v resnici je bila loža, a ne bi sedaj moril z arhitekturnimi problemi, kadim, takrat sem še veselo pihal in opazujem zvezdnato nebo nad grajskim hribom. Včasih so se celo zvezde videle, čeprav je Ljubljana prav po vele mestno svetlobno onesnažena.

Zdej. (sedaj)

Niso bile samo zvezde, te po mojem ne vplivajo tako močno na počutje nekaterih. Nekaterih pravim, ker eni pač niso za luno. Še vedo ne, kaj bi lahko to bilo.

Drugi pa.

Ni da bi razlagal, saj si vsak sam predstavlja.

Sam sem, še kar občutljiv na vremenske spremembe. Ne sicer toliko, da bi lahko šel za vremenkota na TV, a par dni v naprej znam biti tečen, ker se približuje fronta. Je sicer še nad Milanom, a men se že mal fuzla. Ne, nič kaj pretresljivega, pač malo bolj našpičen. Slovenci imamo prav posrečeno besedo za stanje. Tečen. (k drek)
Ja.

Ampak znam zato tudi sila prešerne volje biti, ko je večina povoženih ob obilici dežja, sam pa že po eni nogi skačem, Maja je včasih rekla, super ventiliram navdušilitis, ker je nad Milanom že sočno in bo pojutrišnjem tudi tu.

Ok.

Samo da predočim, da so svakojaka stanja.

Eni bi dodali še sranja, a to ne gre v gornji kontekst, ker takrat na tisti deski, vrata so včasih imela lesen prag, in ta na katerih sem sedel, so ga še imela, sicer novega, lepo prelakiranega hrastovega lesa, sem užival v kajenju, na balkonu, takole v mirni nočki.

Sosedova Darja je sicer svojmu prigovarjala, naj mi gre kaj reč, ker se je dim prikradel v njuno spalnico, a to še niso bili taki časi, da bi se dal kaj veliko motiti na to temo. Ja če si bil prijazen in uvideven:

"U, pa res. Uprost sploh nisem pomislil na to."

Pa v tistih časih je bilo to še redkost, smo imeli kadilci še dokaj avtonomije, sicer blede senca časov, ko so v vsakem kadru vlekli.

A se spomniš Humprita v Kazablanki, eto tko.

No, čist vsaka pa tudi še ni težila in tko se je tudi un Darjin branil, »pa ja ne moreš taka bit«.

Kakor koli že, do bližnjega srečanja, na to temo ni nikoli prišlo, mi je pa Darja čez leta omenila, kok sem ji šel na jetra, a takrat smo se že pripravljali na selitev in sploh sem tudi že nehal kaditi. A o tem mal bol pol.

Da končno nastavim, tam na pragu, na balkonu, sa pogledom na ...
Ja.

Luna se je tudi videla in ta mi je čez čas, ko sem že nekaj časa zijal vanjo, saj menda poznaš, če pa ne, ti pa ni pomoči in ni da bi razlagal, a če, potem veš, da se znajo buditi sila različni občutki in misli.

In tko razmišljam, al pa jo zdele vidjo tut moji Finci?

*** PISMO

In.

Napišem pismo.

Sicer brez lune, da si ne bi kdo še kaj mislil, kok da je tale za luno, pa take, a da bi bilo čist fino če bi se še kdaj dobili, pa take. Ja, vse drugo tudi.

Kokoskej (kako si kaj), padrgač (pa drugače), pa se fino mej, pa piš kej, za vedno tvoj Andrej. No, mal je treba pretiravat, je koj (takoj) bolj osebno pisanje.

Pa ja ne moreš napisat:

A bi?

Ja.

Ne.

Obkrožiti odgovor!

To pač ni pismo. Mora imeti še mal predgovora, pa Angleži pravijo, malega govora, pol proti koncu, pol pa nastaviš, pa spet ne direkt, ipak so to Finci, pa čeprav še tako fajni in v tem primeru še švedsko govoreča manjšina, a princip ostane in dahneš.

"A bi?"

Sicer z malo upanja. A kakor so včasih rekli naši južni bratje:

"Ko pita ne skita."

In več, kot v rit te tudi ne morjo poslat, kar je pa tudi malo možnosti, so ipak severnjaško vljudni in bi rabil za tako reakcijo vsaj osebni stik, fejest podmazan z maligani, pol, pol se pa tudi kaj takega lahko zgodi. Vsaj teoretično. Praktično ga ne poznam primera.

Zdej.

Tule se prav v detajle ne spomnim. Ali je bil že emajl, al je bilo eno zadnjih še fizičnih pisem.

Tiste na DURS ne štejem. So še leta fizično potovala. Osebna so se pa kaj hitro izpuhtela. Samo še nekateri okosteneli, so hoteli fizično. Nekateri pa še vedno. A moram pripomniti, da jih je samo še za vzorec in še ti nimajo več veliko korespondence.

Kakor mi gre na jetra tole novodobno socializiranje, si pa po drugi strani ne znam več predstavljati, življenja brez.

Neskončna lahkost socializacije.

»Pa pustmo to stat.«

Pol pa pozabim na pisanje in živim svoj vsak dan.

***** ARKADE**

Da začnem na začetku.

Grem dol po arkadah, na Plečnikovi tržnici. Tam mi je bilo precej ljubo hoditi. Ne samo zato ker sem arhitekt, to je samo dodalo vrednost. Že prej, v srednji šoli, ko si sploh nisem predstavljal da bi bil inženir, sem raje ovinek naredil, da sem lahko po teh istih arkadah šel. Že takrat so me navduševali ambienti v prostoru nastavljenem z arkadami.

Ne arhitektura, ta je prišla potem, prostor pa fajni. Takrat sploh ni bilo tako gostoljubno, kot dan današnji, ko je spet na drugi strani pretiravajo in so samo še kafiči in butik. V tistih časih so bile samo mesarije. Se ne spomnim da bi bilo še kaj. Saj menda je bilo, a pač nisem registriral. Al pa celo sem, a se takrat pač nisem trafil s tem.

To je zelo podobno kot z fotografijo. Sem velikokrat mislil, da ni več kaj posneti. Ma, ne ljudi. Teh nikoli ne zmanjka. A mestne ulice in ambienti. Če ni bilo posebnega trenutka, na primer se je trola zabila v vogal, potem ni bilo nikoli nič zanimivega, pa magari leta hodil okoli istih vogalov.

Ja, so se dogajale svakojake štorije, na svakojakih vogalih, a da bi posnel fajn fotko, na istem vogalu pa ne. Vse dokler ni prispel kakšen tuj fotograf. Posnel tisti isti vogal, bil sicer nekje objavljen, da sem to videl, a si potem mislil, pa koko, če grem vsak dan mimo.

Še celo nekajkrat sem potem šel in posnel isti kader, pa koko mu rata, in videl da se sicer da. Ja, ni samo vogal sam, je tudi trenutek, pa svetloba pa še kaj, a v resnici kadrov nikoli ne zmanjka, če jih le drugače pogledaš.

Tako je tudi z drevoredom na Vegovi. So ga tam na strani Grabna posekali. Smo imeli demonstracije proti, a to šele po tem in ni bilo niti možnosti da bi ga nazaj postavili, a nisem hotel o tem. Temveč, dokler ga niso posekali, ga sploh nisem videl, pa magari vsak dan mimo šel.

Ene stvari so tako logične in genialne, da jih sploh ne vidiš, dokler jih ne odstranijo.

To je po mojem najbolj genialno pri arhitekturi. Ko je edino logično, potem je maksimum.

Eto tako so mi bile arkade na tržnici in po teh sem korakal, na en vroč julijski dan. Ne vem če ni bilo 50 stopinj. Ajd 40. 30 pa sigurno. Pa raje kera več.

***** NAZAJ**

Februarja sem se vrnil iz Helsinkija. Je bila ravno ena tistih redkih zim, ki je natrosila sneg še v marcu. Vsi so zabavljali, meni se je pa tako fajn zdelo. Še sneg, ves južen je bil topel. Takega gor ni.

Ne res.

Tam je celo zimo pršič. Južnega skoraj ne poznajo. Je zares redkost.

Mama me je sprejela z odprtimi rokami. Ko sem odšel v beli svet, je izgledalo da za vedno, tako da je bila kar vesela. Z njo sva sicer imela prav poseben odnos. Čim dlje, bolj sva se imela rada. Skupaj pa.

Ene 5 minut že še, pol je pa počilo. Večinoma na ful. Tako da sem tudi potem raje samo spat hodil domov, vse ostalo pa na minimum.

Vključil sem se v kolektiv, kjer smo vse delili na enake dele. Tudi snažilke nismo imeli in smo tako tudi po tleh pomivali sami, ne samo cekrete (sekrete (sanitarije (stranišča))) .

Pa mi je kar pasalo. Takole vse predvidljivo in sprejemljivo. Saj ne da je bilo gori vse drugače.

Samo kot ilustracija. Gor sem, preden sem nazaj prišel, en zadnjih plotov naredil 6m dolgega. Tu smo pa vse na A3 delali. Še načrtov zlagat ni bilo treba.

No ja. Tam sem vedel kdaj bo plača in koliko je bo, tudi koliko je bo ostalo po vseh izdatkih. Na srečo so bile tudi izrednosti in se je kar poznalo. Tako da Pariz nikoli ni bil problem.

Tu pa. Nismo vedeli kdaj bomo plačani. Sploh ali bomo. Revni kot cerkvene miši. A sem žvižgal ko sem po arkadah šel. Vse je bilo tako optimistično.

Po pa.

Ka pa vem?

Nekega dne sem oznanil, sedaj se bom pa poročil.

Ej, so me kolegi zezali. Kolegi že davno porihtani, otroci že v šoli. Na kateri fax pa to, sam pa šele z načrti. Da bom težko kaj uporabnega v teh letih dobil. Ločenko z čredo otrok že še, kaj več pa ne.

Ok. Nima veze.

Pol ko sem se tako odločil, sem se tudi tudi tako počutil.

Kako pa je to?

To je pa tko.

Kakor je bilo vse precej na optimistični strani, se ja tudi kazal en že apšlesan vzorec in le tega sem se kanil ogniti.

Vzorec?

Ja. Ko sem se vrnil, je šel, ne velik, a val okoli, ta je pa iz tujine prišel in sem kot tak bil tudi obravnavan.

Koko?

Ok.

Grem s 9-tko zvečer mal v mesto.

"A kr tko?"

Ja. Pogledat koko pa kaj.

V resnici brez pričakovanj. Če ne drugega k Poloni na čvek, tam se je vedno kaj zanimivega godilo. Pri njih je bil pretok fac največji. No, mogoče kje drugje še večji, samo da sam nisem tega vedel in mi je zato bil tam največji.

Pa nisem kanil iti tja.

Kar malo na okoli.

Na troli Vanda.

"Pa kokos kej? Pa drgač? As še vedno tm?"

Je dišala kot v starih časih. Ene so za ljubezen narejene. Pa je še vedno imela visoko leteče cilje in sem ji prišel prav samo za zabavo.

Ravno o tem sem hotel.

In tako se kotalikam iz zabave na zabavo. Vsak teden vsaj ena. In

to take fine. Sami noblih, nič hardkora. Samo vljudnostne fraze.

"Lepo vreme se nam obeta.

Pa drgač?

Ok. Tudi.

Ali prinesem še en kozarec šampanjca?"

Ti povem. Je kar dehtelo od uglajenosti.

So me tako imeli za dekoracijo.

Je operna pevka gostila producenta in so me predstavili:

Gospod arhitekt se je ravno vrnil iz Finske.

"Zanimivo. Ali je vam tudi vseč skandinavsko pohištvo?"

Ja, seveda. Les je lep."

Pa take.

Pol je ena pesnica iz Sarajeva imela recital in sem tudi tam svetil. Sicer super mačka, a sem jo samo od daleč videl. Me niti predstavili niso. So me pa ena 50tim ostalim.

A če se kerga spomnim?

Ja unga ki me je pripeljal.

Pol je ena iz svetovne banke za razvoj zbirala spremljevalce in sem bil na lestvici določen za sprehode.

A dej, dej. 2x sem jo pa res še pozdravil v mestu, potem so jo pa verjetno premestili v Grčijo.

Ko sem enkrat sedel cel večer s parom iz italijanske ambasade in smo čvekali o vremenu in drgač, mi je pa mrak na oči padel, sem se sicer še prav vljudno poslovil, a pri naslednjem povabilu odklonil, ker ravno kao oddajamo en natečaj.

Skratka podn od podna.

Jest se takih ne grem.

*** GORNJI TRG

In odkorakal pod arkadami na en vroč dan, da se je še asfalt mehčal, na Gornji trg.

Tam so imeli keramiki sejem in tam sem kanil obiskati sošolca iz srednje šole, kateri je bil še kar uspešen keramik, kolikor je to sploh mogoče.

Ok. Nima veze.

Nekaj časa sem se zezal, in mu stranke odganjal. Ej, je bilo tako vroče, da bi tudi brez mene odšle, tako so imele pa en vzrok več. Potem mi je postalo malo dolgčas in sem šel pogledat še ostale piskre.

Saj piskrov sploh ni bilo veliko. V resnici so bili v manjšini. Večinoma prčkarije. Broške, koravde, same nujne.

Ampak.

Tam, malo od Pavle gor, je bila pa stojnica polna piskrov. Take velike modre sklede. Tega na ostalih stojnicah skoraj ni bilo.

V tistem času sem še vedno s sabo nosil Canona z Vivitarjevim zumom 28-200. Skratka ta velik frajer.

Oblečeno sem imel svetlo zeleno srajco od Leevisa (Levi Strauss & Co.), kateri sem odtrgal rokave, tako da so se videli bicepsi pod resicami ostankov rokavinih.

Skratka še večji frajer.

Slikal sem še kar, posebej če je kakšna fajna mimo šla.

Ta največji frajer.

Prodajalka na tem štantu je pa kar knjigo brala, kot da me ne bi bilo. Sem ene 3x mimo šel. Jo slikal, ji je bilo še bolj nerodno. Slikal tudi druge in čez čas še pokomentiral, če se je le kdo ustavil in pokazal zanimanje, češ koko je fajn, pa čist poceni, pa take. Tako da je še prodajalka mene pogledala, al kaj ko je bil to en tistih pogledov, za katerega se reče, če bi pogledi ubijali, bi sigurno tam izkravel preresetan od celega saržerja metkov.

Ja. So že kje, ker rekli, da nič ne štekam. Včasih celo prav pride, kakor bo v nadaljevanju sledilo.

Krožil sem po štantih, bolj ali manj uspešno. Kaj je tu uspešno je sicer diskutabilno, a niso se vsem možgani skisali od silne vročine in z nekaterimi, tudi, kompletnimi neznanci, sem uspel naplesti še kar kaj.

Bežno znanstvo.

Vljudnostni pogovor.

Nekaj zanimanja celo.

In tko.

Delal sem vse manjše kroge iz česar sledi, da sem vse več obiskoval že omenjeno stojnico. Tudi za prodajalko, se lahko reče, da ne šteka vsega in je počasi začela popuščati, glede teksta. Ter počasi nastavila tudi nekaj vljudnostnih fraz.

Zdej.

To je tko.

Prišla je namreč Oli. Ta je od mojega prijatelja punca s prvega štanta, od koder so me prvega napodili, kar pa je že opisano. Oli, je treba dodati, je posebna že od prej, pol pa še ekstra, ker, ko se je namalala tam na tistem štantu, kjer sva sedela z sramežljivo prodajalko modre keramike, je izvalila:

"Tale je tvoj bodoči mož.

?

Ej, kam je pa tole pasalo?

A poznaš jo?

A ti tut?

A že dogo?

Ka pa ti?"

Pol je bilo mal tišine, se mi zdi, al kaj, mogoče kaj z angelci, ker nekako se je pojavilo vprašanje, ali greva na grad na razstavo

keramike, ker tule je čisto prevroče in tako ali tako ni ljudi, komu se pa ljubi v taki vročini okoli laziti.

Zdej.

Pol mam mal luknje. Se ne spomnim kako in kaj je bilo gor grede. Dol pa še manj. Na razstavi se je že pokazala diskrepanca, kakor je to znal profa pri likovni teoriji nastavit, ker, kar je bilo meni všeč, njej ni bilo in obratno.

To se je potem še kdaj godilo in se še vedno dogaja. Sicer pri keramiki me je vzgojila, je precej časa trajalo, da sem zapopadel, a sem in dan današnji, še vedno ne vidim dinamike in dramaturgije v krivulji napetosti sklede, kamoli kako je speljana galerija, za tiste ki ne znate slovensko, galerijo imajo tisti piskri, kateri imajo pokrov in pokrov ni kar tako tam, ampak sedi na galeriji, po domače rob piskra.

Ok.

Pojma nimam, pa se sedaj trudim ponavljati. Ji dam povsem prav, a je treba prvo zamenjati perspektivo, da je uporabna keramika tista prava, kiparjenje na temo keramike pa ni.

Ja, povsem legitimno stališče, katero pa ima horde nasprotnikov, ker večina bi nekaj umetnikarila in znat napraviti uporaben pisker je brez veze.

To je tudi legitimno stališče, a sam navijam za unga prej.

Pol.

***** EMAIL**

Pol.

Se tudi ne spomnim ali je prišlo pismo ali emajl. Kakor koli že. U, kok je to fajna, pa koko sem, pa drgač. Ter seveda vse ostalo, da ni nič novega, da je vse po starem in koko sem pa jaz?

Ker sem človek od akcije, in vem, da se z Finci lahko fino zaplete v vljudnostih, ne bi nikoli končali, nastavim a gremo smučat?

Ja kam pa?

Pa še vse ostalo, vse po starem itd, kar je pa že nastavljeno zgoraj.

Poiščem agencijo in se izkaže da je en fajna termin tam malo pred Maria-Alm-mom.

A ja.

Zdej sem se spomnil.

Ni bilo pismo, bili so emajli, ker ...

Sploh ne najdem agencije.

Torej.

Najdem agencijo a nimajo ničesar, ker je vse daleč na okoli, med zimskimi počitnicami zasedeno, razen Garmiš s 5 zvezdicami, na

podstrehi za tamal milijon.

Se usedem, na internet. V tistih časih še modem preko telefona, če se spomniš, včasih so modemi žvižgali, no, cvrčali, ama lih isto, kot na pomladno jutro na naši češnji, ko ima vesoljni tičji zbor konferenco ob 5h zjutraj.

Eto podobno so žvižgali takrat modemi. Posledično tudi brzina prenosa je bila bolj pesniška. A smo se radi imeli in niti ni bil ne vem kakšen problem. Ja, je trajalo, a je bilo zato še bolj razburljivo in naletim na sobe v enem bloku v Maria-almu med Bišefhofnom in Zel-am-zee-jem.

*** MARIA-ALM

Pol.

Ravno ko poizkušam navezati stik z hišnikom, kateri se je delal, da ama čisto nič ne šteka angleško in pač nič ne razume kam merim, pa magari mu kazal print potrdila o najemu apartmajčka v bloku, pred katerim stojimo, se parkira opel in iz njega skočita dva, ki nazarensko vpijeta in kričita in cvilita, ter poskakujeta in krilita.

Seveda se ni nihče več ukvarjal z hišnikom, ki je takoj vse razumel. Po mojem je cviknil in se mu še danes kolca zaradi tega, ker izvedli smo skakanje in objemanje kot ga sicer še nikoli nismo, ker smo le zavrti Skandinavci, ki ne kažejo čustev.

V resnici je moja tudi prav prestrašeno gledala, a se je vmes le malo nasmihala, ker le ni izgledalo tako hudo.

Dobr.

Butast ja. U, pa nerodn tut. Ampak umret od straha pa ne. Ker niso nasilneži, samo prtegnen folk. Takih smo pa vajeni.

Sicer ne takole prtegnen. Takih tudi pri nas ni, a v hladni tujini so še prtegneni drugačni.

Ok.

Unedva poskakujoča primerka sta bila Mona in Jani. Moja prijateljka s katerimi smo se dobili na smučariji.

Prišla sta iz letališča v Salzburgu.

Da prideta Danca s cugom zvečer v sosednji kraj, kamor smo jih šli iskat.

Tam je tudi bilo poskakovanja, in objemanja, pa tak, a za kanček manj intenzivno, ker se je že začelo ponavljati.

Ne, res.

Tisti prvi vtis, ko ti sicer glava govori, a je normalno, se zмениš pa je.

Pa ni. Vse eno malo nekje globoko v duši, ne možganih, je malček

skepse, al se mi tole le ne sanja, da bom po ne vem koliko letih, zopet srečal prijatelje, katere sem nekoč davno, ma saj ni tako davno, vsaj takole za nazaj permišljujoč, ko se razdalje in čas zameglijo in samo računanje pove dejanske kvantitete. Al komu se le da računat.

Tega sploh ni malo in sploh ni redko. Čim več vode preteče, tem bolj se razdalje skrajšajo in bolj se čas prelevi v meglice.

Me je tko v Madridu en Portugalec vprašal, ko sva stala v vrsti za hostel, al pa poznam uno, ko sem mu povedal da sem iz Juge.

Da je ne, od kje pa je?

Iz Bukarešte.

Tam iz Španije je vse mal desno, pa mal dol.

Kok?

Čist bliz.

In tako bi se moral uščipniti v lice, al kam se uščipne ob takih prilikah, u rit menda ne samega sebe, al pa tut, da bi bilo bolj zares, ko sem objemal stare frende tam na postaji enega jodlarskega mesteca.

Pa ni bilo časa, za take detajle, je bilo treba toliko povedat.

"Pa koko si?

Uredu.

Kva delaš?

Nč.

Kva je nouga.

Nč.

Pa drgač."

Ma ne. Saj ni bilo tako, a daleč od tega pa tudi ne.

Prvo ne veš kje bi začel. Potem se je treba navaditi, da si spet z ljudmi, ki nimajo istih vzorcev izražanja. Vsaj če niso pod maligani.

Tako da. Ja so bile pavze. A sem vse eno imel objeto Diano z eno roko, ko sem Bernta spraševal kako sta potovala?

U. Dojče ban je bil vsa naša srečanja velikokrat omenjen, tako tudi tam na našem prvem. Da sta prišla zadnjo minuto, in do tukaj sploh ni bilo zamud, pa čeprav sta presedla na motoroko.

Enim se pa res ljubi in tem se veliko, a o tem bo še kje kaj.

*** APARTMA

Apartmentček, je bil res premali za 6 ljudi, a smo bili še mladi in navajeni vsakovrstnih situacij in se za nazaj potem samo režiš. Po stari navadi smo takoj morali aperitivček.

Moja je že tam prav sumljivo gledala. Pol, je Mona naredila špagete katere je bilo treba zaliti v obilici Merlota. Še preden smo pojedli so Skandinavci že začeli peti. Moja je bila povsem bleda. Pa pri severnjakih, vsaj iz te strani železne zavese je vse v mejah sprejemljivega. Nihče ne začne težiti. No, to je sicer diskutabilno, a verjetno če si na relaciji brez problemov in mi smo se ujeli. Pač ko se vzpostavi nivo potem dolivaš da je stalno veselo, a nikoli preko mere.

*** TERMINOLOGIJA

Zares smo sila drugačni. Bi rekel če so Danci noč, smo Slovenci dan, Finci pa nekje vmes v mraku tavajo.

Zdej.

Bo treba terminologijo razjasnit.

V tem primeru so Danci, Diana in Bernt,

Finci Mona in Jani, za Slovence si pa lahko predstavljaš kdo.

Diana je prišla na Finsko iz Danske, ob podobnih časih kot sam in je tam ujela Bernta. Bernt je švedsko govoreč Finec. Bi se reklo da precej tipični predstavnik svoje vrste.

Švedsko govoreči Finci sploh niso sramežljivi in sploh niso stalno tiho. Če kaj ne, pa to ne.

Ok.

Mogoče je Bernt malo bolj vesel predstavnik zgoraj omenjenih, čeprav po mojih primerjavah, pa jih je bilo za cel avtobus, na avtobusu je pa 50 sedežev, že res da ni bil ful nabasan, a vse eno poln in kaj lahko rečem, da 40 švedsko govorečih Fincev ni bilo a ma baš nič sramežljivih.

No, Mal tudi, a ravno toliko da se spodobi in da je pol, ko prečkaš bariero, nepoznavanja, toliko bolj fajn.

Ja, je bolj glasen od večine, a so nekateri še bolj. Pa niti ne glasni, hecni pa sila.

Zdej.

Pol ko malo podmažeš je hitro ker hecen, a tako dolgo in tolikokrat, jih pa ni veliko in Bernt zna biti, pol proti večeru, ko zadiši iz kuhinje in se prileže glažek, fajn.

Z Diano se je začelo.

Čisti začetek njen prilepim ko jo opišem. Sedaj samo, da je parti animal. Blond, kot vse Danke, sicer pa rojen komplikator. Ji je vse jasno, a samo dokler se ne zaplete. Potem zna biti precej glasna če je miljeau pravi, sicer pa ne pove vsega. Vsaj ne takoj.

To je sicer običaj Skandinavcev. To da ne povedo vsega. Je ker potrebno prilagajanja obzorij, predem vsaj malo zaštekaj, a o tem bol pol.

Mona je Norvežanka, babica je menda iz Laponske, mama pa iz Tromsa. Pa ne samo mama. Cela familija.

Mona je prišla na podiplomskega na Finsko in menda jo je Jani zacahnal že na sestopu iz ladje.

Jani je švedsko govoreči Finec. Najbolj obvlada air mikrofon, ker air gitar špila Bernt.

Zdej.

Vsi štirje so pravniki, vsaj po izobrazbi.

Mona je po precej letih pravništva, le to obesila na klin in je sedaj slikarka.

Bernt je po preselitvi v Kobenhavn dobil delo pri zavarovalnici in je trenutno največji strokovnjak za računalniško zavarovalništvo, ker o računalnikih ne ve nič in zato sploh ne vpraša kaj je problem, ker ga itak ne bi razumel, samo kakšni so pogoji zavarovanja in ga zato kličejo na 100 strani na enkrat. Kajti vsi drugi se zapletajo z softver in hardver problemi.

***** RAZLIČNO**

Zdej.

Kaj je tako različno?

To niti ni tako enostavno opisati, vendar je nekaj na temo potrošništva. Pa ne na slovenski način. Ne sploh ne. Sploh ni poanta kaj kdo ima. To je itak posebna zgodba.

Ampak.

Še najbližja ilustracija bi bila zgodba z ogljičnim odtisom.

Če smo Slovenci s svojimi vrtilčki samozadostni. No, vsaj trudimo se. Pa ločujemo odpad, koliko je efektivno je tudi diskutabilno, a ga že v principu bistveno manj proizvedemo.

Ne, ne polivinil vrečk. Tu so Danci bistveno pred nami in jih skoraj ne uporabljajo. Tudi sveč za dan mrtvih ne skurijo 5 milijonov na 2 milijona prebivalcev. Sploh nimajo histerije na ta dan.

Zato pa.

Če kaj ne zna na telefonu. Še prej je bila podobna zgodba z računalniki, pol gre po novega. To se samo tako reče. Kdo pa še hodi v trgovino.

Ja po vino. To je tam tako pomembno kot pri nas, kaj pa vem, mogoče ... Viš se ne spomnim kaj bi bilo Slovencem enako sveto kot nakup vina.

Sploh ne razume, da se da telefon popraviti. Računalnik ponovno naložiti.

Pa ko bi bilo samo pri tehniki tako.
Na precej področjih se sploh ne ujamemo.

Kako ste pa taki prijatelji?

Ja, to pa je specifika. Bi rekel da smo se vsi prilagodili in to korenito.

Ne, ne grem po nov računalnik, ko postane počasen. A se razen režanja Berntu, ob pripovedovanju, koliko ga tehnika zeza, več ne angažiram. Na začetku sem še poskušal kaj dodati, pa je že osnova povsem drugačna, tako da sem kmalu popustil in pač nadaljeval na področjih kjer se štekamo.

V apartmaju smo večerjali samo prvi večer. Je bilo premalo prostora, pa takrat še ni bil problem z različnimi okusi. No bolj z naročili, kakor je potem z leti postalo, nekaj časa, zelo izrazito. A o tem bolj pol.

Na Danskem so vsi lokali približno na enakem nivoju, topogledno je tudi hrana, precej uredi.

Zdej.

Prav dobrih pa tudi ni, ker so vsi povprečni, to pišem za tiste čase, pred evropsko unijo. Sedaj je sigurno zelo drugače. A takrat so Danci mislili, da je v vseh lokalih enako fajn, za razliko od Slovencev, ki najdemo fajn lokal, in se potem stalno vračamo. Tako da smo 2x fajn jedli, 2x pa skoraj slabo. 1x od fajn je bil pa še lokal super, ne samo hrana. A takega nismo več doživeli.

Sem jim hotel razložiti, da dober lokal ni vsak, pa je podobno kot Fincem hribe kazati. Na koncu prav vljudno vprašajo:

"Nice, nice. But, do you have some flat land?"

V finski duši je ravnina in hribe poznajo samo iz Muesli škatle.

Sploh ni da bi poizkušal. Podobno je bilo takrat z Danci.

Mojimi Danci, saj ti je sedaj že jasno, da pomeni Danski del prijateljev ne celotne populacije.

To je vse samo ilustracija, kako diametralno drugačni smo.

Pomembno?

Ne to pa nikoli.

Hecno?

Pa velikokrat (ne vedno).

Že ko sem prvič oznanil, da grem z starimi prijatelji na počitnice, so mi moji dragi kolegi začeli nizati celo vrsto zgodb, kako se to konča. Posebej na jadraniu.

To že mogoče, a do tega še nismo prišli pa traja tole rajžanje, z enim presledkom, že od 1997, pa se še ni končalo. Kar ne prejudicira, da se ne bo. A ker smo do sedaj doživeli že nič koliko apsov in davnssov (ups and downs), mogoče ne bo tako kmalu.

Zdej.

To je tko.

Nekaj stvari ni pomembnih. Kot tista z gostilnami. Je bistveno bolj važno da je dobra družba, pa magari je kdaj postan krompir.

Nekaj stvari je še kar pomembnih pa jih niti ne izpostaviš, ker se vsi po malem prilagajamo. Pač ni še boljše kot bi lahko bilo.

Nekaj stvari pa pač nastaviš in jih drugi sprejmejo. Slovenci gremo ob 6h zjutraj do Firenc, da smo ob 11h že na bazenu, ko se Danci šele zbudijo in potem ob 15h v koloni stojijo za vstop v Firenze na 50 stopinjah.

Kako da je bilo?

»Mi smo videli to pa to pa to, a veš kok je dobr tist, pa tist.«

Danci so pa pojedli neznanske količine sladoleda, otroci so kozlali in jokali, a je menda tudi bilo fajn.

Skratka vsak po svoje.

A do Firenc je še daleč. Sedaj smo na smučanju v Maria-almu in Bert hoče preizkusiti tisto smučišče, ko se ves dan voziš in ne ponoviš proge.

Blok kjer smo bili je bil točno pred smučiščem, tako da smo šli samo čez cesto. Za vse ostale še preveč dobro. Tam sem prvič dobil karving smuče. Jih še niso doma prodajali. Prav za prav nihče od kolegov ni vedel o čem govorim, ko sem se hvalil, kok je dobr. Da že nisem smučal 15let pa sem bil kot profesor.

Bernta smo odpeljali na drug konec naselja. Tam je zajla, katera potem preskakuje in lahko presmučaš veliko hribov in dejansko ne ponoviš zajle. Da ne omenjam da je bilo najbolj važno da so bile črne proge. Mi smo pa po vijolčni smučali. Če je vijolčna za otroke, se ne spoznam na barve zahtevnosti smučanje, ne ljubi se mi pa poguglati.

*** KONTEKST

In tko.

Ja, je blo fajn. Je bilo novo, takole nadaljevat končano zgodbo, v povsem novem kontekstu.

Koko novem? Saj je samo nadaljevanje.

Ne, sploh ne.

U. Je blo hecno.

Verjetno že prvi večer, se tega ne spomnim, mogoče ne prvi, je bilo le toliko novega, sem vprašal:

"Gotovo žurirate kot v starih časih?"

Tišina?

"Ma ne.

Ne.

Sploh ne.

Tisti žur, na katerem si bil prisoten je bil zadnji take vrste."

Takem, da vedno ne veš kdo praznuje in kaj, ko pol ljudi prvič vidiš, ker so prijatelji prijateljev in se vse eno fajn maš.

Pol smo se, umirili, verjetno zresnili in so žuri samo še v izbrani družbi. Sploh ne več vsak petek. Samo ob posebnih prilikah in posebnih mestih. Skratka normalno za odgovorne osebe skupnosti.

To zadnje je sicer hec, a po moje ni daleč od resnice. Sicer ne vem vzroka, da nekateri postanemo bolj resni, al kaj. Da se ne žurira zaradi žura in da je vsebina bolj bistvena.

Ka pa vem?

Ja.

To pa je velika razlika z našimi žuri.

Če se že najdeš na podobnem, potem se formirajo grupe znancev, ki se že od prej poznajo in verjetno žurirajo stalno ene in iste face ne glede na lokacijo.

Tam je tega manj. Ali če si kole freh kot sem sam, skoraj ni.

Pol ko se mal nivo poviša, pol ni ben problem:

"Koko si, jest sm Andrej, ka delaš, a poznaš Diano, a si iz"

Pol se začne nekaj specifike, a o tem kje drugje.

Smo naredili rezime.

To je bilo pa nekaj najboljšega kar se živemu človeku lahko zgodi in da se dobimo čez dve leti, ker vsako leto bi bilo le tu mač, a mora biti vsaj 14 dni, teden je povsem premalo.

"Moi do."

(kakor reče švedsko govoreča manjšina (Finci praujo: Hei do.))

A kaj da pomeni?

Menda da nič. Še najbližji bi bil živjo. Pa ni nič tako konkretnega. Menda je bila reklama za nekaj, se ne spomnim kaj, prav pomembno že ni moglo biti in to dvojezično in se je prijelo pri obojih.

Obojih?

Finsko govoreči manjšini in večini.

*** DIANA

Te ljudi sem našel zaradi Diane.

Torej se vozim ...

Ne.

Prvo grem peš do tramvaja na Bulevardi.

Peš pa zato, ker je sila mrzlo in vetrovno, da ne omenjam mraka, tam je še podnevi mrak in je to v resnici edino gibanje v dnevu. Grem raje peš, da se zbudim in sploh je to en fajn konc mesta. Cel becirk kot Miklošičeva. Sicer niso imeli Secesije. Podobnemu tam rečejo Jugend. Kot zamorjena Secesija. Pa vse eno, glede na arhitekturo, še vedno fajn.

Tam veter piha vedno od zahoda proti vzhodu. Vprašanje samo kako močno. In ob zimskih dneh, kateri imajo samo ime tako. Ne zimski. To je isto, ampak dan. Ej, zna biti tako temno kot pri nas kakšna lunasta noč.

Pol na Bulevardi na tramvaj, da tam nekje preden zavije vpadnica v mesto na most, do prvega otoka, tam prestopim na mestni avtobus, kateri me potem izvrže na prvem otoku, kjer sem takrat delal. Pred mostom je tovarna Alko. Ej, jo je skor toliko kot Gorenja. Skor. Pa je tako rekoč še v centru mesta.

"Pa zakaj vse tole?"

To je pa tko."

Finci ne govorijo če ni treba. Glede da se da vse z mahanjem povedati, bi človek pričakoval, da je zato toliko vetra. No, veter uvozijo iz Švedske. Povedati morajo tudi kdaj kaj. A če ni treba so pa res raje tiho. In tko se mi na tistih jutranjih prestavljanjih vozimo v čisti tišini. V tistih časih še mobitov ni blo, da bi vsi drgnili tisto, tako, da nas je četrt brala tri četrt pa pomno pratila kaj se zunaj godi. Pa ni nič drugače kot včeraj al prejšnji teden, al mesec, al leto, al celo življenje. Ja, včasih sem bil že res zaskrbljen, pa kam sem prišel. Tole pa že ni normalno. No, vsaj zdravo ni.

In zato toliko bolj izpade, če kdo išče "eye contact".

In tko jest en tak pomladni dan, ko je sicer še fajn mrzlo. Led na odprtem je že odpihnilo. Med otoki se da še hoditi, a se delajo že velike luže. Veter še vedno mrzel ampak ima vonj.

Tam pred tovarno ena mejhna, luštna, pred vrata da bo izstopila pritiska na knof, zraven pa okol gleda. Ne samo ven. Tudi po avtobusu. In me vidi in jo vidim, pol pa gre.

Jutr pa podobn. Pol je bil sicer vikend, pa je ni bilo. A pol še parkrat, pa si že mal kimava. Tisti komaj opazni gib glave, ki pa nam bolj subtilnim, že razkrije, u kva vse ne.

Lej, s ščepcem domišljije lohk delaš coprnije.

In se vpišem v tečaj Finščine.
Tam pa.
Ja una. Una ista.
Sedi v klopi in čaka na začetek tečaja.
"Ja in?«
Jest pa direkt do ne.
"Isitocupued?"
Pol sva pa paberkovala kot da se od vekomaj poznavava."

In to počneva še danes.

Diana mi je prvih nekaj srečanj, obvezno pripravila predavanje o demokraciji.
Sam sem jo prav rad zezal na to temo, ker so imeli Danci 3x referendum za vstop v EU. Skratka demokracija je tako dolg težiš, da se nobenemu več ne ljubi na referendum in pol zmagajo naši.
U je bla huda. Pa ni bilo samo to.
Sedaj se je sicer umirila, ko se taka sranja dogajajo, a ostajava vsak na svojem bregu glede demokracije. Saj so še druga področja, a se imava rada.

Diana me je povabila na zabavo in tam sem spoznal vse, u, jih pa je , a vmes je bil Jani.

***** JANI**

Je tisti z air mikrofonom. Precej obilen a ne debel. No, mal tut. A daleč od problematičnosti.
Menda sem na tistem prvem žuru tako nakladal, da me je za svojega vzel. Meni se sicer ne zdi nič drugače, kot kdaj drugje, pač ko se fajn maš in je vse mogoče in je vse optimistično in potem super ventiliraš navdušilitis. Eni pa na to tripajo. In eto ti ga na.

Ko je dobil pismo za WFT druženje je, poleg Diane, najbolj zapopadel. Mona in Bernt sta se bolj strinjala, pa še to ne vem koliko. A rezultat je dober. Kaj dober odličen.

***** MONA**

je rodom pravnica po izobrazbi pa Norvežanka.
Ne-res!

Pravo je pred leti obesila na klin in začela slikati. Vpisala se je na študij slikarstva in sedaj že precej dobro prodaja po celem

svetu.

To je sicer relativno.

A če primerjam, z našo dolino, več kot uspešno.

Vsi so vljudni in uvidevni ter prijazni. Mona je pa še 10x bolj.

Zdej.

To je sicer težko razložiti, a ko ga ti ljudje nesejo, ga pošteno in še tako prijazna in vljudna oseba kot je Mona, postane sila glasna. Pa nič proti prejšnjim pridevnikom. Sploh ne. Uno isto zelo glasno.

»Pa razum če morš.«

***** SKUPNOST**

Dogovor je, da vsako srečanje organizira druga skupnost. Skupnost pravim, ker nadaljevanje sledi.

Tam nekje pred novim letom, ko se pišejo čestitke, se tudi postavi vprašanje, ali bi bilo lahko to in to ... Potem je sicer ene tri tedne usklajevanj a bolj v smislu želja ne zahtev. Če ni posebej naznačeno, potem tudi organizatorska skupnost odloči gremo tja in tja.

Časovno je okvirni dogovor, zadnja dva tedna julija. Po možnosti pred Feragostom, da se na povratku ognemo gužvam. Kar je pa bolj teorija.

***** HUSTON**

In tko midva javiva:

"Huston we have a problem."

?

Prihaja Jakob.

Juhu, to je pa ja tok fajn.

Zdej.

Ne vem al je usoda, al so pa res tako ekspeditivni. Ker Finca sta naročila Julijo z samo pol letno zamudo. Danska Sara se je pa rodila s celoletno zamudo.

Zatorej odlog do naslednjega srečanja.

*** 2000 Fosdinovo

Sestavimo se na novo tisočletje.

Finci so izbrali en kraj v Toskani, za katero pa ne bi nikoli rekel da to je. A če pogledaš zemljevid, je dejansko izrezan teritorij in se Toskane drži samo po morju. Je že moral imeti vzrok zemljiški gospod, da se je za Toskanca imel. Kakšen, bi bilo pa potrebno bolj študiozno nastaviti. Mi tega nismo odkrili. Je pa tudi res, da po začetnem čudenju, a to je tut Toskana, ni nihče več brskal. Važno je da se zopet dobimo, drugo bo pa že kako.

Otroci so že dobro hodili, vsaj večinoma, da se pa kdaj pogrne, je pa še dan današnji mogoče, ne pa takrat ko si še cel gumast in padec pač ni problem.

No ja.

Eni se pač derejo na vse pretege, drugi pa nimajo časa za take malenkosti in že letijo dalje, ne glede na podpludbe. Se je tudi tu zelo diferenciral politični pogled.

Pa je bilo fajn.

Videli smo sicer del Toskane, katerega redko kdo, a tudi tu ni napačno. Papica in pupica je pa verjetno po celi Italiji super.

Tako se enega poznega popoldneva vračamo iz rajže, se ne spomnim kaj smo gledali in se domov grede peljemo čez, saj poznaš, toskanska polja, z zahajajočim soncem in vsem kar spada k absolutnemu kičeraju, ter na eni vzpetini vidimo eno malo naselje.

"Dejmo se tu ustavit, mora biti gotovo kakšna fajna ošterija."

Je bila.

Še natakarica je znala angleško.

"Si, si, but it is good."

Naročimo. Se izkaže da ji vse eno ne gre tako dobro, razen,

"si, si, but it is good,"

kažemo k sosednji mizi,

kao, mi bi tut tako,

"si, si, but it is good,"

skratka dobimo sicer najboljše možne fajne hrane, si niti misliti ne moreš, tok je blo vse dobro, al kaj ko smo naročili za ene 28 ljudi.

"Si, si, but it is good,"

je zgleda za vsakega, razen za otroke, ki so malo pomešali in nehali jesti, saj veš, takole na večer, ko že ne vem kateri sladoled je, kaj več niti ne pričakuješ, a vsak je dobil, recimo da bi se reklo, če bi znal italijansko, grofova pojedina za 4 osebe, krat 6 komadov.

"Si, si, but it was good."

*** 2002 THORONET

So izbrali Danci, ne vedoč, kaj nas čaka.

Zdej. To je tko.

Ma ni lih center. Pa tudi naselje samo. Kaj pa vem. Mogoče je nekoč v davnih časih, bilo šarmantna vasica med šljivami, al kaj naj bi gojila tam. Če sploh kaj.

To je dan današnji spalno naselje mesteca Le Luc, kateri leži ob avtocesti med Azurno obalo in Eksom (Aix (en Provence)).

Če lociram še Verdon (Parc Naturel Régional du Verdon), potem tvorijo (Azurna, Ex in Verdon) precej velik trikotnik praznine. Ma saj ni praznina. Večina trikotnika sliši na ime Var in je ravno tisti del, katerega kažejo kadar v Provansi gori.

Torej ni prazno, če gori. Se tudi dokaj hitro nazaj zaraste. To so kot poper suhe borove šume. Skoraj ne najdete turista, razen nas zgubljenih, še iz časov pred Garminom, kako iščemo sekret (ja ne moreš za grm, ka pa veš kakšne živalce so tam), ali pa črpalko, ali pa trgovino, ali kr kej.

Stalno kaj.

Moram priznati, da mi je ta del posebej pri srcu, ravno zaradi gori naštetih lastnosti. Razen ognja seveda. A smo imeli srečo, bilo je sicer vroče ko pes, čeprav ne vem da bi bili pesi kaj bolj vroči, kot kake fajne Francozinje, a tako se pač reče in naprej podajam in se sezona požarov začne šele avgusta.

Eto. Jasno zakaj ne hodimo avgusta na počitnice.

Zdej.

Če si mal arhitekta, pa še mal fiu-fiu, kar pa meni nikoli ni bil problem in ti je všeč Kurbi (Charles-Édouard Jeanneret, known as Le Corbusier) in to ne na način dejmo tole preplonkat, ampak, pa kje hudiča je dobival take ideje, potem je omenjeni kraj posebej zanimiv, ker malo naprej stoji cerkev (Abbaye du Thoronet) katero je Kurbi posebej izpostavil, da mu je dala vetra (navdiha, kar je pa po svoje isto).

In tko stojimo pod prho, nekega svinsko vročega dne, ne glede na pese in vse Francozinje, in to pred bencinsko, pred abitam (abbaye).

So imeli vrtno zalivanje v zrak naštimano, da smo se lahko redki turisti tam tuširali, ker bilo je, u je blo vroče.

Pa spet. To je tista suha vročina, pa še malo vzgonskega vetra je, ker je ipak to ob enem neizrazitem hribu, tako da niti ni tolikšen problem, če le nimaš kakšnih fizičnih namenov.

Ali pa usesti se na stol v gostilni. Saj gre, a moraš prvo nekaj minut stati za senčnik, da se stol shladi.

Ja pa ja, sladi.

"Ma-ja. To se tko reče."

Pač ni več tako vroč, kot prej. Pol pa malo zobe pokažeš in se prav počasi usedeš.

Hiška je bila sicer iz ene starejše prerihšana, a so jo prerihšali Danci in je kot taka bila oblikovalsko gledano, daleč najboljša od vseh v naši plodni zgodovini.

Menda je bila kuhinja 10x premajhna, a to je samo za razvajane.

Veš da ni nihče preč prišel zaradi lakote.

Prav nasprotno. Papica in pupica je bila vedno dobra, boljša, odlična. A to je že druga zgodba.

Tako in tako smo bili malo doma. Takrat v začetnih časih se nam je ljubilo in smo vsak drugi dan obiskali drug kraj. Vsak prvi pa malo okoli Toronetlna iz česar lahko komot zaključiš, da smo bili doma čist mal, al skoraj nič.

Pa vendar.

Tko nekega lepega jutra nas, kot vsak dan, zbudijo škržati.

"Ja, pa ja."

Prvo, ob takih urah sem ponavadi sam na bazenu, ker jih ni, ki bi ob 6h vstajali brez zvižanja rok.

Drugo bil je neznanski šum v naravi.

Pa spet ne, tisti veter, kateri je odtrgal Van Gogu ušeš.

Tist je bil zadnja dva dni. Se ne da še zmajev spuščat, tako spreminja smer.

Ne.

Bil je en tak ogromen greder.

Zdej al je greder, al bager, al buldožer, al še kaj hujšega ne vem. Že prvega sem omenil samo zaradi dramaturgije besede. Ime samo ti da vedeti, da ne bo nič dobrega. V resnici bi se mu moralo reči glodar, če gloda kanale. Ker greder pač ne gleda kanalov.

Če pa res greder tako ropota, pa poguglej.

Nima veze.

Po naši ulici je ružil stvor, precej na traktor, a na riti je imel tako ogromno fleksarco, s katero je ružil kakšen meter globoko, v Hercegovski kras. Ma ni Hercegovski, kras pa je, imajo vrtače in jame, za močerila pa nisem ziher.

Kakor koli že. Če fleksaš meter globok žleb po celi ulici, da boš položil kabelj, se kadi še po zemlji. Če je pa še skala, pa magari apnenec se pa še toliko bolj in to nas je prebudilo.

Kot rečeno mene niti ne tako, ker je to itak moja ura, a une boge Dance, ki normalno spijo do 11h če je treba že sredi noči vstati.

Če pa ne, pa še dlje.

Da ti vidiš Dijano. To sicer precej prijazno bitje, je tu pokazalo najbolj oštro plat pravništva in takoj zahtevala šefa potovalne agencije v Kebehavnu in so jo čez pol ure pomirili, da bomo plačali samo pol cene.

Lej pravniki so včasih tut čist uporabni.
Greder je naslednji dan odpeljal v naslednjo ulico, mi smo pa itak bili že na ne vem kateri lokaciji.

»All in all, happy end.«

A-ja. Lej sem skoraj pozabil.
Pridružil se nam je četrti Danec Sebastjan.

*** 2004 Kamnik

Pol smo hoteli Slovencezni pokazat, kaj so prave počitnice in sem začel iskati.

In sem iskal. Iskal. In iskal. Pa še mal iskal. In tko, da ne zavlačujem.

»Zdej, to je tko.«

Seveda placa kolikor ga hočeš. A kakšnega?

Tu je nekaj kriterijev.

Lokacija je še kar pomembna a sploh ne odločilna. V Sloveniji to niti ni problem ker je vse tako majhno. V Toskani in Provansi pa kar, če ne sploh.

»To je tut tko.«

Seveda za Slovence je sila daleč, če je do plaže 50 m. Za Fince pa ne. Celo 500 m ni problem. Še več, 5 km ni problem.

Danci so pa zadnjič, ko smo se dobili blizu Makarske, hoteli še v Rim in Istanbul skočiti. Saj je čisto blizu. Prišli so pa itak čez Budimpešto.

Lej. Vse je relativno. Pa sploh ni treba časovne distance.

Ok. Mal že.

Pol. Zelo pomembno.

Ob hiši mora biti bazen. Pa makar gumijast. Ker Danci se že ne kopajo v morju. V morju živijo svakojake živalice, da ne omenjam unih pošasti iz globin, ter Jaws, ta pa itak takoj za tabo leti.

Odločilno.

V hiši moramo biti sami. In to daleč od lastnikov. Ne gre, da bi v pritličju živeli lastniki, niti v sosednjem objektu. Ajd na drugem koncu naselja. Še boljše povsem drugje.

In tega v tistih časih v naši dolini ni bilo. Pa sem poskušal dolgo. Celo sva se vozila, v Posočje, Logarsko, Primorje.

Nad Tržičem si lahko najel hišo za 50 ljudi. Kjer se je dalo še prespati.

Na Kozjem je tip imel blok za 30 ljudi in pripadajoč žur plac.

Skratka podn od podna.

Tako da.

Danci so bili v Jakobovi sobi, Finci pa v najini. Slovencelni pa v dnevni.

Bilo je ravno eni tistih redkih poletij, ko stalno dežuje. Tako da se ne spomnim dneva brez dežja.

Drugi teden, smo odšli v hotel v Moravce. Tam je sicer manj deževalo a je tudi.

Lej včasih tako pride.

Takrat to sploh ni bil problem. Še celo Skandinavci so rekli da je isto kot doma, samo da je topel dež pada. Tega gor ne poznajo.

Otroci so bili že skoraj samostojni.

"Ja pa ja."

Sebastjan je že pred Salzburgom vtaknil prst med vrata v stranišču, kjer je ravno ena lokalka noter priletela. Seveda mu je odprla kožo. Pol ga je menda še nazjala, kaj se nekaj mota pa ženskem stranišču.

Zdej.

Problem je bil, da so sicer Danci zavarovani in je vse na zdravstveni kartici, a to je potrebno vtakniti v računalnik, kar pa noben dohtar v naši dolini takrat ni poznal in so ga previjali na lepe oči. Takrat smo bili sicer že v trulom kapitalizmu, a zaračunat zdravstvene storitve se pa itak še ni dalo.

Kakšen račun?

Še huje v Moravcih. Tisti dohtar sploh še ni imel bolnega pacienta pred sabo in je še malo v knjige gledal ko ga je previjal.

Da bo mera polna je še Julija aterirara z oreha in si zvila roko. Precej nenavadno, a Sara ki je kar nekako normalno, da se kam počī, se pa takrat sploh ni udejstvovala na tem področju. Kar pa ni rečeno, da ni hotela da se stalno z njo ukvarjajo.

Na Ptuju so imeli otroci dovoljenje da pljuvajo.

?

Kadar Skandinavec pljune reče ptuj.

Je kolegica peljala otroke na Brnik očeta čakati in so lahko ta čas govorili pista.

Na Jeruzalemu niso verjeli da je slika na oltarju iz Jeruzalema. Je pa Jani resno spraševal o cenah vinogradov. V tistih časih še misija nemogoče. Sem prognoziral, da se bo prej zgodovina končala, preden bi Prlek vinograd prodal. Ženo že še, vinograda pa nikoli, raj umrje.

Pa sem potem, čez čas, slišal da se celo to spreminja.

*** 2006 Pontebelo

So izbrali Finci. To je v resnici ime hiše v kateri smo bili, ker ima bazen v obliki ledvice, al ker organ je že in tam nekje na sredini je most, prav posrečen za skakanje na glavo z zaletom, kraj pa sliši nekaj na Pozzo della Chiana, če že koga zanima. To ti je iz Arezza mal proti jugu, en izvoz prej, kakor izvoz za Montepulciano.

Ne veš kaj je zdej to?

Tudi sam nisem , a ker imamo Bernta, ti postane jasno, kaj je pomembno in kaj ni.

Ni samo on kateri odloča, v resnici sploh ne odloča on. Če že hočeš vedet odloča Diana, Mona in Nives.

Zdej.

Vrstni red je lahko tudi zamenjan, pač glede na bližino sorodstva in predlogu, kaj bi lahko šli pogledat.

Ok.

Če predlaga Bernt, pol je tu še Sara in Sebastjan. Ta sicer še najmanj, samo da ima računalnik, pa mu je za vse ostalo vse eno. Razen v izrednih primerih, kot so vojne in poplave ter potresi. Ker pa teh ni, pa ko je treba vstati. Tako da se kar dogaja, da Danci čakajo da se sešraufajo, zato smo pa Slovenci tako solistično nastavili, ker ko se uni zrihtajo smo mi že nazaj.

Naša je rekla da je Arezzo dolgočasen, sam sem ga pa tudi že videl, ko smo s faxom tod okoli skicirali in tudi nisem težil.

U.

Smo špilali fuzbal v Sieni ob 2h zjutraj, s faxom vendar, z lokalci, na glavnem trgu. Ker nam je pa žoga stalno po balkonih zastajala, smo šli pa dalje. En je prinesel iz Pise znak, prepovedano parkiranje, v Firencah, je pa malo manjkalo, da nisem kozlal, ker sem probal že 50ti sladoled, saj ne toliko, a 40ti pa gotovo, ajd 30ti pa ziher in bi kar tam konec stril, da me ni rešila Alenka in me odvedla v hotel. Pol pa šla, da si ne bi kdo kaj domišljjal.

Menda je Michelangelo v eni noči iz Arezza v Firenze peš prišel. Men se pa sploh ni zdelo čist blizu in to z avtom.

Je blo hecno, smo se na Brezovici v koloni na cestninski postaji gnetli in pred nami kamion, hladilnik a iz Arezza. Je bil verjetno pol hitreje doma. Mi se tudi na avtocesti ustavljamo vsaj na 2 uri, pa reje več, je stalno kaj.

V Kortoni je bilo nekaj milijonov Amerinkancev, ker je bilo tamal milijon zlatarn.

Pol smo se morali cel dan voziti, da smo prišli do Montalcina. Je Bernt rekel, da imajo najboljše vino. Mogoče celo res, a je nekje skrit, ker razen nemogoče dragih gostiln drugega ni bilo videti.

Sam imam raje vino brez porekla, samo da se mu reče Cianti, in je čist poceni, in dober, da se ti
Dobr pa konc.

Nazaj grede je crknila klima in smo imeli odprta okna. Ne vem če ni bilo bolj vroče z odprtimi.

V Skandinaviji je kaj običajno vsak teden iti plavat. Ja na pokrit bazen. Zunaj je samo mesec dni, če glih ne pada sneg.
Skratka, ti otroci so ene 500x več v vodi kot naš.

Tu pa.

Tu je pa videl fotra, kakšne vragolije uganja in še sam menda že drugi dan nastavil in.

Sploh ne bi omenjal, a naš tamal, je učil une vodne živali na glavo skakat.

Če kaj, je bilo pa to smešno.

"A kaj še?"

U pol je pa blo.

To hiško oddaja en Finec. Pa ne samo te, še ene 10 v vasi. Sicer ne vem števila a nekaj smo jih videli, pa še sam je povedal.

In ima z vaščani prav prisrčen odnos.

In.

In so imeli vaško slavje ob zaključku žetve.

U to je blo pa superfinofajn.

Ene so se super zrihtale. Enim je pa še malo slame iz las gledalo.

Pol je bil sicer en govor, katerega nisem nič razumel, a je bilo gotovo pomembno, ker je župan kazal tudi na kare turiste (cari turisti), pol so pa vsi ploskal mi pa tudi.

Sicer prav navadna vaška veselica, s to razliko, da so se skoraj vsi smejali, razen Sebastjana.

***** 2008 Ensues-la-Redonne**

So našli Danci.

To je naselje med Marsejem (Marseille) in Kamarkom (Kamarqué).

Zdej.

Se ne spomnim ali je bilo tu, al pa že v Toskani, pa saj ni niti tako važno.

Da začnem na začetku.

Menda samo prvič nismo imeli takih problemov. Pol so se pa samo še stopnjevali.

To gre pa tko.

Več ali manj je Jani vedno okoli bazena krožil, da bi dobil signal s službo, ker to je bilo pa vedno pomembno. Ne glede na reakcije. Mona je večinoma sikala, a ker Skandinavci, tudi ko so

tečni, ostanejo sila prijazni, niti nisem opazil, da je problem. Otroci dokler so bili še mali niso imeli takih problemov. Ja potem z leti tudi oni, a tisto poletje je bilo menda zadnje z neobremenjenim otroštvom.

»B rt vidu! (bi rad videl)

Neobremenjenim otroštvom?

Ka pa je zdej to?

No, to se tako reče.«

Se je ve, da je enako velik problem, če ne najdeš prave lego kocke, za dokončanje mojstrovine, kot ne dobiti signala za kontakt s službo.

Kakor se je tehnika razvijala, tako so otroci rasli, in tako sta tudi moja moška prijatelja lezla po lestvici pomembnosti v svojih službah. Posledično je signal postajal odločilen.

In tko Jani po ne vem katerem krogu okoli bazena, to se je ponavadi godilo tam okoli 11h ko si Danci ravno začeli vstajati, v HKI-ju je pa poldne, končal pogovor, malček bolj prešvican kot ponavadi, Fincev se hitro prime vročina, ta je bila pa sila izrazita, tistega dotičnega dne. Še malo zaripel, menda od vsebine sestanka, ne zaradi vročine trenutka. Ponavadi se nam je pridružil v prijetnem prebujanju, kakor koga, eni smo bili že malo utrujeni od 6h zjutraj v pogonu in smo potem počakali na nove doživljaje. Tedaj je pa strumno odkorakal, v svoje sobane, se oblekel v belo srajco in kravato, ja, hlače tudi vendar, je pa ja logično, Mona je bila čisto tiho in izjavil da gre na sestanek v HKI. Da ne morejo brez njega in da pride jutri ob podobnem času.

Ter se odpelje.

Eto tko je to v nekaterih deželah.

Menda je Berntov šef po 10 letih prvič odšel na dopust in prvo ko so pristali na Tenerifih je poklical če je kaj novega?

Eni so pa res čudni.

Jani je z leti nehal lesti po pomembnosti gor, ker se v trulom kapitalizmu pač ne da lesti gor stalno. Ker zmanjka.

A ni čudn? Koko zmanjka?

Lepo in edino logično.

Ja, ka pa pol?

Pol pa zapusti družbo, gre drugam kjer se še da, a pomeni več ali manj od začetka. No, kave mu ni treba kuhati na začetku, to verjetno le preskočijo, a pol pa že.

Pokaži kaj znaš, pol bomo pa videli.

Ali gre na svoje, kar sploh ni tako lahko, ker trg prenese določeno število in novega igralca ne spustijo blizu. Mora biti zares nekaj ekstra nenavadnega.

Ali pa postane solastnik.

Kar ne pomeni da bo kaj manj delal, samo na tošlno se mu bo poznalo, pa še to večinoma pri penzionu, ko bo svoj delež prodal nasledniku. Večino dobička vložijo v znanost in razvoj in je Jani obiskal že ničkoliko tečajev in kolonij, biti skuliran in najboljšmožnfajn prijazen do svojih podrejenih.

Pa reč če niso čudni ti kapitalisti.

Otroci so bili luštni, več ali manj. Razen Nintendo, a naš ni vedel kaj je to, tako da je še kar druge skibiciral za lovljenje, špricanje, žgečkanje in vsesplošno rajanje, še največ huronskega dretja, v in okoli bazena.

Takrat je treniral rap ples in smo organizirali disko večer. To sam tako rečem, ker ne vem kako se v današnjih časih reče, ko je muska čisto preveč naglas in potem skačeš, da komaj prideš do sape in govoriš ful-kul. Mi smo včasih rekli disko.

"Sori no, če nč ne štekam."

Mene so prepričali da je Marsej brez veze, kar mi je še danes žal. Saj ne rečem, ni kot Pariz, a je le tam en blok od Kurbita, katerega sem kanil videti.

Bernta pa da je do Monte Carla predaleč, ker sta z Sebastjanom hotela v živo voziti igrico dirkanja po mestu.

No, ja vsega pa tut ne moreš.

*** 2010 Sovinjak

Bila je sicer naša vrsta a so ga našli Danci.

To je blo pa tko.

Kot ponavadi sedim in klikam.

Ne.

Sicer se ne spomnim a poleti smo šli na Hvar kjer naj bi našli hišo s bazenom brez gazde v njem.

Misija nemogoče.

Potem sem ožal izbor in tudi v naši dolini še ni bilo nič na to temo.

Sem imel že ogledan kamp v Tenti, a brez hiške in bazena.

Pa mal potarnam, kakšni časi, pa politična situacija, pa učasih je vse bolj blo, ko smo bili pa mi mladi, pa tak, saj veš.

Čez 5 minut link iz Kobengavna, ena taman, blizu Buzeta.

In smo bukirali hiško v Istri, preko Danske, oddajajo jo pa Angleži, zgradili so jo pa Nemci. Je sploh ne ponujajo lokalno, samo tapravim kapitalistom, kar pa mi še danes nismo, pa magari se na to temo duvali, a več kot naše koze (kozenostzre) nismo zrihtali. Pa pustmo to stat, a mi je koj mal lažje, ko pojamram.

V resnici super hišca. Isto kot v Toskani samo zeleno, ne zažgano rjavo. V trgovini sem vse razumel pa še takole daleč od morja je sila poceni. Brača Hrvati subvencionirajo notranjost, da ja ne bi še zadnji lokalci na obalo odšli.

Tudi dežja smo imeli, a je bil menda tisto poletje tudi v Toskani. Včasih pač tako pride.

Skandinavski otroci so bili že vsi stalno na telefonih, tako da tudi našenu nisem mogel prigovarjati, da je stalno na računalniku. Da ne omenjam da so se začele prve reakcije na temo, ne težit z slikanjem, enim je postalo sila nerodno, pa magari do sedaj nikoli imeli tozadevnih problemov. Prav nasprotno, kdo se bo bolj spakoval pred fotoaparatom.

Sicer so se vse eno prikradli trenutki nezbranosti in so se občasno formirale grupice v špricanju in so včasih celo pozabili da se puberteta vstopa z velikimi koraki. Trenutno še na kratkih nogah, tako da tudi koraki še niso dolgi a se je začelo. Dolgi nos, pa grdo gledat, pa tiho bit, pa sploh je vse brez veze. Vsaj do napada z vodnimi pištolami.

Bernt je povedal da je prav zažigal z tisto mojo zgodbo, ko so me obtožili separatizma. To je za severnjake največji dokaz v kakšnem absolutnem totalitarizmu smo živeli. Mi pa sploh ne vidimo posebnosti.

Jo pa zato v naslednji zgodbi, kar je pa za severnjake, pač biznis.

Je pravil, da so ga poslali na Zagrebško letališče v Unproforjevo cono, tako da niti pasporta ni rabil, ker je bil v mednarodnih vodah, zato menda ni mogel na kauco priti.

Tam je kot zavarovalničar, na pa ne vem kako se reče, a ko nekaj odsluži, ne da je neuporabno, a rok uporabe je potekel in je ne vem koliko 100 in 100 bagrov, viličarjev, kamionov, vlačilcev, porivalcev, pa kaj še vem kaj, dal v odpis in bi bilo treba uničiti, a še preden se je zgodil izvoz, namreč izvoz iz mednarodnih teritorijev na drugo stran ograje, so se pojavili švercerji, in so menda večino strojev že prodali, mednarodni posredniki. Bernt je pod račun potegnili črto in pač ni njegov problem, kaj se zgodi med prečkanjem meje, pa makar bila samo žična mreže na istem letališču.

Diana je tudi nastavila, da pa mogoče pa le ni vse tako pravljično, kakor je prej nekaj let nastavljala. Vedno sva imela žolčno debato o demokraciji in vedno sem ji pariral in vedno me je pomilovalno gledala, ker smo si pač sami krivi če take volimo. Pa je zgleda tudi na Danskem prišlo do sestopa socialdemokratov in je narodna fronta dobila 12 procentov.

Bernt je imel pod komando že 5 sodelavcev in so pokrivali jugovzhod Evrope, kar so lih ovi prostori. Kar ni problem. Problem, če to sploh je, je da šefi tečejo maraton. Že prej je tekal, a menda tisto leto prvič 42 km. In je zato treniral tudi v Sovinjaku. Sicer nič nenavadnega, razen da tam na vrhu hriba nihče ne teče, če te ne lovi policija in si lahko misliš kako so ga gledali.

In tko mi gremo en dan v Buzet u kupovinu, to smo tako delili, da

je vsakič ena familija izvedla in se nekje tam na sredi hrbta, ko se hrib začne pomalem spuščati proti Buzetu, nas ujame nevihta. In to una čisto na tleh. Je z vseh strani letela in to sodra. Taka mala točka.

Ok, v avtu to niti ni ne vem kakšen problem, saj traja tri ovinke, na četrtem pa že sonce sije, al kaj ko nas je tam nekje na prvem šutnla strela. Ma saj ne nas, a je bil občutek lih tak, kot da je točno pred haubo trofilo. Razen da smo imeli vsi lase pokonci, pa bolj od strahu, kaj večjega ni bilo.

Razen.

Lih tam prehitimo enga maratonca v zeleni odsevni jakni, isti kot jo imajo delavci na cesti, oni sicer oranžne, a ene take barve ki kar žari tudi v mraku. Ko pa šusne strela za haubo pa kot neonka, al pa še bolj, fleš.

»U, as vidla tega norca. Pa u takem. Sej se mu je čist sfrtajčkal.«

Pol smo v miru izropali trgovino, kadar gredo Skandinavci v nakup, pol ima da se vidi. So zadnja kolesa kar malo postrani stala, tako smo bili naloženi, ter pridrajsamo na vrh hriba.

Razdelimo naročeno in vmes razlagamo kakšna toča je bila in da nas je za mal strela falila in da je tam en norc lih mimo letel.

"Ja, to sem bil jaz."

Pravi Bernt.

Take nevihte ne pozna, kamoli strelo med nogami. Menda se je lih tako zdelo. Se menda ni ustavil, a je bil prepričan, da po drugi strani teče.

»A če je blo še kaj?«

U, polno stvari. Al kaj bi to.

Pod zanimivo bi dal.

Zame je bila Istra prostor med celino in morjem, katero je treba čim prej prevoziti. Sedaj, ko smo se pa vozakali gori doli na okoli, sem pa videl, ne samo da je zelena Toskana, no skor, spominja pa zelo, je tudi iz stališča neditrute prirode ena sama superca. Sicer ne na kakšen vroč poletni dan. Ej, ti zleze životinjica mala lih kakor se ji zahoče. A na kakšen poznojesenski, ali zgodnje pomladni dan, pa biser narave.

U, tam pa je še kaj za videti.

Verjetno bi lahko samo še tja hodil, pa je ne bi povsem spoznal.

Pol, se je Skandinavcem čudno zdelo, da je sredi vasi spomenik partizanom.

A nismo vseh diktatorskih simbolov odstranili?

Pri Marici so bili najboljši njoki na svetu, a so raje jedli tartufe, kateri sploh niso fajn. Vsaj ne tako fajn. A kako naj se bahaš tan v Kebehavnu, da si jedel njoke z golažem.

Kdo pa ve kaj je to?

Lih noben.

*** 2012 Toskana

Japlna sva pobrala na Nadiži. So imeli taborniki bistriških kozlov tabor. Luštni, mejhni, cukrčki, so naju obkrožilo, ko sva ustavila pod košato smreko. So storžeke kazali, veseli, da je v naravi toliko zanimivega.

Vodniki in predvsem vodnice, Urša je samo čez ramo pogledala, so bili pa ful kul in to dobesedno.

"Tok bedno.

Pa brez veze.

Pa tak."

Ma sej veš, ko dobiš že tretji mozolj, pol je res podn, al kako se to dan današnji reče.

Naš se je prav počasi primajal iz šotor, skuštran, pomečkan in prav počasi korakal proti avtu, za sabo vlečoč spalko in še 100 drugih stvari.

Težek frajer. Pa bolj prvo, kot drugo.

Takoj po Padovi se je odtajal, se pravi se je sladoled v njegovi roki in z njim tudi dobra volje je najbolja, to si piši za ušes. Tako da smo precej dobre volje zavili preko Dardanel. Ma saj niso a se sedaj ne spomnim, sicer tako znanega gorovja. Tudi Tatre niso. Nekaj na, ko se spomnim napišem. To se mi zadnje čase kar dogaja.

A-ja. Ardeni.

Bolj hribovja, tam ni ne vem kako visokih, so pa še kar strmi. Tam se pozna hitrostna oznaka. Če piša 60, pelješ pa 70, se je treba kar malo prijeti, za razliko z našo dolino, kjer pretiravajo ene 3x.

Mimo Firenc je bilo že fino vroče, pa še gužve so bile nazarenske. Sicer ne vem kakšna je nazarenska, vem pa da tam sploh nismo zraven prišli, kjer smo kanili zaviti proti Sieni, tako da sem veselo odbrzel mimo, po skoraj prazni cesti, trdeč, da mora biti sigurno kje kakšna diagonala. Vsak normalen jo neredi, pa da vidimo, a je bil, kdaj ker normalen v novejši zgodovini italijanske republike.

»Zdej.

To je tko.«

Seveda je dalšnica, o tem sploh ni debate. Ampak je tudi luštnca. Ali je luštno stati par ur, saj menda je hitreje, a dojema se pa rano toliko, da se prikotališ do Siene, tam ovinek okoli hriba in po vzporedni dolini nazaj, za kakšno tretjino. Saj je samo petina, a se dojema kot polovica.

Da ne rečem da je diagonala še zanimivca.

Jih ni veliko, ki so videli Kjanti (Chianti) iz te strani.

Tako da sem sončno avtocesto (via del sol) zapustil pri prvem izvozu, kjer skoraj ni bilo prometa, res ne vem kaj ima narod od tega da gre direkt v Sieno.

Verjetno pri Figline Valdarno, al pa enega naprej, a nisem siguren. Pol je bilo pa absolutno romantično.

Taki luštni holčki, s te strani še precej zeleni. Take hrastove šume. Al kaj ko so ti hrasti bolj na grmovje. A če primeš list je pa čisto hrastov. Ne med vožnjo, smo raje ustavili za lulat. Po pa še mal liste šlataš.

Lej, vsak tele ma svoj vesele.

Potem se je gozd proti jugu vse bolj redčil in ga je izpodrivala trta. Zgleda da je trta izredno agresivna in spodriva avtohtone gmajne. Pa še tuje rodna. Bi se reklo invazivna, po današnje. V času Rimljanov pa in vino veritas.

Pol se je le malo vleklo, ker romantika gor al dol, a ovinkov je tamal milijon, pa še eni trije vmes. Tudi cesta je tam na prelazih iz dolince v dolinco, prav skopa in če bi tu šleperji vozili bi bilo sigurno v grabnu, pa zgleda vso vino že po flaškah dol odpeljejo in se šele pri Sieni začnejo cisterne. U tam pa šleperjev kolikor hočeš. Ne moreš verjet, kolk je prometa, pa takšni hribi. Kot da imajo veselje se drenjati.

Ok.

Hiško smo vtaknili od zadaj. Ma ni lih hiška. To ti je bivša kmetija. In to za naše pojme gromozanska. Danes je sicer razparcelirano in ima vsaj tri lastnike, a se s tem nismo ukvarjali, je bilo že naše tretjine več kot dovolj.

Skratka Patricija, lastnica iz Rima, nam je prvi večer pripravila mizo z vsemi dekoracijami, katere premorejo pravi Taljani.

Da o Taljankah ne govorim.

Sicer je to sila prijazna, primadona v še kar letih, a to se gospe ne sprašuje. Bila je zrihtana, kaj čem rečt?

Noblih.

Zlate ketne lih povsod. Sicer na črni obleki, a ji je marsikaj marsikje ven sililo. Mene je pri prvem pogledu spomnila na Felinita.

»A tuki si dobil idejo?«

Ma ne. Sploh ni bila ekstrem. A daleč tudi ne. Predvsem je pa kar nastavila da je Silvio edini pravi v zgodovini republike.

Ob vikendih jo je obiskoval en sila nobel gospod, in verjetno sta preživela magične trenutke, to samo domnevam, tako domač pa tudi nisem postal, pa magari mi je pokazala gnezdece.

Ma ni lih ce (gnezdeCE) ampak gnezdurina. Ker.

Del kateri ni oddajala je 3 nadstropen stolp. V resnici je dvonadstropen skedenj kvadratne oblike, a je imel tolikšne etaže, da ni bilo noben kunšt 4 etaže narediti. Prav ponosno je pokazala opremo, menda jo je sama zdekorirala, in je bilo kaj videti. Je sicer modern minimalizem, al kaj ko Taljani to čisto drugače razumejo. Namesto 300 baročnih stvari jih je bilo samo 30. A sem jo hvalil.

U to je pa res supi trupi pa tak.

V sosednjem objektu je imela Albance, ki so skrbeli za obratovanje. En je celo znal nekaj angleško. Delal je v bližnji Chianti dela neki, kleti in lahko zrihta, čist poceni, ta najdražje vino.

Al kaj ko Bernt ni na Chianti kr neki. Mora biti vsaj Montepulciano.

U, je blo hecn.

Se je ravno na nedeljo urajmal. Smo bili Slovencni na vrsti za nabavku, pa smo se vrnili ko je bilo že vse zaprto.

Sosednja vas, kjer smo sicer nakupovali, je, en mal dolgočasna. Pač spalno naselje za Sieno. Nekoč je verjetno bilo celo nekaj hiš, a jih je preresel beton.

V lekarni, ki je prodajala tudi nekaj sadja in kruh so imeli zaprto. Delal je samo še kiosk. Tak s tremi stoli in misco, sicer pa za cigarete in časopise. Verjetno si dobil še kauco in pir, če si imel denar.

Če bi prišla dopoldne bi verjetno bil še paradajz, sedaj je tudi bil a gnili ostanki.

Kupila sva krekerjev in čipsa. Alpsko mleko in jajca. In menda vso vino. Tako prašno, pa ni bilo arhivsko. Verjetno je bilo tam še od otvoritve pred mnogimi leti.

Račun je še kar bil. A se niti ne pritožuješ, saj je nedelja zvečer.

Pol ko smo pa narezek ponudili, je pa Berntu kar sapo vzelo. Samo jecljal je.

Kje da smo dobili najboljše vino na svetu, vsaj iz tega konca, na katerih drugih, je menda še ker najboljši? Pa da je moral biti svinsko drag. Je naša imela še račun v tošlno, pol mu je šele sapo vzelo.

Pa koko če bi moral biti 100x dražji?

Saj je bil drag. Ta je 8€ ostali pa po 3 (2 i kusur). Se mu je podrl svet svetovnih zbirateljev pregrešno dragih vin.

Pol je sicer v Montepulcianu za ameriške turiste ceno istega dobil in je bil potolažen, da je bila samo napaka, tam so bile flaše še vedno po par 100€.

Sam da je srečen, kakor ponavadi navržem.

Otroci so bili že toliko stari, da so imeli glavno besedo. Kaj glavno, tkole bo al pa ne diham. Torej edino.

»Zdej.

Kokr keri.«

Na eni strani naš, ki si takrat še ni upal direkt ugovarjat, se je pa z velikimi koraki prilagajal. Na drugem koncu pa Danci. Če reče Sara h. Diana poskoči in naroči Berntu ene tri stvari po tamalem,

in da naj se opraviči pri nas, ker morajo zdej to pa to in da je nujno in se sploh ne da drugač in da je največja kriza in ... No, mal le pretiravam. A veliko pa tudi ne. Ej, naš bumbar je najboljši otrok na svetu, pa magari me včasih totalno raspeni. Saj mogoče bi me čisto malo ali sploh ne, če bi težil stalno kot

Tudi se nisem več smel kar kaj klepetati z enimi, ker so menda to sila občutljiva leta in ne razumejo vsega tako lahkotno kot jaz in sploh ne vem nič o vzgoji otrok.

Bernt je imel že oddelek s 50 sodelavci pod komando, sedaj za celo Evropo. Ja, dela za ameriško firmo in je izgubil veliko sodelavcev v dvojčkih.

Jani mi mogel več napredovati in je sedaj eden od treh lastnikov in je zato obiskoval tabore za zen vodenje družbe. Ne samo da je kul in vse teče kot podmazano imeti mora tudi vizijo. To pa ne kar katero ampak, kako se bodo sodelavci še bolje počutili na delovnem mestu, ker samo srečni sodelavci z veseljem sodelujejo pri razvitku.

Se sliši mal na SZSL, a ne?

Mona je zaključila šolanje slikarstva in je imela prvo samostojno razstavo. Takrat je še nismo resno jemali. Nekaj pa ja mora početi, če je desc dan in noč v službi, in je še novoletna zabava v njegovi firmi.

Samo za božič pa vse eno mora k staršem.

Diana je imela traktat, da ni vse pravljичno celo na Danskem.

Pripravljala se je da zamenja službo.

To je potem kar trajalo.

Da se je opogumila vendar.

Ogledali smo si vse kar si je treba ogledati v Toskani. Sam sem sicer bolj za stara mestna jedra, a včasih se je treba prilagajati in zaviti še v kakšen muzej. Ok. Saj sploh ni slabo.

Ufici me vedno prevzame.

Saj sem že pravil, da smo imeli v srednji učbenike z enako velikimi črno belimi reprodukcijami. In je potem original zares fascinanten.

Ne, ne vse. Nekaj pa superfinofajn.

Pogledali smo si celo Assisi, je Mona trdila, da so superfinofajn slikarije.

Zdej.

Sem že povedal. Jest in barok ne greva skupaj. Ok. Pri muski ja, arhitektura redko, oprema pa skoraj nikoli. Kamoli nabožne slikarije. Ej, grem raje na sladoled.

Pri Renesansi pa ravno obratno. Nič ravno obratno. Skoraj vse. Ne v smislu če je iz tistega časa pa je fajn. Sploh ne. A načelno

skoraj vse.

*** 2014 Marbela

Ej, Marbela.

Tu je pa treba par stvari povedat.

A komentar bo na koncu. Začelo se je pa ..., kot običajno.

No, ja.

Zame to že ni običajno.

Ok. Nima veze.

Po stari navadi bi napisal so jo našli, izbrali, določili Finci.

Ma ne. Lih to je.

So jo kupili Finci.

Ka???

Ej, sem tudi sam zijal.

A, menda je bilo čisto poceni in se je kar samo napeljalo.

To je pa tko.

Jani, je zaposlen, figo freško,
je šefe, še en figo freško,
je solastnik ene pravniške firme.

Zdej.

To sploh ni kr ena firma.

Me tako pokliče en večer, še tam gori v mračnem in mrzlem, da ne omenjam, zaledenelem, Helsinkitu, in mi začne nekaj po rusko govoriti.

Ok.

A ne znam rusko. Jani pa tudi ne. In se izkaže da je slovenščina, a jo čita Finec pa se sliši kot ruščina.

Sem moral pol do 2h zjutraj sedeti tam v njegovi firmi, takrat še šefe ni bil, takrat je bil samo perspektiven mlad sodelavec, ki pa je poznal enga, ki zna čudno špraho iz Vlade Republike Slovenije. Ne bom v detajle, da ne razkrijem kakšnih strateških v zgodovini razvitka mlade države. Že to, da zaposlijo firmo iz HKI-ja pove precej. Da jim pa pošljejo dopis v slovenščini, pa pove vse. Naj mi oprostijo brača južnjaki, ampak, enkrat Balkan, vedno Balkan.

Pa pustmo to stat, sem hotel samo ilustrirati, da ni ena leva firma.

In to firmo najame tudi en španski tajkun, kateremu so se pa sila majala tla pod nogami. Ni mogel plačati v kešu, je pa hišo dal.

In v to hišo nas povabijo.

V resnici v sosednjo, ker ipak ni ne vem kako velika. Zdej, tudi mala ni. A je, kaj čem reč, če veš kaj o funkcionalizmu, pol ga tu sploh ni bilo. Skratka blazna kvadratura predsob in predprostorov in teras in hodnikov. Grandiozno, a ni dovolj prostora za tri familije.

Te familije so se med tem preobrazile v družine, kjer ne morejo punce spati z fanti. Še celo punce ne skupaj. Mora vsak imeti svojo sobo.

Ok. Nima veze.

Komot bi se lahko stisnili. Ma kaj stisnili, še tega ni treba, a eni bi pač v dnevni spali. A to ja ne gre.

Nima veze.

Sosednja hiša se te drži in smo servirali večerjo mimo ograje, med terasama.

Pri nas je bila zares ogromna kuhinja.

Tam pa. Res ne vem kaj je baron mislil, po moje nič, ko si je dal tako budalaštino narediti.

Finci so si predstavljali, da jo bodo poleti oddajali, a lej ga haklca.

Marbela je en grozn dolg makaron. Za makarone pa vemo da so po širokem sila ozki. In točno tam so hišo kupili. 11 km od obale.

Zdej.

Glede na to, da tam počitnikuje velika večina Skandinavcev, to niti ne bi smel biti problem.

Al kaj ko je bilo to najbolj skorumpirano področje v Španiji in je bila koncentracija baronov velika in ko se je začela kriza je ostalo na ostajanje hiš kot je naša, se pravi Finska in jih čisto poceni dajejo, če jih le ker hoče. Al pa namesto keša, ko je treba odvetnika plačati.

Viš, sem hotel pokomentirati šele na koncu, pa se je kar samo naštrikalo. In bom kar nadaljeval in naše bivanje opisal šele na koncu.

Ok.

Ne da je bilo največ korupcije, to so med tem zajezili, zdej, al so jo, al jo je pa kriza in so balončki počili, da bo mira še bolj polna, tu je bilo in še je in menda še nekaj časa bo, največ kriminalcev na km2.

»Ka???«

Kriminala ne toliko, bolj kriminalcev, čeprav se tudi to spreminja.

"Pa reč kej, če morš!"

Ok.

Marbela je en od niza naselij obale imenovane Kosta del sol. Nekje na sredini le te.

Ko se gre malo v mesto se gre kakšno uro daleč v Malago. Na drugo

stran, do Gibraltarja je bolj daleč, se ga pa vidi iz naše terase. Ob čistih dnevih pa še Maroko.

Prvi ki so se naselili tu, ne števisi, Berberov, katere je potem inkvizicija spekla na žaru, so bili Angleži.

Zdej.

O tem so svakojake variante, a se mi zdi da je bil prvo Jaht club.

Drugi sicer pravijo da je bil prej Jet-set Club de Marbela.

To ne bo nikoli znana resnica. Kakor koga vprašaš.

Dokler so hodili le na pijačko, je bilo sigurno več filmskih zvezd.

A ko so udarili Skandinavci so začeli kupovati kjer se je kaj kupiti dalo, še naj raje na obali in tako se je začelo.

V začetku so Angleži pokupili vse ob obali. No skor. Ker v tistih časih, tam nekje v 50-ih so bila samostojna naselja ob obali. Ko so začeli kupovati še Skandinavci, se je počasi zapolnjevalo. Pol so prišli še Arabci in Rusi. Pol je bilo pa ravno pravšnje za balončke. In so začeli zidati tudi stran od obale, na zadnje celo 11 km od obale. Dan današnji je 10 km od obale cel pas praznih, nedokončanih, šele začetih, naselij, ne posameznih hiš. Vmes pa, tako kot že prej, bližje obali, golf igrišča.

Ej, toliko golf igrišč kot tukaj, ne da nisem še nikoli videl, se v resnici nikoli nisem z takimi rečmi ukvarjal, še predstavljal se jih nisem.

To je tko.

Ja, so eni filmi, kjer kažejo tako sceno, a se je meni vedno zdelo, da je pač slaba interpretacija Felinitova, pač na drugem področju. In za vzpostavitev duhomornosti filma, da potem bolj prav pride Švarceneger, in vse na gobc in je hepi end, čeprav ne pokažejo, da so tudi duhomorni konci in naselja in mesta in pokrajine izginile in je vse samo še fajn in lepo in vsi se imamo radi, Švrceneger pa itak v kabrioletu, sicer fino zrukanem, ker je z njim vse razbil, odpelje rešeno lepotico v sončni zahod.

Ja pa ja.

Tle gor se used pauš Benetke vidla (du).

Skratka. Nikoli se nisem trapil z dekadenco, še naj manj Ameriško in so vsa tista neskončna naselja z golf igrišči, samo slika, zateženosti na teoretični ravni. Da eni celo tako živijo mi ni nikoli potegnulo, ker vse Amerikance, katere je bilo meni spoznati, so iz samih fajnih koncev, zaradi katerih bi celo kdaj tja šel, če ne bi bilo tako daleč.

Tu pa.

Tu je bilo pa zares. Sicer je svetovna slava že bledela, a je bilo še daleč od minljivosti, ker smo se pač vsak dan vozili, v trgovino, mimo Vladimirjeve vile. Kaj vile. Bi se reklo da je kar mala četrt. Tudi šejki imajo vse polno becirkov. Menda je pristanišče preplitko in zato pred mestom parkirajo, ko se za

tiste tri dni na leto ustavijo pred vikendico. Velikosti kot Trnovo. Pa ne dosti manjše.
Skratka stvar še vedno funkcionira, samo da ni več edina.

So se menda že od vsega začetka, morda pa ravno zaradi njih, tu naseljevali vsi kriminalci sveta. S tem da so sem hodili na počitnice in niti ni bilo veliko sranja, ker je bilo pol mesta bodi gardov, druga pa konobarjev. Ok, ker je še posodo pomival, a po moje je bil samo pod krinko in je pač mirkal enga od uzadi.

Nima veze, menda se to drastično spreminja. Je bilo poletje pred našim obiskom, vse drugače, ker so jih postrelili toliko in toliko, v toliko in toliko primerih, in toliko in toliko, lokacijah. Ker ni več kot v starih časih, ko so šicnili al kaj so mu že zrihtali, tistega katerega so kanili kar koli že, ampak so po novem pošicali še pol lokala, v zadnjem primeru pa vse pri frizerju. Ker pa tam ni frizer z enim stolom in eno britvijo ampak je to umetnost na veliki nogi, je bilo žrtev, kolikor jih je pač bilo.

Na srečo sem za vse tole izvedel šele na povratku, ker mi ni šlo v račun, pa kam hudiča smo šli mi na počitnice. Kaj takega si niti v snu nisem predstavljal in je precej videjotov na jutupi, ravno na to temo, kako je včasih luštno blo sedaj se pa vse spreminja ker ...

»Jeeezussss, as vidu tole? Pa miš da Finci vejo?
Veš da vejo. Menda to vsi vedo, samo mi ne, ker se s takimi ne trapimo.«

Se mi je tako hecno zdelo, smo enkrat prespali v kampu nad Monakom, u prolazu, med domom in Marsejem, tam pa ful zrihtanih ljudi. Ne morš verjet koko. Spijo pa v šotorih. Pa kakšni avti, pa gvanti, pa ogrlice. Vsi se zrihtajo zvečer in se odpeljejo v Monako ali Nico, da potem ure in ure stojijo v koloni, čez rivo in so lahko v sami bližini bajeslovno bogatih na privezanih jahtah. Verjetno večinoma mornarji, a nima veze, kot če bi bil gazda doma. Ej, če narod ni fiu-fiu.

In tko mi enkrat parkiramo avto na letališču v Trstu za 14 dni. Ma ni lih center, a tako rečejo, pa še sam tako vlečem. Hiša je še kar velika, so verjetno imeli vizijo in to veliiiiikoooo. Sedaj, vsaj ko smo mi bili tam, je pa točno en šalter delal. Za nas. Za koga pa.
Letalo za v Rim je bilo skoraj prazno. Par zamorcov in mi 3je. Je bil zato toliko večji kontrast. Ko prideš iz vaškega, zaspanega letališča, kjer je sicer vse zares, a si le svoje misliš, na letališče s povezavami na cel svet.
Ej.

Mravljišče. Sem takega doživel samo še v Amsterdamu. Še DeGaule ni

tako nabasan.

Po prestopu na letalo za v Malago se je pokazala vsa neskončnost letališča. Smo tako dolgo iskali vzletno stezo, da sem par krat vprašal, al se bomo kar po tleh pripeljali do Malage. Celó večnost ti povem, po pa še mal, ker potem ko te spustijo v vrsto, za na pisto, pol sploh ni zdej pa bo, ampak, kar mal čakamo. Kaj? Živ boh ne ve kaj ali koga.

Se spomnim v Beogradu smo tudi čakali pred pisto, motorji že na visokih obratih, pa je imel kar ročno zategnjeno. Po, ne vem koliko, a sigurno več kot pol ure, ajd 20 minut, 10 pa ziher so pripeljali enga debelga gospodda, kateri je potem prav počasi gor lezel, kakor se pač takim športnikom poda.

Polet kot polet. 3 ure več ali manj dolgčasa. Lih toliko da ne moreš brati, povsem premalo stevardes, da bi bilo zanimivo. Pol.

Pol je blo pa kar hecno.

Malaga je na obali, kakor mnogokdo ve. Ne ve pa vsak, da ima za ritjo Siero Nevado. Najvišji vrh je pa skoraj 3500 m nad morjem. Nevada je sicer mal za vogalom, a tudi una nad Malago ni ne vem kako nižja in ko smo se spuščali proti letališču je zeeeeeeeeelooooo dolgo izgledalo da bomo vsak trenutek pristali, ker smo se vozili pod istim kotom kot strmine Siere.

Zdej.

To ne bi bil ben problem, še celo fajn je videti, ker si dokaj nizko in je kaj videti. Problem je da od morja stalno piha in je bil kontra veter na trenutke kot orkan. Ma ne lih orkan, a si pomislil na, in nas je nosilo, gori doli na okoli. To pa dobesedno. Je moral par krat fejst na gas stopiti, ker nas je preveč zabilo v proti tlem, ali pa u luft in je izgledalo malo na rolerkoustr (Roller coaster). Vsaj tako si predstavljam, ker ga nisem preizkusil. Samo lupinga nismo naredili, drugo pa skor vse. Tako da je bil celo touch down po enem kolesu in pol še ene trikrat, ker nas je mal odbijalo.

»Ja, nič za vejene.

Ka pa jest, k sem razvajen?«

Na letališču, u ta pa je, a se je razodel šele na povratku, nas je čakal mali Opelček. Spredaj je še kaj prostora, zadaj je bil pa Jakob zložen kot v risanki. Pa se ni pritoževal. Je bilo tudi njemu doživljaj.

Na izpadnici iz mesta, gužva kot v filmih, ko evakuirajo mesto, pred vesoljskim napadom.

Pol na avtocesti, ki se pne nad naselji, precej na hribu in jo je treba plačati, pa skoraj prazno. Samo mi in Nizozemci.

Smo spodnjo cesto, sicer 6 pasovnico uporabili samo enkrat, v eno smer. Ej, ni da bi ponovil. 6 stoječih, hupajočih kolon.

Kjer je še možno graditi, ker kmalu po avtocesti se začne breg, kot rečeno na nekaterih mestih sila visok, polno nedokončanih hotelov, naselij, golf placov. Ki v tej fazi to še niso, so pa že

splanirali udarce. Nekaj celo na spodnji strani avtoceste, a tam še kar redko in tko se peljemo po skoraj prazni avtocesti, pol, pol, pol, pa kar na enkrat 4 hupajoče kolone, dve proti Gibraltarju, 2 proti Malagi.

Pa razum če morš.

Je tako malo prostora med morjem in hribom, kar ga pa je, je pa pozidan z šejki in Rusi, in tam pač ne morejo narediti obvoznice. So pa zato, meni nič, tebi nič, uzurpirali avtocesto in ta del se ne plača, pol pa vsi dol, naprej pa spet plači.

Tega manevra nismo nikoli izvedli, smo uporabili spodnjo cesto, če je že moralo biti kaj v smeri Gibraltarja. Sicer smo jo pa še takrat po nesreči, sem zgrešil izvoz in zapeljal v, ne morš verjet, ampak sami terenci. Po moje bojo pol, ko jih bojo že vsi imeli, in bojo spet hoteli še večiga, saj veš, tista, "moj je pa veči kt toj,"

bojo prodajal dabldekerje (double-decker, un londonski avtobus). No, tam kjer je Marbele počasi konec, vsaj tiste, ta prave, pol se začnejo predmestja, z marinami in jahtami in je vse v diamantih in zlatu. Tako da se še šejkom zdi domače, tako je grdo.

Je tanajgrša torbica na svetu koštala 4000 €. Pa še diamantov ni imela vgrajenih. Tiste so ipak mal dražje, pa makar jo dobil na razprodaji.

Ej, sem na gas stopil in zapeljal čez prvi nadvoz čez spodnjo avtocesto, na stran z naselji za konobarje in čistilke in je bilo a ma lih tko dobr, če ne še boljše, kot na Kozaško, Šejkasti strani.

Pa folk je čist fiu-fiu.

Sem potem na jutupi videl, da prirejajo bič parti, z ne vem kok jurjov vstopnine, zato da potem Ukrajinke z šampanjcem polivaš. Pa ne radgonsko penino, ampak un ta rumen, Donperinjón.

Pa pustmo zdej stat ta del Marbele, se že malo ponavlja.

Me je pa zato toliko bolj ruknil stari del. Pa menda zaradi kontrasta. Ker, ker, ker to je ena stara srednjeveško, Mavrsko, Andaluzijska mešanica hiš in to sila fajn zrihtanih. Sicer je 90% kafičev in ostalih na to temo, a je predvsem dopoldne prav lušno, ko uni še spijo.

Ja uni od mal prej. Pol se pridejo mal usest, pa rata gužva. Ribirški del, so sicer podrli, da so lahko stolpnice na obalo naredili. Na srečo so ulice tako ozke, da niti ne opaziš, silhuete, ko pa med stolpnice stopiš, da bi šel v morje pljuniti.

Ne nič negativnega ni ve tem. Kot otrok, sem to sila rad počel, bilo je kot pozdravljanje z morjem. Ko smo se pripeljali na morje je bilo že ponoči, saj veš kolone na Kačjih ridah, fiček pa zakuhal, na vsakem resnem klancu in je bil čas samo še za plunek v morje, potem pa spat.

Na odhodu pa podobno.

Moramo sredi noči odriniti, ker potem so gužve in vročina.

»Prec pridem, samo še v morje plunem.«

Eto tolk da veš.

Z morjem imava prav poseben odnos. Da ne rečem da je v Marbeli isto morje.

Koko?

Toko.

Probi. Lahko preplavaš do Lopuda, ni treba nikjer iz vode. Tja smo nekaj časa hodili.

Pa sem hotel o drugem. Namreč ko se odpraviš iz srednjeveškega mesteca proti obali, ene 300m si v parku, še kar košatih dreves, kar ne bi bil nikakršen precedens, če ne bi vmes, stali Dalijeve kipi.

Lej eni znajo.

Pa še gnar majo.

Lohk je pa zahazardiral par noči in se potem s kipi odkupil.

Ka pa veš, če ni Janitov tajkun dobil idejo pri Daliju.

Ok.

Pol se le počasi premika (promet vendar (ja na avtocesti, ki v območju Maerbele samo obvoznica rata)) in je izvoz za Istan. Pol je ene 6 roundabout-ov, tako da potem še po ravnem kroge delaš, a te le izstreli v eno dolino. Je Siera lih tukaj poknata in dol priteče ena rečica.

»Zdej.

To je tko.«

Kot že povedano je tu puščava, ali vsaj pol puščava. Je rekel John, sicer hišnik v naselju v katerem smo se naselili, pa še katerem tudi, da marca pade zadnji dež, pol je pa hot, awfully hot, and ridiculously hot.

Januarja in februarja, celo sneg pada a to gor na Sieri, tako da se ob taljenju celo naredijo reke. In ta v katere dolino smo se odpeljali je posebna. Posebna ker ima akumulacijo in zato toliko golf igrišč. Treba jih je namreč zalivati. Da ne omenjam, da ima lih vsaka hiša bazen. Vprašanje samo kako velikega. Po mojem pri šejkih olimpijskega, ampak v obliko palme, al pa vsaj čakije.

Naselje je 11 km iz centra Marbele in se kliče na ime Sierra Blanca Country Club. Ima rampo in dva varnostnika. Ki pa ne igrata kart in pijeta tekilo, ampak je en stalno v obhodu, drugi pa v monitorje zija, ker je vse pod kontrolo. Menda je največji biznis na Costa del Sol varovanje.

Hiš je mogoče okoli 30. Vsaj tistih vseljenih. Gor po bregu so še nekatere a so opuščeno gradbišče. Na srečo smo bili bolj na začetku in je bil pogled preko jezera proti Gibraltarju in Maroku. U, fajn. Posebej ob zahodih.

"Kt v kavbojkah."

Kot rečeno smo bili v sosednji, angleških lastnikov, si tako pomagajo, kadar jih ni. Sosednja je menda edina hiša na Costa del sol z žlebovi.

»Zdej.

To je tko.«

Ja redko dežuje, ampak kadar pa, pa ni tako nedolžno in je moral Jani prvo popraviti odtok iz strehe ene od teras, ker je bila nagnjena proti hiši, brez odtoka. Veš da je po notranji steni teklo. Sicer redko, a se z leti kar pozna, da je tista stena bolj temno zelena kot ostale.

Saj pravim, ne vem če je kaj mislil, padli baron, ko je tole zidal.

U, takih detajlov nič koliko. Zato je Johnu tako fajn šlo, ker stalno kaj kje pušča, ali se ruši, ali razpada. V prospektu za prodajo imajo pa napisano:
swissmadehomes.

Lej. Hec mora bit.

Čeprav oni to mrtvo ozbilno.

Slovencelni v pritličju, Danci v nadstropju.

Kuhali smo večinoma v naši kuhinji, je zares ogromna, jedli pa pri Fincih na eni od mnogih teras.

Hrano smo mimo ograje podajali.

Na obisk je bilo pa treba gor na ulico, pol pa isto dol, skratka 6 štukov do večerje.

Sem enkrat mimo ograje splezal, pa je bilo lih za glih. Saj ne da ne, a če bi dol čofnil bi na agavo, te so pa znane po negostoljubnosti, vsaj iz te strani.

Cesta iz Marbele se mimo zgoraj omenjenega naselja, katero je zadnje, je pa zato še kar hiš gor po šumah, pa spet ne toliko, da bi vas izgledala. Nekoč so bile kmetije. Dan današnji pa iz vsake šupe naredijo vilo z bazenom. In tako gor po potki Sierini do Istana.

U, ta pa je.

Menda, ko je inkvizicija po obali vse Mavre pržila, so takale naselja spregledali, tako da so še par let živeli Mavri gor, in je menda še lih tko kot takrat. Lih ker ve, kako je bilo takrat. A je pod Unescovo zaščito in torej je tko, pa konc.

Po moje razen par kamnov, pa še tisti niso neka remek dela, so ostala še imena. Na primer, Idrizitov prehod. Poka med hišama.
Zdej.

Kako so se imenovali Arabci iz današnjega Maroka, v tistih časih, od tam naj bi namreč bili uni ki so AlAmbro naredili in si Flamenko zmislili.

Ja.

Flamenko je ciganski. Ni debate.

A so pač cigani špilali šejkom, njihove popevke in jim je ostalo.

Ok.

Nima veze.

Če te kdaj zanese v Marbelo, katere sploh ne priporočam, pol zavij še pod Končo (La Concha), to ti je vrh o katerem smo ugibali

koliko je visok, po večerji na terasi, zroč po hribu gor za hišo. Sam sem mu določil 2 uri, kar bi bilo ene 600 m, glede na to da iz morja štarta.

Pa sem kiksnil za 100%. 1200m, kar je po ta malem 4 ure, pač glede na teren, in predvsem vročino. Če bi takrat do gor prišel, bi verjetno ene tri dni hodil, če bi sploh uspel, tako je bilo vroče.

Se spomnim, je bilo podobno gor v Tärnaby-ju. Je tudi izgledal en položen holmček, pa je bilo 3 ure do gor. Je izgledalo po ravnem. Tu sicer zgleda konkreten hrib, a da je tako visok, pa kole bliz.

Skratka za luštnim Istanom, ki ima izvirov vse polno, in je celo poleti voda mrzla, je še soteska, z živo vodo in je na internetu izgledalo superfinofajn, a nisem našel kompaniona, ker kaj pa več kakšne živalce se plazijo naokoli, a menda se da celo plavati. Če grem še kdaj, bo pod obvezno, še ta soteska, tako rekoč za hišo.

Imajo namreč še nekaj, celo bistveno bolj razburljivih sotesknih čudes, a so dimenzije zelo drugačne kot v naši dolini, in so bila že tista potepanja, malo naokoli, blazno dolga. Pa ne toliko dolga, kot vroča. Pa po tistih cesticah, okoli vsakega kamna ene 3x. Me saj ni, a se dojemata lih podobno.

Belih mestec na hribu, je tudi še kaj, tako da 3/4 nismo videli, je bilo že tako dovolj programa.

Clasic.

Danci so rezervirali vstopnico za AlAmbro 6 mesecev v naprej, meni se je pa butasto zdelo in je nisem videl.

Malaga je supernajbolšmožnfajn. Me je pa res presenetila. Sploh nisem nič pričakoval, po tistem ko sem Marbelo videl.

U, pa je fajn.

Ok. Predmestij ne štejem, to ni nikjer fajn. Center pa supi. V vseh pogledih. Od arhitekture, mode (u, ene so pa fajn zrihtane), gledališča (ulična), slikartva, ta je še posebej, ker je tu Picasso živel, do muzike. U, flamenko je že od prej fajn, ko pa vidiš še uno, u, kok dobre ...

oči ima, pa glas pa vse, ni da bi v detajle.

Če bi me ker vprašal.

"V Marbelo žiu ankol več, v Malago pa upam da še kdaj." Zdej.

To je tko.

Vse seveda ni supertruper-najboljmožnfajn (super-truper-najboljmožn-fajn), a se jim oprostí. Promet namreč. Preden sem skužil, smo bili menda že pred Barcelono. Ne lih tolk, a so bila že predmestja. Namreč, če bi hotel na levo, moraš na desno in se tam priključiti pravokotni cesti. Kar celo ima logike, a rabiš kar nekaj časa, da oni to resno. Sploh da ni bilo samo eno križišče butasto, pa narobe označeno, pa sploh so sami vosli.

Kaj še?

Otroci so bili že povsem samostojni.

Ja pa ja.

Lej to se samo tako reče.

Veš da so težil. Od do, kakor že nastavljeno.

Pa vendar so se kazale razlike.

Največja je bila ta, da Julija ni hotela vzeti Sare s sabo na Rojstni dan prijateljičin.

Do sedaj je bilo nekako po difoltu, da so punce težile po svoje, pobje pa po svoje. Pri pobih sploh ni težav. Čeprav en igra igrico v Danščini.

U kaj je hecno popravljati winse v Danščini. To se mi je že enkrat zgodilo. Sem dobil en računalnik čist poceni, gor pa winsi v francoščini. Sem si mislil, saj je vse tam, kakor v angleščini. Tle gor se used pa boš Ajflov stolp vidu. Tudi v danščini ni tako kot bi moralo biti, tako da sem pač odnehal.

Mulca pa nista imela problemov. Igrice so internacionalne.

Julija je pol leta v Marbeli v šolo hodila, ker je bila Mona dol, Jani je pa ob vikendih prihajal. Spoznala je cel razred prijateljic in so še vedno klapa, v katero pa Sara ne paše. Zdej.

Koko to? Ej pojma nimam. Po moje je bolj izgovor, ker Sara zna res tečna biti.

Kaj pa vem.

Vem pa, da je cel večer ni bilo iz sobe, je mulo kuhala.

Diana se je odtajala. Menda le ni vse tako rožnato, celo na Danskem. O demokraciji ima še vedno sila visoko mnenje, o sistemu samem, pa po malem popušča.

Bernt, je šef za celo Evropo in najbolj iskan zavarovalničar za IT, ker o računalnikih nič ne ve.

Jani po starem. Obiskuje tečaje in tabore, kako biti še bolj prijazen do podrejenih.

Mona že zares slika. Prireja razstave, ne ve kako na Etsy. Itak pa to ni stran za umetnike, s čimer se ni strinjala Nives.

Še kaj?

No.

Še seveda. Dogodivščin nikoli konec. Ali pa je vse za povedat, pa ne vem.

Je moral Jakob odnesti smeti. To je gor na ulico in pol po ulici

dol do križišča, ker smetnakar samo po ta veliki ulici pelje. Je pustil kuhinjski smetnjak kar tam. So ga seveda odpeljali.

Zdej kaj pa je to takega?

V resnici nič, samo da nismo našli novega za podobno ceno. Namreč kuhinjski smetnjak je bil ene 200€, imeli so jih samo za 600€ tako da smo vzeli najbolj nobel model na strani avtoceste za snažilke. Najdražji a še vedno samo 60€.

Pa saj je samo smetnjak.

Ja. A v Marbeli.

Pol.

Na odhodu smo odpotovali sred noči.

Zdej. V resnici ob 4h zjutraj je bil polet iz Malage proti Rimu. Eno uro prej na letališče, eno uro do letališča, poslavljanje in še prej pospravljanje, seveda nismo spali.

Tako da sem ves omotičen, pustil cariniku, vse dokumente (osebno, bančno, viso, zdravstveno, vozniško).

Sem pogruntal šele v Trstu, ko bi moral do avta priti. Tam pa avtomat.

»Ka pa zdej?«

Pa smo izbrskali enga, ki je celo vedel o čem se menimo. Smo doplačali njegov dragocen čas in odšli gledat koliko je solata zrasla.

U.

Velika.

*** 2016 Podaca

So jo določili Danci.

Skandinavci so sicer mahneni na Makarsko riviero in so si mislili, da je vse na istem nivoju, kot bi zbirali doma.

Pa ni.

V Podaci imajo hiše natakariji na Makarski rivieri. Kjer gostijo vso žlahto iz Bosne.

Topogledni je tudi izgled.

To sem sicer najbolj opazil v Istambulu.

Do praga sicer fejest zglancano, pač glede na okus posameznika, pol pa stopiš na smeti. Ulica ni njegova in še celo fajn prispeva k izgledu.

Tu sicer ni tako ekstremno, a v naselju sta samo dve stari, ribarski kočici. Ostalo so pa večinoma grozote v 6 štukov, z 100 velbi in erkerji, vse je pa neometano.

Tako da.

Nima veze z Dalmatinskimi srednjeveškimi, mesti.

Ob prvem šoku, sem si rekel, važno da se srečamo, ostalo bo pa že

kako.

Zdej.

Sploh ni bilo slabo. Pač na pričakovanja, celo super, a smo si pač sami naredili, arhitekturo pa na Hvaru, Splitu in Dubrovniku opazovali.

Tudi kopanje je bilo ...

Ej, sem že povsem pozabil, da smo se nekoč to šli. Eni se pa še vedno in je bil kar šok. Sem mislil, da so to časi o katerih malo hihitajoče razlagaš, tu je pa še vedno res.

To gre pa tako.

Plaža, bi lahko bila še celo fajn, če ne bi bilo toliko naroda. In to na način, da si zidaš ograjco okoli svoje brisače, blazine, šlauha, pač kar že kateri prinese.

To potem čez noč tam pustiš, da se ne bi ker tam naselil. Mogoče še ponoči hodijo kontrolirat.

Nisem preveril.

Med brisačami sploh ni prostora, se sploh ne da do morja iti, ne da bi komu na imanje stopil. Glede na to, da ima zacahnano, se ne bi čudil, da te lahko še okoli uhov.

Ka pa vem.

Razen da so vsi, razen otrok, ti so vse eno, še vedno srčki, sila hudo gledali.

Tako da sem se hodil kopat na skale, tam so tudi ježki, in skoraj ni naroda, je pa še kar daleč.

Že tako so zbrali eno hišo skoraj na Biokovem. Na ne na vrhu, a daleč pa tudi ne, vsaj, ko si nazaj lezel, je znalo zahajajoče sonce izpiti še zadnje atome vzhičenosti in bi kaj kmalu, lahko izgledal kot lokalci, a je bil gor sladoled in ni bilo tako brezupno.

Zdej.

Če drugega ne, smo imeli pa super razgled.

A dej dej. Nič nam ni falilo, razen da ni bila Beneška gotika. Je bil pa zato novokomponovani barok, kar pa tudi ni za odmet.

Saj ni bilo tako hudo. Lej če se s takimi ne trapiš, sploh ni problema.

"Al kaj čm, jest sm se, tak sm."

Razen da prvič misliš, da bo avto stojo naredil, tak breg je bi.

Pa kaj breg, a bilo je ožje od avta.

"Pučak, pučak, boš ruknu!"

Pol je pa sapo zajela, da bi manjša bila. Pa se da. Sicer izgleda da ne, a ga ni noben ruknil, še nasedel ne. Je pa res, da kot v filmih, nismo nikoli nobenga srečali pri manevrih.

Ej, si ne predstavljam, ka pol. Sam še na navaden parking ne znam brez popravljanja, pa je lih 3x širši od tistega tam.

Otroci, pa taki mali cukrčki so bili, so že povsem po svoje obračali.

Zdej.

To je tko.

Kakor kdo in kje.

Eni že povsem, eni pa še težji primeri kot prej, ko so bili še nebogljeni.

Tako da.

Sebastjana smo sicer videli, pri zajtrku in večerji. Ostalo si je vsak sam organiziral. Si je nabral kar je že hotel in odšel v svojo sobo na računalnik. Menda je kdaj rekel živjo, pa nisem prepričan, tudi zato, ker so ostali toliko bolj glasni, da niti ni poizkušal.

Sara ima menda, pol je ena dolga razlaga, simptomov pa anemnez, saj ne vem če se tako reče, a menda je resno, niso samo mozolji. U mojih časih, sem jih okoli ušesa dobil in sem bil zdrav, če bi sploh kdaj na to temo nastavil, pa niti nisem, tako da niti ne vem kako bi bilo, če bi.

Ti pa menda hodijo od psihiatra, do psihoterapevta, pa vse ostale vmes, vključno z drugim mnenjem. Sam bi rekel da je normalna in jo pač meče. Je ravno pravi čas. Bolje sedaj kot na stara leta. Pa starši, se pravi Diana, Bernt samo kima, pravi, da je, u kva vse ne, pol nisem razumel, sem pa prav zaskrbljeno zraven kimal.

Veš da je hudo.

A, ka?

Ej, pojma nimam, a gotovo je kaj resnega.

Julka je študirala za en fax v bližini Londona. Ne, nič znanega. Vsaj z moje strani, itak gre pa zgodovina svojo pot in je znano vse kaj drugega, kot v mojih časih.

Menda so na Londonskih faxih sami Arabci, Rusi in Indijci, zato hoče ven, med Angleže. Pa ima logike u tome, al ipak.

»A kaj bo študirala?

Ja, pravo ne, kaj pa drugega.«

Tako da je naš mišek zopet najboljšmožnfajn (najbolš-možn-fajn). Pa ga ravno tako razganja, a vsaj v, več ali manj pričakovanih smereh.

Ok.

Ga nič ne zanima.

Res. Razen špilanja računalniških igrlic, še filmi na računalniku seveda. Riše ne, piše ne, igra ne, špila ne, teče ne, skače ne, smuča ne, ...

Ok. Lokostrelec je bil kar uspešen. No ja. Kolikor je lahko v taki sredini. Pač vedno drugi ali tretji. Včasih pa tudi izpadel.

»Pa koko to?

Ka?«

Tudi tabornik je še kar zagnan. Pa spet vsaj na dveh stolih.

»Pa koko to?

Ka?

A sploh ne štekaš, da je biti tabornik, tudi pripadnost in usmeritev.

"Če pa tko težijo."

Pol grem pa raje s Skavti taborit, ga več nesejo.

"Pa znaš molit?

Saj oni tudi ne."

Sva ga oddala drugo nedeljo na avtobus v Makarski, ob 23h za v Ljubljano.

U, gor pa super Spličanke.

"A si se s katero spoznal?

Ka? Kero? Kje?"

Menda je ujel odhod Slovenskega avtobusa v Francijo. Nekje na jugu nekaj na M.

"Marsej?

Ne, neki tam.

Pa kako ne veš kam greste?

Saj šofer ve."

Pol so bili teden dni na pohodu, teden dni so pa film snemali v Lilu (Lille).

"Na jugu, pa na M se začne. Veš de."

So ga celo v lokalnem časopisu na prvi strani imeli, organizatorji so pa posneli zaključne videjote in je seveda naš gor. Sicer samo mikrofona drži. Ali pa na telefonu igrce špila, okoli njega pa 8 najboljšo možnih Portugalk in Francozinj.

Ne vem če je moj.

"Pa se ga upaš samega v črno nočko pustiti in to še v Francijo?"

Ja vprašala Diana.

"A nisi ti tudi pri teh letih samostojno potovala?

Sm, ampak ...

Pa saj si še mlajša že v Kristjanijo (Freetown Christiania) hodila.

Sem, a so bili čisto drugi časi.

To je tudi tvoja mama rekla, za tabo ko si odhajala."

Lej.

Čim prej se osamosvojijo, tem lažje jim bo. Da lahko pa vedno domov pride, mu je pa jasno.

Sta se z Julijo srečala samo v Soboto. Je prišla v petek, ker je v Hki-ju sladoled prodajala.

Jakob je klepetal, kot še nikoli v življenju. Julija je sicer morala vmes še vsako minuto na telefonu preveriti, kakšno je stanje na drugi strani žnorce, a se je tudi izdatno udeleževala klepeta.

Jima je bilo jasno da je kratko al sladko.

Zgleda da so se le zaštekali, čeprav je vsa leta izgledalo, da so bede čist brez veze.

Julčka ima sicer fanta, a to ničesar ne prejudicira.

Mona se ni znala prijaviti na Etsy, se je pa zato na eno drugo spletno galerijo in je prodala že veliko del. S tem da so po par jurjev komad.

Jani potuje po celem svetu. Ni lahko biti operativec v taki firmi, ki sklepa posle na vseh koncih sveta. Topogledno ga nikoli ni doma in ima zelo slabo vest. Bomo videli, če bo kakšen tečaj za več doma biti. Do sedaj ga še ni na vidiku.

Bernt je že skoraj povsem osivel. Se fejest sekira, kar bo iz nadaljevanja sledilo. Za naše pojme bejeslovno zaslužijo, a si mi tudi pod slučajno ne predstavljamo, kakšne stroške imajo in če hočeš obdržati nivo, katerega si okusil v letih debelih krav, potem se marsikaj ne izide, če ni dveh plač.

Diana je dala odpoved.
Zdej.

A so jo odpustili, ne bomo nikoli izvedeli, to je tako kot z zgodovinskimi knjigami. Jih vedno pišejo zmagovalci. Seveda navijam za Diano in ne za une vosle. A že to je geopremik, ker nekaj let je gonila stalno da je vse rožnato. Kao da Danci vijolice serjejo.

Sicerši pretiravam, a daleč od bistva ni.

Menda so se šefi nanjo spravili.

Če jim je pol toliko težila, kot meni z demokracijo, pol si celo predstavljam.

Če se je ne da spremeniti, se jo pa da napoditi, to sicer sila spominja na našo dolino.

Zdej.

Na Finskem so imeli odpuščeni tri mesečni odpovedni rok, al pa 3 plače na roko. Pol je bilo 6 mesecev 80% plače in to neobdavčene, kar je nominalno več kot prej. Dolžina podpore je bila odvisna od moči sindikata. Denar je namreč sindikalni ni državni.

»Ka?

Ja?«

Država nima nič s tem.

»Kako?«

Tako tudi ne more drugega tira graditi. Lahko sicer določi pogoje, a udeležena pa ne more biti.

?

Pa koko pol tako fajn živijo?

Redki kradejo.

Pa še tistih večino hitro dobijo. Pol pa ni treba nobene komisije. Kar zaprejo jih. Al je predsednik, župan, svetnik.

Tko je nekje enostavno.

Lej socializma niso nikoli imeli, že to veliko pove.

Skratka nič kaj veliko hudega jim ni. Diana je ob novem letu že

dobila službo.

Je prej ene tri odklonila. Je bila predaleč. Je bila pod nivojem. Se ni videla v napredovanju.

»?

Pa reč kej če morš.«

Kar pa ni razlog, da ne bi bili ekstra tečni in nekateri prav na hitro osiveli. Diani se ne vidi, ker je v osnovi blond.

Bert je pa na zalogo komplikator.

»A je bilo še kaj?«

Prav za prav ne.

Dubrovnik je še vedno najboljšiše. Ne glede na silne množice turistov. To da je blo pa včasih vse drugač, je pa ne glede na Dubrovnik de fakto.

Isto Hvar. Ga ne morejo silne jahte pokvarit. Vse dokler ne bodo iznašli model, da bo parkiral na trgu. Pol pa ne rečem. Pol pa ne bo več fajn. A se mi vidi, da bo še nekaj časa v redu.

"Al ne? Pa ti povej."

Pol.

Ne vem če je za povedat. A je podobno kot z vlaki.

Vlak je v moji duši globoko zapisan. Od otroštva, še hlaпон se zbudi iz spominov, zato se rad peljem z njim. Pa skoraj vse, razen romantike govori proti.

Podobno je tudi z ladjo.

Sva zamudila trajekt in sva potem med prvimi gor prišla.

A da je bilo dolgčas čakati?

Ma, je. Ampak ni problem. Je točno ista scena kot v otroštvu in lahko ure dolgo zrem v valčke in pence na njih, pa mi ni dolgčas. Pol je pa že naslednji trajekt.

Smo šli en večer v konobo na ribe.

Dan današnji, kvaliteto lokala določi gugi.

Zdej.

Po svoje butast, ker se novinec težko uveljavi, pa makar imel najboljšo ponudbo.

Po drugi strani, ti pa vse podkupovanje in veze ne pomagajo. Če so te stranke stادلale, nema ti spasa.

Zdej.

Če imajo stranke okus. Če so pa trotlни, si se pa fino zeznu. In ti ostane samo še koliko je pozitivnih kritik, nasproti negativnim.

Da je kdaj kera slaba, ni nenavadno. Če jih je pa pol, pol se pa že vprašaš. Da ne govorim, če je lokal brez kritik. Same pohvale, to tudi ne špila.

In Jani določi, ke gremo.

Kar se mene tiče, če bi ocenjeval bi za vse dal 5 zvezdic.

Lokacija, arhitektura, oprema, ambient, postrežba, hrana, pijača.

Zdej.

Ja, sem fah idiot in večina sploh ne gleda na ambient in arhitekturo. Jim dam povsem prav. A jaz sem tak. Bernt strokovnjak za vina, ki vodi debele bukve o kvaliteti, ki hodi na tečaje in pokušine, je določil da Plavak ni v redu. Po moje je samo prepoceni in ni v Michelinovi karti, kamoli z zvezdico.

Da je pa zato slab. Ej. Če kaj pa to ni.

Ribe so prišle iz morja zjutraj in so lokalke, ne zmrznjene Japonke, a tudi to ne šteje.

Skratka. Tudi če je najboljši okus in ni v enciklopediji, pa magari je brez okusa, je to edino važno.

Lej ti ves denar na svetu ne pomaga, če si brez okusa, nema ti spasa.

Pa jih imam rad. Z svojo drugačnostjo mi stalno pripovedujejo, da so še drugi pogledi na svet.

Magari imel sam edino prav.

*** 60

Sicer niso skupne počitnice. Ostalo pa vse kot mora biti.

"Čak."

Naša je kar mencala.

Malo je spominjalo na tisto obdobje, ko si zaljubljen, da se ti kar blede in bi lahko ušpičene prekle padale, pa se samo nasmihaš. Takole z distance, mal fiu-fiu, sicer pa obdobje zaradi katerega se splača živeti.

Napletla je celo zgodbo, da se ne smem novega telefona dotakniti, pa magari bil edini daleč naokoli, ki bere manuale. Do sedaj sem bil vedno prvi, ki je nov dosežek tehnike obudil. Ne raz-pakiral. To je opravil slavljenec. Potem pa, ko so vsi uuu-ji in iii-ji za nami in se pojavi prvi eee. Potem prevzamem.

"Čak. Dej mi nanujal!"

Pol sicer malo traja a ne krizno dolgo.

Tu pa prvič v življenju nisem bil pripuščen, pa magari prvi pametni telefon v družini. Jakob je sicer že imel tablico a je bila vmes tudi že razbita in je deklarativno izjavil, da si ga naj kar sam aktivira, njemu se pač ne da in naj samo bere obvestila na ekranu.

Vem, to je najtežje, a to je bil vedno moj trik, da so me premnogi imeli za tok dobrega za računalnike.

Ok. Sedaj nisem smel.

Ker bi se mi sicer moralo zdeti sila sumljivo, a nikoli ne veš. Takole na stara leta, ko tista začetna zaljubljenost skopni in te ne gleda več tako zamaknjeno, ko si lahko povedal a ma lih kar si hotel, verjetno niti ni slišala, sicer bi se že takrat uprla, a takrat je eno posebno stanje in se tuzemeljski problemi zdijo vsaj oddaljeni, če ne že povsem brez teže.

Eto tako podobno je bilo.

Pa nehala ni. Je bilo prvo po malem, kot prebliski ene 14 dni v naprej. Potem vse bolj pogosto, da je potem par ur pred, prišla in se usedla na drugo stran mize, me gledala, kakor je že zgoraj opisano in napletala, da je moje darilo sicer z zamudo in da sigurno pride po 17h.

Sem si mislil, je morala vsaj z UPS-jem naročiti, da lahko na minute sledi pošiljko z novim appom. Rojstni dan sem imel sicer prejšnji mesec a nikoli ne veš, dan današnji, čudna so pota poštarska.

Pol ob 19h pa pozvoni. Da naj grem jaz odpret, da je gotovo pošta zame.

Ok, no.

Pa magari vedela da vedno špico dnevnikovo gledam, ter odpiram, da ga na hitro odpravim, če bi le bila kakšna novica katere ne smem spustiti.

Pred vhodom se pa razlega pesem v nebo.

Niso bili koledniki.

Uni moji Finci so prišli rojstni dan voščiti. Sicer za mesec falili, a kdo bi se z detajli ukvarjal.

Sam se v nepričakovanih situacijah, večinoma kar znajdem. Traja res samo trenutek. Za trenutke pa vemo da so sila kratki in včasih kateri niti ne pogruntajo, da je bil presledek.

Tako tudi tu, je izgledalo, da je edinemu kateremu je sapo vzelo je bil Jakob. Njemu pa zares ni bilo jasno, ka dogaja.

Mi smo se že veselo objemali, ja pa tulili tudi malo, saj veš tisto, oooo, aaaa, eeee, uuuu, pa take. Pa pritte not, pa koko ste pa drgač. Jakob je pa samo steber na stopnišču objemal.

Luštn ti povem.

So bli čez vikend po pa šli.

Pa kdo jih ne bi imel rad?

***** WFT**

Nič takega duša pokvarjena.

Ni WTF, kar smo tudi še kar uporabljali.

Tudi ni Welcome To Finland.

Ampak.

Smo menda že za drugo srečanje naredili okrajšavo od Wine Food and Tarok.

Sem jih že gori naučil tarok. Seveda ob veliko Merlota. Ta pa super paše ob siru in klobasi. A to je že druga zgodba, tudi že več ali manj povedana v prejšnjih pisanjih.

*** P.s. 19:

Torej.

Greva midva dol po Kapitanovi ulici, [Kapteeninkatu](#) po domače. To se samo tako reče, ker je že nekakšna navada. V resnici nas je bila skoraj cela WFT banda. Da ne omenjam, da sploh nismo šli dol, ampak gor.

Zdej, to je tko.

Mi smo jo vtaknili z roba mesta, kjer se pozidava konča in se nadaljuje park pred obalo, ter je zatorej od nule (morska gladina) gor.

Hribov sicer nimajo, a kot rečeno, če kolesariš pa znaš občasno kar kaj v breg sopsti.

To s picikli je vsesplošni šport, samo da so rumeni, (če ima Ljubljana zelene (in to sploh kaj pomeni)). So pa zadnje mesece mačlek pase, ker je vsesplošni hit skiro.

Zdej.

To je spet tko.

V starem delu mesta je še precej ulic iz slavne carske dobe in so nekje celo kamni, večinoma pa kocke veličine ene [6 naših](#) v kosu, med njimi pa precej velike fuge in nekateri celo s kolesa skočijo, z skirojem je pa misija nemogoče.

A to je bilo že drugi dan, začelo se je pa dosti prej.

"Ali naju boš peljal na letališče?"

Poj je bilo pa 123 variant zakaj ne.

Skratka naš pišek, že dolgo ni to, ampak pišurina, če se bi že upal kaj na to temo.

Zdej.

Desc tudi še ni, a kaže že vse znake in celo nekaj atributov, da to postane.

No, nekoč.

Sedaj ima še premnogo rezerve. Kar ga pa sploh ne ovira, da ne bi imel obilico načrtov. Sicer še v oblakih, a če ga vprašaš za uslugo, kakor gori navedeno, potem je sigurno vsaj 23 nujnosti in gotovo ne bo imel časa, sicer se mora pa prej sinhronizirati s prijatelji, ti imajo pa še dodatnih 45 načrtov. V resnici mu niti ni lahko. Na srečo je flegmatik in razen da se noče vezati, obljubiti mesec v naprej, da bo koga na letališče peljal, se ne sekira dosti. Če večina tistih stotin načrtov in možnosti, potem izpade, da je samo ena, pa še tisto je zaspal, tako da ni da bi paniko zganjal.

Ok. Kakor koli že.

Naš tamal, v resnici je ta velik, a mu je ime ostalo, nima časa za take trivialnosti.

Saj je zares nepomembno.

"Pa vzemita taksi. Sicer je pa oglično nezaželjeno in so veliko večji svetovni problemi. "

Kar je sicer res, a čez komot ga ni, staramo se pa tudi in se prileže malo razvajanja.

Na veliki dan naju je vse eno zategnil do letališča, mu je ravno odpadlo 8 nujnih opravkov, 4 je pa kenslal samo zaradi naju, za naslednjih 12 mu je pa malo mar, saj samo težijo.

V resnici mi je sila všeč ta pristop. Ne kadar rabim prevoz in je avto usran do strehe, da ne omenjam vse krame katero prevaža kot zagrizen tabornik. Polovica sploh ni njegovega. Doma imamo pa stalno menjavo pribora. Naš izginja pojavljajo se pa razno razni mogoči in nemogoči nadomestki. A nisem hotel o tem, temveč o pogledu na svet.

Ja, je škrt, ni debate.

Malček tudi kot posledica situacije, še bolj kot posledica fotrovega pogleda.

So se mladiči čudili, da imam še vedno mobi katerega sicer samo še v muzeju vidiš. Meni služi za vse kar od mobita pričakujem. Klic, sms in opomnilnik. Včasih, sila redko, še še svetilka. Več ne rabim.

Tamal (ta velk) je šel še dalj. Najbolj mu je všeč v gozdu z minimalno opremo.

Pol se pa znajdi.

Orto.

Ko vidim posnetke iz Žrč, sem prav vesel, da imam takega minimalca.

Pa čeprav nima časa na letališče peljati.

Da končno začnem na začetku.

Ali pa še prej.

Namreč, sem že opisal, da so prišli moji finsko, švedsko, norveško, danski prijatelji za moj rojstni dan. So sicer falili za mesec a to ničesar ne prejudicira.

Samo kot ilustracija da je nekaj na tem.

Ter dobim pred novim letom program dogodkov ob proslavi Nivesinega rojstnega dneva v Helsinkiju. Na začetku inkognito, da uskladimo, danosti, možnosti in želje. Pa sem že na začetku razložil, da moja draga ljubi presenečenja a ne v zvezi z njo in če upajo, upamo na srečen konec, je bolje čim prej obelodaniti namere, da ima čas dinstati in dozoreti.

Je kar rabila. Sam pa tudi.

Namreč, častili naj bi vse, vključno z letalsko karto in potem vse tam in povem ni bilo malo.

Tako da sva kar premlevala.

Skupaj in posamično.

Meni je dosti zgodaj potegnilo, da v resnici jim ni problem, čeprav zelo velikodušen. Ne sme se gledati z našimi očmi. To sploh

ne špila.

Razumeti njihov pogled, sicer ne bo nikoli znano a vsaj bremze so lahko popuščene. Ker v resnici so samo predsodki.

Teoretikli spiking.

Če bi bil tudi sam tako bogat. Bogat pravim, tako da jim še Finska ni draga pač pa samo normalna in jim ostaja na mnogih koncih.

Mogoče bi tudi sam tako reagiral.

Ja pa ja.

Pri nas je kos kruha 100 x cenejši.

Ne toliko, a cenejši ni debate.

A niti ne vem kako je če si bogat.

Malček sem sicer povohal.

Ne bogastvo. A ko stojiš v centru Pariza pred gostilno in ne gledaš cen ampak samo kako je zrihtana. Potem pri računu sploh ne pogledaš, kolk pa to košta, ker je vse smešno poceni. Na začetku je bilo s finsko plačo tako v Parizu, ne v Hki-tu. Tam sem vedno prvo ceno pogledal. Tudi ko še ni bilo treba.

Pol pa itak.

A o tem sem že pisal.

Zdej.

Meni ni bilo veselje iti. (podčrtal avtor)

Veliko zaradi staranja. Že spremeniti vsakdanji ritem mi je vse bolj odveč, da ne omenjam, da slabo slišim, a še daleč od krize, le da vse več sprašujem, ka, kaj s rekla?

A slabo slišiš?

Ne, samo vse bolj momljaš.

Da o vidu ne razpredam.

Se še z špegli naprej nagibam da bi kaj videl.

Na dalj podobno. Ne da se nagibam, a če so znane stvari ni problem, saj jih nosim v lepem spominu. Občasno je pa le potrebno še na dalj špegle natakiniti in razodene mi se povsem nov svet.

Če pa še špegle spucam, kar je posebna štorija, potem je pa kot prerojen.

Povsem nov svet.

Tako da. Če seštevam je vse več stvari katere me odvrčajo od avanturizma, kateremu sem bil nekoč kar po difoltu zavezan in mi je rutina vsak dana vse bolj pisana na kožo.

Normalno, ideološko seveda ne priznam, kdo pa?

Pol je tu še strah pred letenjem. No, ne samim letenjem, a pred ne imeti situacije pod kontrolo, tega pa precej. Če bi lahko sam vozil, bi bilo pol lažje.

Tako pa.

Se spomnim, kdaj se je vidno začelo, ker pred tem je tudi bilo, vsaj malo, čeprav tudi če mi roko zviješ ne bi priznal. Potem pa.

Sem se vkrcal v mali tirolski avijonček na Celovškem letališču, tak na dva pelupelerja in ene 50 zicov, če ne še manj. Kot kak

mali avtobus s krili.

Polet do Dunaja je bil prav očarljiv ker leti relativno nizko in lahko opazuješ hribe. Pol pred Dunajem, kjer se je že kar nekaj časa spuščal, je pa začel krožiti, kajti nad mestom je bil ogromen oblak. Nekje v stratosferi bleščeče bel rit pri tleh pa skoraj črno in malo se je svetlikala, od stalnih udarov strel.

Sem mislil da bo kar nazaj zavil pa ni. Že tako smo nižje leteli. Se spuščali že kar nekaj časa, potem ko je pa v oblak zapeljal, na tisti višini že precej temen, nas je pa zabilo za enih 100 metrov dol.

Sem takoj umrl od strahu.

Pol pa nehal ni.

Se tako peljemo minuto, pa spet še za 100 metrov dol, sam pa že spet v nezavest.

In tko 6x.

Že pri drugem padcu sem dvignil noge, ker sem si predstavljal, da tik nad strehami vozimo. Pol smo bili pa že v minusu.

Že pri drugem padcu sem obljubil, da živega me na avijon nikoli več ne dobijo.

Pristajanje je bilo po enem kolesu, čeprav je imel tri. Enega na nosu in na vsakem krilu. Pa je vse tri uporabil čisto na koncu, sicer je pa vozil izmenično poskakujoče po različnih.

S povsem mehкими nogami sem se odpravil na mednarodni terminal in se vkrcał na Finair. Tem še vedno edinem zaupam, po prigodi iz Pariza, kar pa tudi že veš.

Eto tko.

Če ni treba na avijon grem raje po tleh. Saj vem, je več nesreč, a misliš da imaš pod kontrolo, tako da sem sedaj goreč zagovornik Gretin in sem se ji v mislih ponižno opravičil, ker sem moral z v naprej plačano karto avijonsko v Helsinki.

Pol je še en tko.

Zame je bil to poslovilni obisk mesta. Zelo verjetno sem ga videl zadnjič. Čeprav mi gre tovrstna patetika fajn na jetra, a menda je nakaj na tem. Sicer nikoli ne veš, pa vendar.

Tudi ko sem hodil po ulici po kateri sem šel velikokrat 2x na dan, sem čakal kdaj me bo zvalo. Nič takega.

"Kaj si pa tako zamišljen?"

Oh, nč."

Nič več, pa vendar.

Pa ni bilo nič na to temo. Kot da ne bi živel ključnih dogodkov tu.

Kakšnih ključnih?

Ma, takrat na primer, sem prvič videl arhitekturo s kritičnimi očmi in sem na koncu še veleume spremljal kritično. Prej, doma sem jemal ta boljše zdravo za gotovo. Sveto na en način. Takrat sem pa videl da celo veleumi ne napravijo vsega veleumnega. Nekaj stvari pa še celo, jest bi pa drgač ali celo bolje.

A veš kakšen geopremik je to v glavi, al kje se že dogajajo take.

Da ne omenjam, da sem bil sam kriv za reakcije. Ne sistem, ne

družba, ne okolica. Ok, usoda. Ta ga pa itak stalno serje in ni da bi se kaj veliko nanjo skliceval.
Pol pa še takratne posebnosti.
Takrat še ni bilo mobitov v naši dolini, gor pa, tako da sem to in še marsikaj na to temo prav po strani gledal.
Vključno s tezo, če bo Slovenija kdaj del evrope, se bo spremenila Evropa. Slovenci se že ne bodo.
Pa viš kam nas je odplaknilo.
In tko 100 neumnosti.
Sam še eno, je tako ilustrativna.
Odšel sem iz socializma, vrnil sem se pa v kapitalizem.
Zdej.
Ne pravim kakšen.

Pa reč kej če morš.

Jakob naju je v sredo dopoldne odložil na letališču in odbrzel na turnejo od tabora do tabora. To je fino pri njem, da ni samo od enih. Sicer sem si predstavljal, da ga bo bolj faksovsko odneslo, a menda tudi to še pride. Se mi zdi, da sem sam podobno nastavljal a eno šolo prej. Skratka v srednji. Njemu se pa šele na faksu dogajajo širitve obzorij.

Naša sicer ne prizna da je imela rajzefiber, a kauca ji je zelo dvignila obrate, ker menda celo noč ni spala. To se samo tako reče. Tak občutek imaš, ker si se zaradi razburjenosti vmes zbujaš. Je pa res da se potem zjutraj počutiš kot povožen burek okol obrnjen in kauca, sicer matr je slaba, ker samo domača kava, je taprava, ti pomaga da celo veselo dočakaš mejno kontrolo.

Ne da si vesel kontrole, a skorajšnje spreminjanje časa in kraja ti pa vzbudi vesela pričakovanja avanturizma. Priznal al ne, malčk je pa le fajn.
Seveda je fajn in to ne mal, ampak supernajbolšmožnfajn. Še žvižgati bi pasalo a se ne spodobi, ti pa itak preveč kriliš in vpiješ, saj te cela letališka čakalnica gleda. Pa ni nihče niti pogleda dvignil, kamoli še kaj več, če je pa tako nujno nekaj na telefonu, ne glede na moj kobajagi kriljenje.

Zdej. To je tko.

Ko občasno v Ljubljano grem, se redko kateremu vidi da je Finec, vsaj dokler ne odpre ust. Lahko tudi po angleško, a finci sila po svoje angleščino izgovarjajo. Sicer bistveno bolj pravilno kot slovenska angleščina, a melodija je pa prav specifilna.

Tako da.

Navkljub nepreglednim množicam turistov od Tromostovja do Šuštarkega, se sila redko dogodi da bi vedel, da sem Finca, al Finko, srečal.

Tam v tisti čakalnici jih je bila pa velika večina. Ja, tudi ene trije Indijci, a njim se na daleč vidi, če že ne Indijci so pa Pakistanci, pa ne da bi hotel vse v en koš metati, a so iz unih

koncev.

Vendar samo za vzorec. Večinoma Finci ali pa vsaj iz unih koncev, katerih pa tudi ne pogruntaš, če ust ne odpre.

Kako jim le uspe mimo moje natančne percepcije smukniti, da jih je potem toliko na kupu?

Ok, no.

Sprejemno stevardeso sem sicer pozdravil z;

"hyva huomenta, dober dan po naše",

nakar mi je prav prijazno odgovorila z;

"tervetuloa, dobrodošli",

a ni bila ena tistih bajeslovno lepih, kakor so samo finke lahko.

A kakšne?

Če bi super lepo Švedinjo križal z Azijatko, potem dobiš Finsko lepoto.

Najbolša možna. Ampak kera druga. Ta je bila sicer simpa, a odcvetela, če je že kdaj kaj na to temo, fino obložena, a še vedno ne toliko, da ne bi mogla med zici hoditi.

Na vzlet smo morali par minut počakati, tam pred pisto, ko so motorji že kar hrupni, zato je tudi šofer komentiral, da se oprošča, a je samo ena pista.

Pista, kok jih pa češ.

Naša je že prejšnji dan potarnala, da cel dan ne bova jedla in se je treba zjutraj dobro podpreti.

Sem ji zato že preko neta naročil presenečenje, sendvič z lososom in drugega z jelenom. A kakor že omenjeno, naša je za presenečenja a ne v zvezi z njo in sem oba sam zmazal. Glede na to da nisem zajtrkoval se niti nisem branil.

Večinoma se prestavljanja, poleta, če se res ne zgodi nekaj nenavadnega, ne omenja.

"Kako ste leteli?

Uredu!"

A ne pri meni. Meni je polet, prevoz, prestavljanje iz drugih krajev, v tem primeru pa še časov, Finci so eno uro pred nami, že samo po sebi doživetje, takole nad oblaki pa še coprnija.

U, se mi poja po glavi, za časa leta.

Ja, ni debate, tudi zaradi strahu, a ta večinoma izgubi precej teže po vzletu, ki je najintenzivnejši, ko postavi avijon v potovalni koridor, ko začnejo stevardese svoj pohod, takrat je vsega konec, pri meni pa začetek.

300 na uro.

Ja, je relativno.

Če gre avion 283,3 km/h.

Tistih mojih 300 na uro nima a ma lih nobenega vpliva.

Ja, pa ja.

Pri meni ima in to v vseh mogočih in nemogočih smereh.

Bi naštel samo ta luštne. Saj ta zateženih je sila malo. So pa, ni da ni, a pozitivno prevaga in zatorej o tem.

Pa kaj to?

Oh, ne vem kje začeti, da ne bi preveč zakompliciral.

Že to da gremo mi po svoje je žgečkljivo, pa magari postajalo vse bolj mimo.

Saj veš, midva z Greto, mislima, da iti na uro gledati je fejest odveč in otročje.

In Ravno zaradi slednjega je priokus sreče, ali vsej pričakovanja le te.

Ja, se velikokrat obrne v katastrofo.

A kaj?

Na primer, še v časih ko smo z JAT-tom okoli vandrali, ko ti povedo da je šla prtljaga z drugim avijonom in gotovo pride še danes, samo ti imaš čez pol ure povezavo naprej, potem je ene tiste vrste občutkov, ki nima a ma baš ničesar z srečo. Celo nasprotna čustva budi, in ne manjka veliko, da ne bi tam enga, zadavil, al brcnil al pa vsaj poslal nekam.

Pomaga sicer ne, je pa koj mal lažje.

No, pa to je že fejest kriza.

Lahko je samo premalo prostora na Air France in nimaš drugega položaja nego enega, kjer te ne tišči toliko, vsaj ne toliko, kot če bi nogo za en centimeter prestavil in tisto na začetku malo tesno čez uro postane nemogoče in ti gredo tudi tu po glavi prav čudna nagnjenja. Ko ti pa stevardesa še prepove stati na hodniku, pol pa samo ta večji kulatorji zvožijo.

In tko.

Jih je na ostajanje.

A če se nič na tej strani ne zgodi, sediš precej vrede na FinAir. Skandinavci imajo vsi dovolj prostora med zici. Za izgubljeno prtljago še nisem slišal.

In gledam stevardeso, gledanje stevardes med poletom je posebna zgodba. Ne samo moja. So celi filmi na to temo. No kakšni skeči pa sigurno.

Tale naša bajsica, me je dvakrat vprašala al res vodo in ne Vodke. Ker veliko Fincev na avijonu točno to. Ne samo Vodke. Te je v resnici malo tko, tako patriotski pa tudi niso, pa še lastniki so Francozi. A ker se Finsko vodko da dobiti tudi drugje, tu z veseljem viskite in izpeljanke na to in podobne teme.

Potem opazovanje ljudi.

To je pri meni prav posebna tema. Ne traja dolgo, pa si že naredim predstave o kom, ali s kom, ali zaradi koga in tako.

Eni so sila resni in samo telefon drgnejo. Potem so tu fosili s knjigo v roki. Se počasi vračamo, nekaj časa eksota, se počasi pobira.

Eni, pa bolj ene, so sila glasne. Ne na začetku ne tako, po kakšni uri pa precej. Izgleda so v zadnjem trenutku dobile karte in zato sedijo razseljeno. Na začetku z vstajanjem in potihom, celo šepetaje, nekaj pač po finsko. Tudi če bi slišal ne bi razumel. Potem pa vse glasneje, da potem pred pristankom, kar tam na zicu tuli, kar se imajo za zmeniti.

Eni prav nejevoljno gledajo, vrtijo glave, kar naj bi pomenila

neke vrste graja. Ja pred uro ali dvema, a takrat tudi glav niso vrteli, ko bi vedeli kam to pelje.

Ja, kam v Helsinki kam pa?

"Lej kok umazan morje!"

Pravi moja. Sedi ob oknu in lahko stalno ven zija. Prav zanimivo početje. Dokler, ali ko smo že, dovolj nizko, se razločijo naselja, ceste, hribi doline, gore in reke ter jezera. Te kmalu prime, da so ene vrste vzorci, in se od dežele do dežele razlikujejo.

Zakaj so eni taki drugi pa drugačni? Kakšne vojne so bojevali, da so poselili tako deželo in tko.

U, zanimivo.

Da ne rečem da te prime da bi kaj predrugačil. Kole gor si koj mal urbanista. Bog še ne, a je tudi to prisotno.

Sem si rezerviral zic ob prehodu, če bi bila nuja z mojim križem in bi lahko občasno vstal. To je dan današnji prav enostavno. Na internetu klikneš stol in je. Kako je bilo včasih življenje komplicirano in ves tiste štorije al so oni zato tuki, da nas pedenajo, al smo pa mi zato tuki, da imajo fajn plačane službe. Včasih je bilo tako. Sedaj je precej tega na glavo postavljenega. Pa dokler bodo mesene stevardese je še uredu.

Med naju je sedel en mulo, ene 25 let. Živi v Sloveniji fotrove pa obiskuje 2x na leto. Poletje bo preživel vnjemitu, sicer je pa stalno igral eno igrico na telefonu, meni je izgledala kot super Mario, čeprav si predstavljam, da to nihče več ne pozna in je katera super moderna, za katero pa seveda ne vem ker sem en fosil.

"Kva čm. Tak sm."

Ko se začne letalo spuščati skozi plast redkih svetlečih belih kosmov je čutiti kot bi po makadamu vozi. Prvič sem to doživel nad Parizom in sem zavzeto spremljal kaj se z krili godi, katera so tudi prav nemarno opletala. Pa menda ni nič takega. Je razlika samo v intenzivnosti. Pariški je bil fejst zmahan makadam.

Pol se ti zdi, da je samo še par metrov do zemlje, saj se vidijo že ljudje v avtih, avijon pa še vedno občasno na gas pritisne. Ne samo to celo zavija. Jezus, sej bomo s krilom po tleh zaružili. Lej, smo za mal zgrešili blok. O, kok dobri bloki. To Finci znajo. Pa je zaškripal. Se pravi smo pristali.

Letališče je vsaj 10x večje kot zadnjič.

Zadnjič je skor 20 let.

Nč skor. Sigurno več kot 20 let.

Kok jih ma Jakob?

U pa res.

Tista stavba kateri sem pomagal narisati [fasado](#), takrat je stala

mal osamljena na drugi strani parkirišč. Je še danes med večjimi, a kompletno obkrožena z svakojakimi. Ena je celo kopija une t.i. moje. Ker so bili z narejenim zadovoljni, so naročili še eno, na katero so pa vrli kolegi kar isto fasado napeli.

Prav za prav.

Zakaj pa ne.

Un najin Jusi, se naju je držal tudi potem na avtobusu, od letala do terminala, pa magari se samo nasmihal. Take male ne spustijo zraven. Ne Jusite, avijone. Po je zginil po prtljago midva sva pa čakala kdaj se bo začel tradicionalni vik in krik, ter poskakovanje in objemanje, kadar se WFT banda dobi.

Pa so oboji zamudili.

Po parih minutah čakanja, ko sem že začel telefon iskati, se pojavi Mona. Glede na to da je sama in kot taka precej zadržana je bilo od gornjega skoraj vse razen vpitja. To se je potem kmalu dodalo ko se je pojavil Jani. Dance smo sneli na terminalu, u matr je dolg, nekje na sredi, so hiteli in bili precej zadihani, pa je potem tudi poskakovanje odpadlo. Samo še objemanje.

"Pa kako si?"

U redu.

Kva je nouga?

Nč."

Pa skor tko je blo.

A to samo kot intermeco, ker je bilo dosti komplicirano. Danci niso iskali parkinga in se je novopečeni šofer Sebastjan v krogih vozil po parkirišču, zatorej je bilo snidenje bolj o parkingih.

Zdej.

O vožnji v mesto ne morem veliko povedati, čeprav je še veno precej dobro vidno, ko se poglobljaš v zgodovino, čim bolj se približuješ centru. Ker se a ma baš nič ne spomnim katera hiša je pred 20 leti že stala, katere pa še ni bilo, ali je bila pa ena čisto mala. Saj veš, tisto ko naredijo nadomestno gradnjo, namesto drvarnice nakupovalno središče. Iz te strani, s severa, sem sila malo obdeloval mesto. Največ proti zahodu, občasno pa še vzhodu. Na sever pa samo na letališče, kar pa tudi ni bilo stalno. Da ne omenjam, da je bil ker let tudi ponoči in takrat bolj malo štekaš kaj gledaš. Pač eni avti švigajo z mislimi si pa povsem drugje, če ne že v postelji.

Tako da je bilo snidenje, sicer brez skakanja in vpitja v resnici šele pri Moni in Janitu doma. Tam smo si končno v miru pogledali v oči.

Pol tam sediš v dnevni sobi, katero si končno videl, Finci ne pošiljajo fotk v zvezi z civilnimi zadevami, za razliko od nas, ki pošiljamo slike ob vseh mogočih prilikah. Tako da se kaj hitro vidi tudi dnevno sobo, pa ne samo te, tudi večino ostalega in čakaš da se bomo razživel, to so sicer samo trenutki, a tako značilno za take situacije, ko nisi videl ljubih ljudi že toliko

časa in bi, potem je pa tišina. Sicer je nekaj vljudnostnih vprašanj:

"ali sok, kako ste potovali, pa kako ste?

Uredu!"

Nekaj nas je strokovnjakov za take tišine, a sam imam prepoved, se zezati na splošno in direkt, tako da sem tudi sam zvedavo opazoval, kdaj se bo začelo.

Mona je hecka. Večinoma precej zadržana in tiha, seveda v normalnih okoliščinah, potem po večerji je vse drugo razen tega, kot večina Fincev.

A.

A ko se Mona zasmije, se cel blok strese. In se je. Se ne spomnim povodom česa, a smo vsi pograbili in od naslednjega trenutka, je bilo vesplošno rezgetanje, na mnoge teme. Skratka normalna scena.

Otroci. So na en način ne spemenjeni, pa magari sem razlagal na dolgo in široko, kako se skandinavski otroci hitreje osamosvojijo, imajo svoja stališča, za katerimi stojijo in sploh ni tako enostavno kot pri nas, ko mu rečeš ne jezika.

Zdej.

Lahko da so se časi tako spremenili, kar je možno, saj veš val permisivne vzgoje je terjal davek celo med Skandinavci.

Lahko da so izjema ki potrjuje pravilo, v kar malček dvomim, a me že dolgo razjeda, me ne lih razjeda, to je povsem preteatraličen izraz, v resnici se ne ukvarjam s tem, le občasno si rečem:

"pa zakva?",

zkaj naju imajo tako radi?

Al so mal fiu-fiu?

Lahko da je kaj s tem, glede na to da so protestanti, ko si boter enmu bogmu hudiču. Kar je sicer zelo razširjen šport in jih je veliko botrov, a v Afriki, Aziji, Bližnjem vzhodu.

Oni so si pa izbrali boge hudiče iz vojnih območij. Kar je nekaj na tem, ker takrat ko sem gor živel se to dogajalo, a tega je že dolgo in se jim mogoče samo ne ljubi drugega bocga hudiča poiskati.

Loh pa.

Ta je najbolj v zraku, a kaj pa veš.

Že veš, da smo se fino štekal, ko sem gor živel. A to so bili drugi časi. Smo bili že po službah, a več ali manj na začetku. Kot po študijsko obdobje. Ko si po srcu še študent, v resnici se pa že malo nakazuje, tudi da je zares.

Ja, med tednom.

V petek zvečer pa že fino brez bremz.

Pol sem sedel tam na tisti balkonski štengi, takrat še kadil in opazoval luno, za katero pa tudi že veš, da je kar vplivna, v mojem primeru in sem razmišljal če jo tudi moji Finci vidijo? Kar pa tudi že veš, kaj je iz tega nastalo.

Lahko da je bil takšen šok. Ker vsak normalen bi sicer v srcu nosil tople spomine, a niti pod razno ne navezal stika, razen

slučajno imam nekaj nujnega, potem pa še to.
Ker je prvo druženje izpadlo sila simpatično in so se potem razvila v WFT (Wine, Food and Tarock (v začetku je bilo res nekaj Taroka (Diana vedno karte prinese)))
Verjetno je bil tak šok, da jani že par let govori o razširjeni familiji.

Zdej.

Načelno nimam nič proti (razen da se mi mal kičast zdi), a če se hočemo to iti, je potrebno cel proces, ne samo fragmente. Otroci, morajo prvo po svoje iti, če se hočejo vrniti. Predvsem pa mora biti to njihova volja. Vrniti kadar koli hočejo, a brez odhoda ni vrnitve.

Sami ali v paru.

Zdej.

Sebastjan že avto vozi.

U, a res?

Ni več stalno na računalniku ali telefonu. Mal pa tudi ne. Pove včasih kaj, sicer sila redko, menda da doma tudi sam od sebe. Sara je lih tako razvajena, kot je bila. Dijana paniko zganja, za vsak, kar koli že je. Meni se zdi, da Sara malo izkorišča, ker jo vozijo od psihiatra, do nutricionista, a po moje je to samo fora. Al rabi fanta al pa ene tri okol uhov, kar pa pri njih ni mogoče. Julia, sanja do bo naredila fax v Angliji in vsi ji verjamemo. Sigurno ni tako razvajena, da se zmišljuje.

Pa da vidimo.

Ima fanta, ki je menda najbolj pameten na svetu. A ko si v začetni fazi zaljubljenosti, ni to tako nenavadno.

Prav luštno smo se razživel, a je le od nekje padla ideja, nič nekje, Diana je kadila na balkonu, kjer sem se ji pridružil, ne pri kajenju, pri klepetanju. Balkon ima razgled na [mestni park](#), za katerega sem bil tudi povprašan ali ga kaj pogrešam, ker sem včasih vsak večer preživel tam.

U, je blo luštno.

Se je marsikaj tam dogajalo. Je pač park v centru mesta, s tem da je center na obali, pa še toliko bolj privlačen. Ne da sem vsak dan tam hodil, tekkel, sedel, fotkal, kolesaril, to še naj manj. Je le tako blizu, da s piciklom hoditi je mal mimo. Sem pa barko barval, kar pa tudi šteje, a to je bilo spomladi, preden jih dajo v vodo, ker zimo preživijo na robu parka, med obalo in poselitvijo.

"Pejmo na sprehod!"

Pa smo šli. Sam sem iskal poko, da napravim isto fotko izped 20let. Ne da je gromozanski park. Tudi mali ni, a mi je v spominu le falilo, da bi od ta prve našel. Tako da sem na začetku narobe zavil. Ker je pa v parku samo ena poka, pa še ugovarjati nisem mogel, da je kje drugje, tako da je Janitova smer obveljala in smo jo precej kmalu zagledali.

Park je skandinavski.

Ja, pa ja.

Helsinkitovski pa konc.

Ja, se čutijo vplivi angleških parkov. A so tudi povsem klasicistične poteze tudi prisotne. Ima pa tudi nekaj zelo samosvojih.

Ok, ker drug park v Hki-tu ih ima tudi. Francozi, Angleži in Holandci pa ne, če ostanem pri glavnih parkovnih silah.

Od kdaj so pa Holandci parkovna sila?

Zadnje čase. Imajo namreč monopol nad proizvodnjo tulipanov, le teh se pa nikjer ne branijo.

Ok, no.

Poka.

Cela finska je na enem velikem kosu granita. Sem že pravil, da morajo po apnenec v rudnik, kot mi po premog.

Granit je potem pošmirglan od ledenikov kateri so se umikali in so prav lušni valovi granita. Plitki pa vendar. Kjer je dolina je jezero, ali močvirje, kjer je pa hribček pa hosta in to je to, po večini Finske.

Zdej.

Na nekaterih mestih je granit počen. Premaknjen za par višinskih metrov. Če prav pravijo da potresov ne poznajo, a sam mislim da je vsakih 100 milijonov let le kakšen, da so take poke.

Ta dotična ima ene 5m višinske razlike.

Vosu. 3.

Ok. 3.75 kar je že skor 4, pol je pa literatično že 5.

No, a nism reku.

To pako se potem še v mestu vidi. Na eno sem celo parkrat šel plezat. Pa je granit tako nerazčlenjen, da nima veze z našim apnenčekom, da je za začetnike misija nemogoče.

Jih je pa bilo nekaj, precej dobrih, čeprav izgleda mal na Rimski zid v Lj., kjer horizontalno ležeš kakšen meter od tal, a nekaj jih je bilo precej dobrih, da so tam vse eno našli oprimke, pa čeprav jih ni bilo in bi lahko samo kakšen gekon tisto zlezel.

Samo kot intermeco.

Občasno je prišel kakšen Američan in potem so se po angleško menili, da sem tudi sam lahko na uho vlekel.

Ravno takrat je Česen zlezel, se mi zdi da Lotse, za katerega se je govorilo, da ga ni in tam so vsi Američani trdili, da ga je in vsi Finci da ga ni.

Ok, nima veze.

Ima pa veze da je v tem parku, na enem mestu poka od 3 do 5 metrov visoka, odvisno od racionalnosti stališča in le ta je na enem mestu še počez poknata.

Tam so snovalci parka naredili stopnice in je že od nekdanj še kar popularna ruta.

Ne, sploh ne. Japonci tu ne grejo. Verjetno tut čist mal Kitajcev, če že kateri, med stanovalci okoliških hiš, pa kar, ne glede na narodnost in nacionalnot, ter versko pripadnost, ne omenjajoč

svetovnega nazora.
Da. ne zakompliciram totalno.

Tam sem se rad zviral, ker se je dalo s kolenom zataktniti in sem občasno tam visel, pač glede na popularnost in obiskanost prehoda. To isto fotko sem hotel zopet narediti, pa je sedaj tako sluzasto da sem samo eno nogo dvignil z drugo pa na tleh ostal. Nima veze z leti.
Sicer je pa zelo podobno.

Tam smo uprizorili vsesplošno fotkanje. Se je izkazalo, da Diana sploh ni poznala poka, pa magari jo je Bernt v tistih heroičnih časih velikokrat v ta park peljal. Pa sta imela druge opravke, nego se po štengah obešati.
Vsi smo stanovali ulico ali dve daleč, zato smo se tudi srečali in potem ostali skupaj.
Kar pa tudi že veš.

Gor pri [observatoriju](#), je naša precej zijala od navdušenja. Saj je zares fajn. Pa spet nič posebnega.
Pač najvišji del parka. Če ima poka od 3 do 5 metrov, je potem še od 3 do 5 metrov hriba in tam stoji observatorij.
No. Observatorijček.
Pa ni za otroke. Takrat je bil čisto pravi, ko so ga postavili.
Dan današnji je pa malo kot hišica za igro.
Ga je spohal, na pa se ne spomnim imena, pa magari pol klasicizmov v mestu naredil. En na Šinklna (Karl Friedrich Schinkel), čeprav tega so imeli Nemci. A so ga potem veliko kopirali. Še največ potem v Sant Petersburgi. Ne vem če ni tam nekaj hiš počil. Tale finski Šinkel, koko mu je že bilo ime, to se mi zadnje čase kar dogaja, čeprav imam prepoved omenjati zakaj, emšo pač, a-ja, Engel je bil. Ja, Engel (Carl Ludvig Engel).
Je uno belo cerkev pikno, katera je na vsakem instagramu, kateri je bil v Hki-tu. Poleg še prekaterega tudi tale observatoriček.

Zdej.
Zaradi sledečega dogodka, bo treba malo več razlage.
Prvo park ni ne vem kaj. V primarjavi z Versajem in podobnimi en mal dolgčas.
No pa ja mamo raj angleške vrtove. Ok. Ampak tudi to ni.
Razen da je mešanica, več ali manj, več angleškega in manj italjansko, franscoskih in še naj manj baroka. Je pa vse eno nekaj klasicizma, pa spet ne dovolj velik da bi bil zares velik drevored. Čeprav tudi ta je.
Poleg tega da je mesto zgodovinskih dogodkov. Ja mojih, kerih pa. Verjetno še katerih a tistih niti ne štejem, je fajn ker je bil koj za hišo. To se samo tako reče. V resnici je bilo treba prvo na obalo 100m, tudi tu je ene vrste park, čeprav se ga ne šteje za to. A drevored in klopi in travnik, kakor tudi sprehajalna pot.
Kar je že park. Ja, ampak čez zimo so bile na travi vse barke ob katerih hodiš in je bil bolj parking. Parking tudi na cesti ob

obali. Na drugi strani pa še železnica, to je bil svoje cajte pristanišče za najrazličnejši tovor. V tistih heroičnih časih pa še bencinska pumpa, kjer sem kupoval drva za kamin. Če ne bi Jani opozoril, a se spomnš, kle je bla pumpa, se sploh ne bi spomnil, ker dan današnji, je to samo krilo omenjenega parka.

Pol ene 200 m na levo. Ok, 300. 275 pa pou in si na konici polotoka. Ni zelo izrazit pa vendar je pol otok, ker je voda lih iz treh strani. Potka po obali in obrobna cesta.

Zakaj vse tole?

Na zelenicah ležijo ljudje. Po potki ob obali se podijo otroci, na obvozni cesti, v kolikor niso parkirani, vozijo limuzine iz ameriških filmov. Na te so Finci mahnjeni. Vreme je bilo zares nenavadno toplo, ob obali jadrajo barke. Do prvih otokov je pa tudi samo nekaj metrov. Ajd 50. Pa ne vem če , do najbližjega. Skratka umirjena scena, kot v kakšnem pocukranem filmu.

A veš, ko se spomladi vrnejo lastovke. Je luštn a ne de? Mi bolj nadarjeni vidimo tudi druge jate katere se vračajo na sever. Tiste visoko leteče morajo biti dovolj velike da se jih opazi. Če bi ščinkavci leteli jih ne opaziš, labode in gosi pa.

Me vedno spomnijo na Finsko kadar iščejo prehod čez Kamniške Alpe.

As mal zgrešu?

Čist nč!

Ker v tistem parku je bilo ene 100 gosi, če so iste kot tiste nad Kamnikom ne vem, gosi so si na en način sila podobne.

Ej 100?

No, veliko. In le te so se namenile v vodo. Ker se jim pa ni čisto nič mudilo, ne vem če niso celo malo po diagonali migale z svojimi ritmi, zraven delale neznosen hrup, sicer ne vem ali si imajo med sabo toliko povedati, al je bilo pa namenjeno vesoljnemu občestvu. Kakor koli že.

Tam na vrhu hriba, ob observatoriju smo slikali , doli na obali stoječ promet, menda vseh, ne vem če niso celo otroci zastali, ko so se prav počasi premikale proti obali.

Lipe so cvetele in oddajale blažen vonj, kakor tudi med in smo morali poiskati klopi pod drugimi drevesi. Kar nam je le uspelo ob šah placu. Ta je čez cesto od nekdanje bencinske pumbe, kjer je tudi kiosk s sladoledom. Julija je čez poletje prodajala sladoled in pozna lastnika, ter smo posledično bili obravnavani izvenserijsko. To bi bili tudi če bi vedeli kako smo fajni, ker je bil pa prvi tretma v ospredju se z drugim niti niso bavili.

Smo pa zato stادلali spomenik za hrptom, ga je postavil, se ne spomnim kdo, katerega je financiral tudi ne vem kdo, in še ene par zgodb vmes, pač zgodbe katere piše življenje, če si lokalec, če pa turist, pa težko slišiš, kamoli da bi si še zapomnil. Je pa grd ni debate. Ena ženska postava, ne vem če ni hotel biti Marija, v kar dvomim, ker so protestantje, ki se še iz papeža hecajo, vsa v zlatu. Upam da se ji ne svetijo oči, kar nismo dočakali. Poleti so

gori dnevi sila dolgi, sicer tu na jugu je vse eno nočka, a ne prav zagrizena. Kratka pa, to pa ni debate.

Ne vem kdo je dal pobudo, a smo šli še pogledat kje sem živel. Slikat tisti dve okni na ulico. Na dvorišče se ni dalo, so bila vrata zaklenjena. Smo pa zato v sosednji ulici pogledali, kje smo naredili podstreho in lifte do gor. Na enem stopnišču je bil lift zares najožji v zgodovini liftov. Ne vem če kaj več kot 60 cm. Tako da so se štirje v gosjem redu vanj podali. Menda se je dalo obrniti, a se ne spomnim.

Je Diana ekplodirala, ker je stanovala na tem stopnišču, zakaj ji nisem že takrat tega povedal. Ne vem če bi bili še prijatelji, če bi vedela.

Veselo rezgetajoč smo se napotili na večerjo k Moni in Janitu v sosednjo ulico.

Noč je bila zame precej dolga. Skoraj nisem spal. Verjetno je za mano prišlo. Če sem do sedaj precej stoično prenašal večino impulzov, le teh pa na ostajanje, je verjetno nočka, pramen svetlobe na stropu, novi vonji, spala sva v Julijini sobi, čeprav so na novo postlali posteljo, se ni dalo, to ni hotelska soba, katera je tudi polna vonjav, a jih je toliko, da posamezen ne pride do izraza, da ne rečem da je itak vse obilo prelito z čistili.

Kakor koli že. Že dolgo nisem izpustil noči, za kar sem si predstavljal, da bo zjutraj katastrofa, pa je bilo ravno obratno. Kakor bi se v meni zbudil tisti neuničljivi mladenič, katerega je podrla šele neizprosna mešanica in količina pijač.

Tako da sem zjutraj precej svetlo gledal in požiral vsa občutja okoli.

Ka to?

A se spomniš une?

"Prijetno je prebujanje ob zori. Prijeten je prijateljev nasmeh ..."

Sicer kar kičast napev ima v sebi precej prvinskega. Zares je prijetno prebujanje ob zori. Že res da je potrebno biti jutranji tip, kar pa sem vedno bil, samo ob kakšnih posebnostih se mi ni izšlo.

Da ne omenjam, še bolj pomembno, prijeten je prijateljev nasmeh. Ko se prikažejo žalujoči ostali, žalujoči za končano nočko, toplo odejo in mehkim pouštrom. Pol ko mine par minut, ko si natoči kavo jo srkne, potem spet počaka. Preden seže po kruhu, te pogleda in nasmehne.

Ja, a je še kaj lepšega na tem svetu? Zaradi tega se živi. Pa magari bil samo trenutek.

Namreč ni vedno hepi end. U, eni znojo biti tečni a to je že druga zgodba.

Kar pa tistega jutra ni bilo niti pričakovati. Že res da sem topogledno najbolj otročji, a je bilo tudi drugim veselje

pričakovati nadaljevanje.

Tisto ko se kot otrok veseliš pričakovanj.

Česa?

To niti ni tako važno. Pač od posameznika in njegove otročjosti pričakovanje. Eni bolj, eni manj. Eni priznali in pokazali, eni pa sami pri sebi stiskali pesti od same sreče, da bo. Nekaj bo.

In je bilo, smo se dokaj hitro odpakirali in odpeljali proti Espu. Za turiste vse en šmorn. Za lokalce pa sila pomembno. Kot pri nas Šiška, tko mal sa strane, pa spet tuki.

U, tam te pa milo gledajo, če rečeš da je Espo Helsinki, pa magari se skupaj držala.

Pač bogi turisti, k pojma nimajo.

Zdej.

Za nepoučene vse brez veze a Danci so spali pri Berntovi mami v Espu. Ker se pa tretji krog, keha 3 po finsko, začne tam, pa niti ni tako nenavadno da smo od tam vtaknili.

Namreč promet v centru je bil vedno vesel. Sedaj so ga pa do konca zakomplicirali in je sedaj priti domov za Mono in Janita, z avtom seveda, skoraj misija nemogoče. Že res, da sedaj skoraj ni avtov v centru, a za lokalce pa sila komplicirano.

Ok.

Berntova mama nas je obdelala na balkonu. Gospa v letih, je za svoja leta sila poskočna in vesela. Danci niso tako ekspeditivni kot mi in je bilo kar kaj klepetanja naslonjeni na avte, gospa pa v tretjem nadstropju na balkonski ograji v šlafroku. Sam viklerji so falili, vse ostalo je bilo pa zelo domače.

Smo se ene 3 krat poslovili, ene 2 krat že sedli v avte, pa je potem vedno ker Danec iskočil in letel gor. Glede na to da so počitnice veselo, v katerih drugih konotacijah pa precej drugače.

Na tretjem krogu, ta ima že kar soliden premer smo dobili kar kaj centripetalne sile katera nas je potem vse tja do Hejnole offederirala.

Kt kakšen Apolo.

V Heinoli je še vse po pričakovanjih. Sonce sije. Smrekove hoste vse povsod, a vmes tudi jezera in njive, občasno pa še kje kakšna hiša, a ta že zelo na redko. V sami Heinoli, ki ni omembe vredna, je most preko jezera, kateri se konča z verjetno eno prvih takih [postajališč](#) na avtocestah. Teh je danes tudi pri nas na ostajanje, sploh ne bi omenjal, razen da se je videlo da je bilo eno prvih. Po moje še niso zamenjali podna, stanskih oblog dekoracije. Beštek v bifeju je verjetno nov, a se nismo veliko zadrževali, namreč. Sem že pisal da je finski kofe svojga gnarja vreden. Moja mama je znala opisati, tak kofe:

"Kot bi si pes jajca oprau!"

Tako da so tudi moji Finci na kratko zaključili, pa magari so nekako vajeni na take razmere.

Zdej.

Na izhodu restavracije, katera je čez cesto, je razgledna ploščad, na most, pa na jezero, katero je zares iz razglednic lepo. Al kaj ko je bila ketna in napis, da ne kidajo in je zato zaprto. Ej, tut moji Finci niso več tisto kar so včasih bili. Al pa sam nisem veliko iz Hki-ja pogledal, kar je pa tudi povsem možno.

Vožnja od Hki-ja, Helsinki se skrajšano napiše Hki, do Savinline traja 4 ure če se ne ustavljaš, kar pa pri nas ni možno. Postanki se potem še razvlečejo glede na jutranje dansko odhajanje. Kmalu po Heinoli zmanjka avtoceste. Hitra cesta čez čas postane lokalka, za te pa vemo da je poseben tretma lokalni. In če je Jusi lih na njivo s traktorjem šel, pač ne more pomagati, če se za njim v gosjem redu vrsti večinoma turisti.

"Ka so pa fakjeni!"

Po finsko seveda, a gotovo nekaj na to temo.

Tudi gospa Garminova še ne obvlada povsem finskih host in je hecno ko začne:

"Make an U turn if you can!"

Pa se izide, samo muditi se ti ne sme.

[Savonlina](#) je bila svoje cajte zadnji branik protestantizma proti pravoslavlju.

Včasih so imeli še veliko Karelrije in Rusija ni bila tako blizu. Karelrijo so jim potem Rusi vzeli in je zato meja z Rusijo precej blizu. No, če bi šel peš še vedno precej daleč, kakor tudi plaval ali pa veslal v čolnu. Namreč jezero ob Savonlini, ali pa Savanlina ob jezeru je tako veliko, pravijo da največje na finskem, da je potem z njegovih bregov pa zares blizu do Rusije.

Savonlina je finsko ime, v resnici je [Olavinlinna](#), ker je bil tukaj doma Olavi, švedsko govoreč Šved, ker v tistih časih je bila to pač Švedska, katera se je s carsko Rusijo stalno lasala, ker bo kje. In so se malo menjavali. Fince pa ni nihče kaj veliko spraševal. Ti so bili zadovoljni če so lahko šli v savno, ostalo bo pa že kako in je bilo.

Lina, menda do sedaj že veš, je grad. Suomen lina v Helsinkiju, finski grad. Celo Talin je iz tega štos, danski grad.

Nima veza ima pa, da smo si kanili ogledali opero v tem gradu. Zdej.

Od Hotela, kateri je malček iz centra 10 min peš, je do gradu še dodatnih 10 min peš. A mi nebi bili mi, če bi tako enostavno nastavili življenje.

V starih cajtih je na vsakem, no skor, jezeru, seveda dovolj velikem, kako pa, vozil mali parniček. Tak ene 15 do 20m dolg in ene 5 m širok. Ja še prej so veslali. Je v Savonlini pomorski muzej in so poleg malih parničkov tudi farovski čolni. Na Finskem še danes ni cerkev ločena od države. Tako nimajo občin ampak fare. Sicer ne tako male kot naše ipak je vmes bistveno več prostora,

ogromne pa tudi ne. Tako tudi ti čolni niso bili cerkveni, kakor tudi cerkve ne ampak od faranov. In ti čolni so za enih 20 ali 30 ljudi.

Ok, nima veze.

Je Jani najel en mali [parniček](#) za eno uro. V resnici ga ni najel, samo rezerviral en del zgornje palube za izbrano družbo in malček pogostitve. Parnike so izvozili na turistične punkte in v Savonlini jih je ene 6. Ker pa stalno vozijo krožne vožnje jih ni lahko prešteti, da ne rečem da so si po svoje sila podobni. Če ga ne naštudiraš ga komot fališ.

In tisti rezervirani je bil že odpeljal, pa smo vzeli, se pravi so nas vzeli na naslednjem.

Glede na to, da je največje fisko jezero, smo si ogledali samo pikico le tega, pa je bilo vse eno 32 otokov in 64 zalivov.

No. Približno. Vsaj dojemalo se je toliko. Sugurno pa velik.

Je bilo pa apsolutno romantično, to pa ni debate. Ko se voziš po razglednici je še toliko bolj. Ne bi opisoval otokov, pač škuštrane luškice. Pri vsakem bi lako rekel iii kok je lušn, pa se že pri tretjem skuliraš in samo pomno spremljaš. I še en. Pa še en. U kok je dobr. A si samo misliš, ker bi te lahko še kdo po pameti vprašal. Čudn ne rečem. A to je problem s Finsko.

Se spomnim nam je nekdo kazal kje je bil in sem seveda pripomnil jest tut. Pa v resnici nisem. Ja, je super fajn, več kot lepo, divje božansko, al kaj ko jih je menda vseh 60 tisoč, al koliko jih imajo, glihnih. Videl enega, sicer na rit padel, kok da je dobr, videl vse.

Dejansko je nekaj na tem.

Pa se zato bolj o tuzemskih problemih meniš. Ma ne lih problemih. A je vse polno zgodb na temo vsakdana, katere pa na tem mestu ne bom ponavljal.

Samo kot zanimivost.

Parniček, čeprav ni velik, pa vendar ni samo picikl, upravljajo trije, vključno s postrežbo toplega obroka. Ata je mehanik, mama je šufer, hčerka pa za vse ostalo, vključno z

"ali rabimo še kaj?",

privezovanjem ladje, spuščanje mostu za izkrcavane in seveda iskrice v očeh pri posljavljanju.

[Olavinlinna.](#)

Olitov grad.

Smo zagledali kmalu potem ko smo se obrnili nazaj. Ja, ne mi. Mi smo bili obrnjeni, obrnila je pa mama kapitankla, koko pk. Čeprav smo še malček vozili slalom med otočki in rti, se ga je več ali manj stalno videlo. Na začetku čisto mali, tako da je celo padlo da ni ta, ampak fabrika papirja, ki je precej blizu. A samo od daleč. Ko si blizu gradu, kateri se je večal glede na zavoje med otočki, potem tudi fabrika ni blizu, ampak je celo preko mostu, pa še en hribček je vmes, vsaj iz te strani, s katere smo se približevali.

Olitov grad je v osnovi iz slavne švedkega kraljestva zgodovine. Topogleno tudi zasnova. Takrat so naredili stolp, okoli obzidje in je bilo za enkrat to ([Tabor \(Veronika Desiniška \(tko k\)\)](#)). S časom so se dogajali prizidki in to njih toliko, da so celo osrednji stolp porušili in prizidke povezali v celoto. A to so bili potem že eni drugi časi. Mogoče bi se pri tem tudi tako razvilo, če ne bi bil na otoku. Tu so naredili tri, če ne 4 stolpe kot del obzidja. Za časa renesanse so pa še dodali strelne vogale (Palmanova). To so tisti, ki imajo zelo ostre robove, da bi se topovske krogle od njih odbijale. Zdej al so se, je pa potem tudi ene 100 razlag.

Nima veze.

Ima pa, da so osrednje dvorišče nekje med velikima vojnama uporabili za operni festival. Ta se je z leti razraščal in je dan današnji znan celo izven Finske.

Zdej.

Načelno je ni muzike ki bi mi bila zoprna. Ja kašni komadi. Zvrst pa ne. Povsod se najde kaj fajnga in povsod je vmes tudi sranje. Pa vendar. Če bi že nanizal po fajnosti je opera bolj na koncu. Ne vem če je še kaj bolj zoprno. Ne rečem kakšni šlagerji, a celo tam samo ta fajni napevi, u znajo biti fajni. V določenem trenutku super leže. V kerem drugem, pa grem raj mal na okol.

In eto nas na dvorišču Olitovega gradu, fino predelanega v amfiteater, oder, vsa šara ki spada zraven in precej močna platnena streha. To omenjam, ker v Križankah ni problema z luftanjem, pa je tudi platnena streha. Tu je isto pa kot v savni. Ok. Finci so navajeni, ka pa jest k sm razvajen. Pa ko bilo smo to. Stoli. Da ti to vidiš. No, čutiš. Z izgledom se nisem ukvarjal, z občutji pa zelo in vse bolj in bolj, tako da sem komaj dočakal polčas, da sem lahko vstal. Ja, imam probleme z hrptom, a po moje so jih takrat imeli tudi drugi, sam da ne tako hiro in tako intenzivno. Pa še Finci so znani po trmi, malček so celo ponosni da inajo sisu. To me je kar kaj fincov spraševalo, če vem kaj je to. Pregovorno nemogoča trma.

So se menili Amerikanc, Rus in Finec.

Pravi Amerikanc:

Mi imamo tako veliko letalo da celo nebo prekrije.

Pravi Rus:

Mi imamo tako ladjo da se morja ne vidi.

Pravi Finec:

Poznam Jusita iz centra Yivaskile, ki je velik, da seže do neba.

Se premislijo in reče Amarikanc:

No mogoče se pa mal vidi tudi nebo.

Rus pravi, da je tudi voda okoli.

Finec pa:

Ni iz centra.

Taki so.

Tako da sem edini šel na sprehod po stanju v vrsti za cekret, za vodo, čaši šampanjca, med pavzo.

U, pauza.

Ta pa je pomembna. Malček spominja na tenis. Eni da vidijo, ene da pokažejo. Sam da je tu smrtno resno. Se kar malo streseš, kaj pa takle nepomembnež dela na takem kraju, ob takem času.

Seviljski brivec smo poslušali. V resnici bi mi moralo biti všeč. Saj bi mi bilo, če bi se le dalo sedeti. Sem se prav čudil, da so tako koreografijo skozi spavili. No, pa saj je bila svetovna zaseba. Od nastopajočih, ansambla, scenografov, kostumografov, še celo luči in zvok je bil svetski.

Komad precej po svoje interpretiran. Tako da so bile vmes prav vesele in celo smešni dodatki.

Na primer, na koncu, ko bi morala biti pavza in vsi na odru, kažejo dirigentu, da je konec, un pa kar maha.

Da ne omenjam, da je glava zvezda joške pokazala.

To sicer na jugu, u, as vidu, na finskem, kjer se vsi savnajo, pa nič takega.

Se spomnim Črnogorca Ranka, smo šli skozi park in se je kar tresel:

"Jes video, gola je!"

Pač ena, pa ne edina, je med lunch time prišla v travo ležat v park in se je še malo posončila.

Mi Finci nismo niti trznili.

Med tem ko sem čakal, da se drugi polčas konča sem si ogledal pomorski muzej, od zunaj, je bilo še vedno veliko videti. Si ogledoval sceno Savonlinino, verjetno za časa izven festivala, ne vem če se kaj zgodi.

Po skalah v parku so sedeli parčki, polni energije za prihodnost. To zadnje sem si samo domišljjal, a si predstavljam da je na en način sila podobno. Preden so me obkrožile gosi, tu imajo svoje, je klical Antti in sva se malo usklajevala. Sam še nisem vedel za ves program, kateri se je kar dopolnjeval, Antti pa tudi ne kdaj bo frej, a ko bom v mestu, naj ga takoj pokličem, da se uskladiva.

Ko so se vsuli iz predstave, je prej mirna in spokojna obala oživela, polna turistov in domačinov, vse je drlo po bližnjih lokalih, katerih ob gradu ne manjka, tako da smo celo malo čakali, da smo se prvo naslonili na en šank in šele nato dobili mizo.

"A ni hec?"

Sediš 2 uri, potem moraš pa še v lokal. Po mojem je čista psihologija, ergonomija že ni. Če stojiš nisi zares v lokal. Sam neki na hiro. Če se pa usedeš, je pa tisto pravo.

Jutranji sprehod je dobro del in razbistril pogled in duha. Seveda kauca tudi. Preden so se prikazali še zadnji udeleženci odprave sva si ogledala bližnjo okolico zares zmešanih arhitekturnih

stilov. Tako je takoj ob gradu ulica pritličnih lesenih iz lat zbitih hiš, še iz časa carske Rusije. Ne samo da izgledajo kot da bi bile ruske, zares so.

Zdej.

Potem si narod takoj predstavlja razvaline. Ja, pa ne na Finski strani. Je tako vzdževano da se vprašaš al je sploh zgodovinska al je pa nova. Da ne omenjam vseh gavtrož in ostal zelenjave. Tako da razen da so iz unih časov nimajo z njihovimi nič skupnega. Na to ulico se navezuje obalna avenija. Pa nina nič z avenijani, pač ena peščena pot, teh je na finskem presenetljivo veliko, a ko ti razložijo da je z asfaltom in 6 mesecev ledu sam križ, potem ti je takoj vse logično. Na dotični aveniji so tiste restavracije. Saj jih ni toliko, malo pa tudi ne. A vmes so čisto navadni blokeci.

Zdej.

Navadni.

Če kaj pa finski bloki niso navadni. Prvo jih je veliko, tu v Savonlini pa menda vsi, ali pa skoraj vsi, P+2. Za tiste kateri ne znate Slovensko. Pritličje in dve nadstropji.

"Ja in."

Nč, ja in.

Toliko tudi večina dreves zraste in se jih ne vidi, da ne omenjam, na Prulah sva imela dnevno sobo v drugem nadstropju v krošnji javorja. Sem se počutil kot kakšen ščinkavec, če ne že kos. Skratka, taka višina bi morala biti povsod zapovedana, al kaj vejo urbanisti kaj je fajn, po pa stolpnice rišejo.

Na isti šodrasti aveiji je bil tudi hotelčič, kjer smo čakali ostale, ja Dance, kere pa, da se primigajo.

Hotelčič, se kliče Hospic, je icer za nadstropje višji kar pa mu pritiče glede na heroično zgodovino, katera se je vršila v njem. Sicer okleščen jugend, dolgočasna secesija, precej postaran, a dobro vzdrževan ima dvonadstropno jedilnico. No, halo za, pol je pa več interpretacij. Verjetno so tudi plesali tu, se kar samo ponuja razlaga, a to ni nič kaj nenavadnega. Heroično je da je tu bil štab, pol je tudi več razlag. Ali samo štab ali generalštab ali celo kaj tretjega. A meda je sam Manerhaim (Baron Carl Gustaf Emil Mannerheim) tukaj po zemljevidu čečkal, kako naj Ruse namahajo.

Manerhaim je sicer tabel in ti so tudi zmagali, čeprav so jih potem Angeži prav po hitrem postopku pred dejstvo postavili, tako da so celu Rusi ostali, ker so bili zavezniki.

Komplicirano ti povem.

A na Manerhaima so sila ponosni.

Meni se je zanimivo zdelo, da ta beli zmagajo, pol pa ta rdeče niti ne zmečejo v fojbe. No pa saj jih tudi nimajo. Da bi se pa kup delal pa tudi ni apetilih.

Sem mislil da o Finski vem vse, kar naj bi povprečen fincofil vedel. Pač Wikipedia, pol pa še mal več, glede da se toliko časa tam preživel.

Tako da me je precej presenetilo, ko je Bernt, razlagal, da se je

rešil komunistov, jih je bilo skor pol, veliko manj pa tudi ne, z agrarno reformo. Razdelil jim je zemljo in so bili poslušni pripadniki enotnega naroda. Glede na to zadnje, kapo dol, čeprav smo pri nas cepleni na proti.

Ok.

Gremo dalje na [Punkuharju](#).

Ni tkoj za ovinkom. Je le treba tja naciljati, a to je tista razglednica iz Finske, jezero pri jezeru, pa vodo puša, a po diagonali gre cesta iz otoka na otok. Mogoče jih imajo več, a sam sem se že tretjič tu peljaj in še tretjič bi ga komot zgrešil, če se ne bi ustavili. Ko smo z mojimi Francozi tu mimo padli, smo stalno čakali kdaj bo, pa se potem po 50 kilometrih pričakovanja zaveš da je bil nekje vmes.

Pa kaj to?

[Letalski posnetek](#) pravljlične dežele. Ko si pa v avtu pa ne skužiš, saj so jezera stalno tudi prej levo in desno in si že včeraj po parih urah vožnje nehal govoriti:

"Iiiii lej jezero!"

Ne res, če nisi v letalu sploh ne vidiš kok je fajm.

Ka?

To da je voda iz obeh strani in je ...

Problem je da je nova cesta precej hitro speljana, čeprav traja sama vožnja en 5 minut pri ene 100 km, ga komot spregledaš.

Sedaj smo imeli posebno obravnavo, ker se Diana družijo z šoferji.

Ne, res.

Ne direktno. A pozna eno iz ene agencije, katerih avtobus se je tam vozil istočasno, in je potem šofer poslal koordinate, kje se naj ustavimo in smo se.

Se je izkazalo da sta dve vzporedni cesti. Stare ceste sploh ne registriraš, dokler ne zapelješ nanjo. Pa smo in ne samo to, celo parkirali smo ob un isti avtobus, kjer je polno danskih upokoencev pilo Jegermaister. Mu sicer rečejo Gameldansk, a iz lastnih izkušenj vem da ni ralike.

Povzpeli smo se celo ene 5m na en kucl, al kaj ko je hosta. Sicer skozi drevje razločno vidiš vodo iz dveh strani. Tako da, če češ v resnici tisto finsko razglednico v živo je treba iz aeroplanom. Je pa lepo, ni debate, a tako kot na večini od 60 tisoč jezer, al kok jih že inajo.

Do Porva je ene tri ure vožnje. Nič kaj veliko se ni zgodilo. Pač jezera, gozdovi, redka polja, občasne kmetije. Na enem mestu se je videla Rusija, pa ni izgledalo nič drugače. Celo mimo Lapenrante, mesta za katerega sem mislil da ime pomeni Lapen, Laponska, Ranta, meja in sem si predstavljal, da so nekoč do tu Laponci prišli, pa menda nima nič z Laponci in da Lapen lahko pomeni več stvari, da ne omenjam ranta tudi ni samo meja. Pol se pa uči finsko.

Jani je že včeraj imel sestanke med vožnjo. Prvič je hotel med

tem ko vozi, pa ga je Mona ustavila, da naj se zadaj usede, da bomo imeli spredaj mir klepetati. Kar je potem kar kdaj izvedel. Sestanki so bili po celem svetu, še celo konference, ko se jih več na enkrat meni, pa smo lahko vse eno klepetali, ker tudi ko je v avijonu ali kjer že je teče življenje dalje.

Po tej plati svaka mu čast.

Sam v najboljših letih nisem mogel več stvari na enkrat početi. Sem bolj na Windowse. Ja, imaš 300 stvari odprtih, v resnici pa eno po eno.

Jani je pa bolj na Linuxa, to je bolj puncevski princip, saj veš tri vogale pa to, čeprav ne prizna in je Mac.

Zdej.

Japček je linux za plačat, pa se vse eno izide.

Porvo.

Menda je izpeljanka iz stare švedščine in naj bi pomenili port on river 0.

Lej, podajam kar mi je bilo povedanega. Sicer je pa čisto fajn razlaga in naj tako ostane.

Do Porva mi ni nikoli uspelo priti, ker je samo eno uro od Hki-ta. Kadar je kdo prišel za par dni, je skočil še do Porva, zvečer se pa dobimo tam in tam.

Pa lih tko je blo.

Mesto je na vseh prospektih o Finski, v vseh knjigah in publikacijah, podoba kot Bled doma.

Ne, nima veze z Bleom, a je vse eno precej fajn.

Zdej.

Če si Japonc, ok, al pa Culukafr, skratka en ki ni politično, religiozno, kulturološko predefiniran, bi lahko bil celo boljši. Seveda ankol ne priznamo, a imamo une težave od gor.

Ok. no.

Porvo je bil tu, ko še Hki-ja sploh še ni bilo. Svoje cajte je bila to švedaka, pa še prej, ko še ni bilo niti nje in so vikingi tu pristajali in z lokalci trgovali za krzna.

Potem ga je sicer prehitel Turku, za časa Šveske je bil glavno mesto, na koncu so pa še Finci skup stopili, mal so jim Rusi prišepetovali in so ustanovili novo glavno mesto današnji Helsinki.

Porvo ni nikoli propadel, samo primat so mu odnašali, tako da je bil vedno pomembno mestece.

Današji izgled ima iz časa konca Švedske, ko so Rusi prevzeli. Finska je bila carska gubernija. A glej ga zlomka, kaj veliko se v arhitekturi ne vidi, so se razpištolili v Hki-ju. Engel pa to. Tako da danes izgleda pobočje nad reko polno večinoma rdečih lesenih hiš, z belimi okvirji na oknih.

Ja cerkev je kamnita, a s skodlami, kakor tudi mestna hiša. Da ne omenjam štaba Blumberi.

Je Jani spraševal, ko sva sestopala po z mačjimi glavami tlakovani ulici ali se spomnim Blumberija.

Ne, se pa Blumberga.

Severnjaki sila hecno izgovarjajo nekatere besede.

Saj tudi Greta ni Tumberg ampk Tumberi.

Ok. nima veze.

Ima pa, da je Blumberg, al Blumberi en od dveh proizvajalcev čokolade in njih derivatov na Finskem. Oba sta specifična a dobra. Bi rekel da Blumberg bolj skrbi za kvaliteto, Fazer pa za kvantiteto.

Kar sploh ni pomembno.

Pomembno pa je da imajo na glavni ulici [trgovino](#), sicer niti ne veliko, malo pa tudi ne in na policah vseh 60 al koliko različnih derivatov čokoladnih proizvajajo in, in, in vse lahko probaš.

A si predstavljaš?

Ej so se mi svetile oči. Sem kar predel ko sem poizkušal. Sicer sadni nadevi mi niso nikoli potegnili, tu so pa še ti nagravžno dobri.

Še naša, ki je sicer polna predsodkov, da ni zdravo, pa da redi, in je drago, pa da se ne spodobi.

A vsaj slednje je tudi sama prestopila, ker nisem samo sam imel opisano reakcijo.

Zdej.

A se jim splača?

Glede da je od naših vsak dobil vrečko, razsutega tovora ti zvaga in strese v lično vrečko, tako da, vsi bližnji sorodniki in taisti prijatelji, ne vem če ni bilo ene 2 kile čokolade.

Izgleda da se jim.

Ja splača, luba duša.

Skozi Ahvenmaa smo mimo Hki-ta odbrzeli proti Hanku.

Ahvenmaa razen da ima hecno ime ni omembe vredno. Če smo pa že pri tem, ni to nič drugega kor teritorij okoli Hki-ja. Tu jezera poniknejo na minimum, verjetno jih je samo par 100, kar pa nismo raziskovali. Glavna cesta, po kateri smo se vozili ne gre mimo veliko jezer, zato pa so več ali manj polja, komaj kaj gozda, kar je sicer precej redek običaj. Menda je tu veliko komunistov. Kakor že omenjeno, jih je Mnarheim ugasnil, tako da jim je razdelil zemljo. Pa razen da si včasih kateri kaj povedo, ni odstopanj na to temo. Skratka mir in prosperiteta. Vsaj kot turist opazovano. Ta ista glavna cesta se ob Hki-ju naveže na že večkrat omenjen ring 3, mi smo pa tudi že stari znalci in se tam kjer sem včasih delal, odcepi proti Espu in naprej Hanku, kar pa že veš.

Ne veš pa, da sem na rit padel, pa magari sedel v avtu ko smo se peljali mimo bivšega biroja.

Ja in?

Nč in.

Ga ni več. Tam stojijo novi bloki. Sicer sem vedel, da so se preselili. Že za časa mojega udejstvovanja, ni bila sanjska slika. Namreč ta hiša je bila postavljena od treh birojev, ki naj bi veselo sodelovali in se dopolnjevali. Saj ideja je fajn. In tako so bili v pritličju inštalaterji, v nadstropju gradbeniki v 2 nadstropju pa arhitekti. Na strehi savne, v kleti pa telovadnica in parkingi.

Sicer precej sanska postavitev se ni izšla, ker je vsak biro imel svoje stranke in se potem ni vedelo ker je šef in je prihajalo že takrat do nasprotnih stališč. Finci se itak ne kregajo če niso pod gasom. Pod gasom so sicer vsak vikend, takrat pa ni ostalih da bi jih kam poslal.

V ponedeljek je pa že vse po starem in razen dolgih nosov ni. Če si pa gasterbajter pa še tega ne opaziš, če ti ker glih ne razloži. Meni so. Sem precej začudeno gledal in dejal. Če tole pomeni biti skregan, saj je tako kot pri nas kadar se imamo najraj, tako da nisem iz tega dram delal.

"Al su šašavi ovi Finci,"
bi rekel Asterix.

"Ali se spomniš, tu sem včasih delala."

Pravi Mona, ko se oddaljujemo od centra Espa. Sem se spomnil, ena redkih ki je še [enaka](#). Stalno zidajo in je precej njih precej drugačnih. Monina zavarovalnica je bila že takrat ena večjih in še danes je. Ne visoka. Tam so javne hiše omejene na ene 5 nadstropij. V mojih časih je bila samo ena stolpnica. Sedaj sta dve. Ostalo je pa še vedno pri tleh. Samo bolj na gosto je. Saj tisto je bilo pa res hecno da rabiš kolo, da do naslednje hiše prideš. Še danes ga, če hočeš do iste, a so ene tri vmes in do naslednje je normalno daleč. Pač glede na počutje. Če se ti ne da. U, matr je daleč. Sicer pa lih počekiraš sms-je in si čez.

Na začetku, ko se izpadnica odcepi od ringa3 je 6 pasovnica. Taka je sam do centra. Potem tako 4 in 2 po centru. So zares racionalni. Da potem še ta, pa magari bila A1, ta prva cesta, postane kot naše medkrajevne, ne regionalke. Ko sem se prvič tu peljal, me je sila čudilo, da glavna cesta, med edinima večjima naseljema izgleda kot v Mengeš. Pa se je Hanzi še bolj čudil mojemu čudenju. Kakšna pa naj bo. Pač glede na promet. Tam kjer ga je malo mala, tam kjer pa veliko pa velika.

"Al su šašavi ovi Finci!"

Tako da.

Ja potem ko smo se odcepili od A1 poti Hanku, ni bila nič ožja. Isto široka, kot gozdne ceste, pač glede na širino tovornjakov. Da ne omenjam, da vijuga okoli prav vsakega jezera in v tem koncu že zaliva. Tu se voziš več ali manj ob obali, samo da so zalivi globoko v notranjost in izgleda bolj na jezero.

"I lej jezero. Ne, je zaliv.

I lej zaliv. Ne, jezero."

In tko.

Nekje na sredi ničesar, je kar kaj host in to visoki borovci, silafajn in lepo, je spominski park, preurejen iz nekdanjega začasnega zaklonišča. Od tu je Berntov ata z [kanoni](#) streljal po Hankotu, kjer so bili Rusi.

Hanko je še dan današnji tovorna luka za razsuti tovor. Kakor sem pa videl pa ni samo razsuti. Sicer v luko nismo šli, smo pa par krat mimo peljali in se iz nadvoza nad tiri kar vidi. Luka je na koncu precej dolgega polotoka. Pred luko je pa letovišče. Seveda na Skandinavski način. Nima a ma baš ništa z Plavo laguno. No, morje.

Ampak je sila narazen.

Ja, med Plavo laguno ob Poreču in samim delom Hankota. Bi se pa dalo plavati, od do, ni debate, a po moje še tak ultamaratonec bi vmes kero pavzo naredil, če bi sploh kermu prišlo na misel kaj tako butastega.

Ker je pa dan današnji vse več tako butastih pa:

Ankol ne veš.

Never say never.

Ima svakojakih budala na ovom lipom svitu.

In tko.

Hanko sva ugledala prvega, ko sva [priletela](#) v te kraje.

Letalski koridor gre točno tu. Letalo se že kar spusti, tako da se že vidijo avti. No, ladje pa ziher.

A takrat še nisva vedela kaj gledava, samo iiii lej kok je dobr polotok, med množico otokov. To sem post festum pogruntal, ko sem googleearth gledal, kje sva se potikala. Vse eno ni tako slab tale Gugi.

Mi smo se mu približali iz druge strani. Tam celo težko pričakuješ kaj, pač še eno finsko nselje. Sila razredčene hiše, veliko hoste, bencinska pumpa in nakupovalno središče. Kot povsod na finskem. Sicer je sumljivo, ker je toliko tako lepih borov. Visokih, krošenj tam nekje na nebu, do gor pa brez vej.

100 šum, 100 čudi.

Čez štreko, pol je pa vse drgač.

Šuma je sicer ista, a med drevesi same lesene [vile čira](#) čara. Prav tekmujejo kera bo bolj čira, kera pa čara. Pa še konča se ne. U, kar traja. Ene 3 km. Da se hosta konča in je potem pristanišče čira čara. Tam sicer ni dreves, je pa gozd plovil. Ej, vse je tam. Lih kar češ in vse ostalo tudi.

Ena taka scena iz časa pred prvo in med vojnama.

Ja, kazino je tudi, tam so celo cesarski hodili. Menda je Petrov dvor tu preživel poletja, po so pa še mal balinal.

Verjetno vse ostalo tudi, če sploh so?

"Ja balinal, ka pa?"

[Kazino](#) je že mal na secesijo, čeprav je jugend. Ampak en vesel jugend, zato uno prej. To je tudi razglednica iz Hanka. Kazino stoji ob peščeni plaži s tako značilnimi uticami za preoblačenje. Vedno to slikajo.

Ja, jest tut.

Seveda.

U, je fajn, pa če je še tako kičasto. Mal kiča ni nikol slabo.

Ne sicer na začetku, a veliko dalj pa tudine, sta Mona in Jani kupila eno vilo čira čara. Vikendicu, katera je pa večja od naše hiše. Pa ne samo to, še depandanso ima. V resnici savno, le to finci po difoltu naredijo stran od doma.

A zakaj.

Čisti funkcionalizem.

Saj so tudi naši delali kašče odmaknjene od doma.

Ja ogenj ima svojo moč in mistiko in je tako ostalo tudi za časa električnih savn.

Ta depandansa ima še kuhinjco, kopalnico in devno sobo, v kateri sva spala. U, luštn ti povem.

Na vili čira čara je kar kaj zaflikano. A to ti je jasno šele po razlagi, ker na začetku sploh ne opaziš. Zares so nenavadni konci zaflikani. Nenavadni dokler ne veš.

Že omenjeni Berntov fotr je s haubicami tolkel Ruse v Hanku in je priletelo, kamor ja pač priletelo. Par krat tudi v to vilo. V resnici je niti niso ne vem kako sesuli. Bolj kot drobci. Menda so imeli Rusi tu bolnico in je na vrtu še kaj izboklin nekdanjih temeljev barak.

Ok.

Dan današnji ne opaziš, kakor tudi ne na sosednjih objektih, kateri so imeli podobno obravnavo. Če je nova stavba je bil ful ruker, sicer pa flike.

Zdej.

Taktat je bilo sila nenavadno lepo in predvsem toplo vreme. Lepo se na Finskem že še najde. Toplo je pa sila diskutabilno. Ko mi sedimo v bundah gredo finci plavat, po pa še razlagajo kok je topla voda.

Zdej, to je tko.

Če so to fantovska klobsanja še razumem, ker se upa pa tak. Tudi pravi mocki ce so pod gasom ne zaostajajo.

Ko pa začne deca govoriti, da ne še iz vode, ker je tko toplo, ti pa tam s kapo in rokami globoko v žepih. Ne da te zebe, a gani denarja ki bi te v vodo spravil.

"samo preko mene mrtvog"

pol se pa že spašuješ kakšne kriterije imajo Finci o toploti.

Tistega dne je bilo tudi meni vroče in prav nič hladno ko sem zakorakal do kolen v vodo. Skratka naše vrste toplota. Obala je bila polna ležkov in lažkinj, ležakov in ležakinj, če so uno drgo pešaki in pešakinje, mogoče celo njih več, a to težko povem, ker so samo velike oči. Zaliv je bil poln plavalk, ja seveda tud plavalcev, kakor tudi skakalk in skakalcev. Tam nekje na sredi imajo zadevo na ringelšpil. A se ni vrtel, so se pa na špagah guncali in skakali v vodo.

Skratka scena iz našeg plavog Jadrana. Eto isto.

Smo da so na drugi strani gozdička imeli ohlajanje konj, ker so

zjutraj imeli tekmo v preskakovanju ovir. Polno prikolic šleperjev. A ne za živino. Tam so živali nagnetene. Ti so bili tudi za živino, a hilton kategorija. Predstavlja si avtodom z vsemi možnimi in nemožnimi priključki, skratka sanje večine povprečnih Slovencev, samo da ni samo to, ampak sanje nepredstavljivega, take avtodome samo v ameriških filmih vidiš. Potem si pa predstavlja, da je cel avtodom z vsemi ameriškimi pritisklinami samo z enega konja.

Ko bubreg u loju.

In to večina. Nekaj jih je bilo malček bolj skromnih in je bil un isti avtodom z ameriškimi sanjami ampak za dva konja.

Lej racionalen je treba biti.

Trenerji, maserji, nutricionisti in psihoterapevti so s svojim prevozom prišli, tekmovalke pa z očitovim Ferarijem, al pa Bentlijem, skratka neki sposojenga. Ker z svojim Lamborginijem se ne spodob, kaj bojo pa sosedje rekl.

A miš da pretiravam.

Ok, no.

Mogoče ni Laborgini, je samo Bmw.

Ampak nobenmu povedat.

Hanko je bil v enem obdovju, bi rekel med vojnama, mal na Opatijo. Tam so si tudi kapitani postavljali vile in sadili kar se je posaditi dalo in so prinesli iz bližnjih in dalnih dežel.

Tu je malček podobno. Dve vili sta identični, sam da sta levo in desno, z vso navlako drevesno okoli, imata napis na pročelju. Ena je Sumatra druga pa Java. Sta ju postavila brata kapitana.

Pol tam okoli pristanišča, že omenjenega, tam ja tudi mestna hiša in še katera druga. Skratka središče. In v tistem sila urejenem in poštirkanem središču je ena ki malček razpada. Nič kritičnega, razen da se ji že od daleč vidi da že dolgo nihče ne prebiva v njej. Problem je da je isto velika kot mestna hiša, skratka župan ima za sosedo tako podrtijo. Ma saj sploh ni, a že dolgo ni bila prebarvana in se malo barva lušči. Medeninasta ograja je pa rjava namesto svetleča. Sploh ne kriza, a je vsem za zgled. To pa je problem.

Pa ga ni zakona na finskem, ki bi Bertovemu stricu naložil da jo pokrpa, odda, proda ali vsaj prebarva. Gospod je ustanovitelj Hanka, no ne on, a njegov ded pa sigurno. Ima jih 85 in zanalašč noče nič narediti.

"Me bo mularija [zajebavala](#).

Zakva smo se pa boril?"

In tko.

Sedim zjutraj na vrtu, pijem kavo in gledam ene stare Danske cajtnge.

Danci prinesejo časopise za nazaj saj nimajo časa sproti prebirati. Bernt je celo naročen na ene lokalne in jih, cel letnik vedno prinese na počitnice, da izve kaj vse mu je med letom ušlo.

Dansko sicer ne znam a slike so v esperantu in pokažem Niveski hišo, katero imam na spletni strani kot [10 mojih najljubših](#).

"Lej jo, a se je [spomniš](#)?"

Seveda ta je fajna.

Pravi Jani to videvši:

Ta je tu blizu, lahko domov grede še tja skočimo.

Ja dejmo, u kok je to fajna.

In gremo jutri.

Tam nekje na sredi, a pred Berntovega ateja havbic, zavijemo levo pa u buš.

Nad cesto je več host, pa še smrekove so, čim bolj se oddaljujemo od obale.

Zdej.

Uditi [Fiskars](#) iz te smeri ni tako očitno kot iz nasprotne, tako da smo ne gleda na teto Garminovo, kar kaj videli, še celo fajnih, katere skoraj noben turist ne.

Pa spet nobene krize. Ipak je to vse tu. Problem je le, da je private properti in ni da bi čez peljal, pa makar sam mal klele skočmo.

Nč.

Okol, pa okol, in na glavno cesto med turiste.

Smo ga vtaknili in produžili. Namreč tista hiša je sicer v Fiskarsu, a je tudi iz naselja ob isti rečici, istega jezera, kateri napaja industrijo železarsko.

Ko se naselje koča, ko misliš, da si zašel, ko še teta Garminova utihne, pol je en pesek nad peskom eno šavje nad šavjem pa en apšlesan [skdenj](#).

Sicer ne rdeč, kar je sumljivo, pa vendar.

Sam sem jo takoj spoznal, je tako specifična v prerezu, katerega sicer nismo videli, a se kar kaj prereza tudi na stranski fasadi odraža, da sem bil že precej vznemirjen.

V živo videti uno katera ti je bila tajabolša iz revij in knjig. Moji so malo čudno gledali, predvsem ker ni bilo nič tlakovano in nič postriženo in nič od nič.

Edini kažipot je kazal na prizidek malo spodaj, precej novo stvar, katero so krstili za galerijo.

Zares je bila še v izgradnji a bolj finalizacija, ker so falile zelene ploščice. No, ploščice po naročilu narejne, so že bile a majstr kateri jih naj bi položil na vhod je pa od silnega čakanja izginil in je potem [Karim](#) majstra čakala.

Dočakala pa nas.

Iz betona na vhodu, kjer bi morle biti temno zelene ploščice z začetnicami gospe, smo stopili na lesena tla, kakršna znajo samo skandinavci narediti. Tam smo si morali ubuti plastične copate, da ne bi peska na nov pod znosili.

Da začnem na začetku, čeprav smo to videli šele na koncu.

Zakaj se mi je ta hiša v srce vsedla.

Poleg tega da je fajna ima še ene par posebnosti. Glavna je opečna

stena na terasi med življenjskim delom in proizvodnjo. Gospa Karim je [keramičarka](#). Sicer pravi da je precej znanemu arhitektu povedala kje naj bo kaj, a saj ni tako važno, važno je da je fajn, ne glede na sugestije in je, na tej terasi stena iz doma narejenih ploščic, ali ceglov, namreč format je nekaj med ceglom in ploščoco. Glede na to da je vsaka ploščica drugačna, vsaj tako se dojema, je bila potem kar kunšt to zložiti skupaj, a rezultat je supernajboljmožnfajn. In zaradi te stene je ta hiša postala znana.

No tut.

Kakorkoliže jo imam kot eno od 10 meni najljubših na moji spletni strani in Nives pravi da je una stena zares fenomenalna, a da sama ni zmožna ponoviti in imamo zato imamo konfekcijsko keramiko v kopalnici.

In tko mi stojimo tam v tisti niti ne tako veliki galeriji, mali pa tudi ne. V vhodnem nivoju, si predstavljam da je spodaj skladišče, je prodajna galerija Karinih izdelkov. Gospa v zrelih letih je ene vrste narodno blago Finske in je v knjigah o Finski slikana. Ob stenah ima ta boljše kose, katere je tekom življenja nabrala po celem svetu in povem da se že zaradi tega spleta videti.

V nadstroju, je pa razstava sodobne finske keramike, kjer je pa tudi par njih občudovanja vrednih.

In pol punce izbirajo kaj bodo kupile, ne poceni pa ni, pa so potem bolj mali kosi, pobje mal okol zijamo, gospa se nasmiha in pravi Jani, tale moj prjatu je pa arhitekt in ima vašo hišo kot primer na svoji spletni strani.

Pravi gospa:

"Iiiii a res?"

In Pravi Jani,

"una njegova žena je pa tudi keramičarka."

In pravi gospa:

"Oooooo a res?"

In pravim:

Da je una opečna stena po celem sveto znana.

In pravi gospa:

"Uuuuu, a res?"

Al pa bi nam jo pokazala?

Hiša ni odprta za javnost.

Ja to je pa res škoda."

Pol smo še mal okol zijal, punce so poravnale račun in preden začnemo plastične copate slačiti pravi gospa.

Saj danes ni veliko prometa, vam jo bom vse eno na hitro pokazala.

Pol smo se pa slikali ob steni. Pa ne samo tej. Tudi v [dnevni](#) sobi, pa kuhinji, kjer menda gosti tudi predsednike.

Spalnice ni pokazala kakor tudi ne ateljeja.

A me je objela ob slovesu.

A to je bilo zadnji dan v Hanku, na poti v Hki.
Prej smo imeli pa še en nezemeljski dan.
Zdej, nezemeljski.
Seveda zemeljski, v tem primeru vodni, še bolj konkretno morski,
pa vse eno sanjski.
To je blo pa tko.

"It is not a real sailing boat!"

To je že pri prejšnji omenjal. Ta je tudi rabljena a je druga, je
pa isti model, samo z več navigacije, ali pa vsaj modernejšo, kot
prejšnja.

Ja pred 20 leti vendar, kdaj pa?

Nauticat sicer ima jadra in kar se tega dela tiče je prava
jadrnica, al kaj ko je spodaj pa bolj na labor. Ter toliko bolj
dovzetna za morske čare. Valovi vendar. Se je kar treba navaditi.
Pa tistega dne jih ni bilo, vsaj ne naravnih. Ja če smo kakšno
večje plovilo srečali, se je bilo potrebno prijeti, ker se maje
kot Citroenova Diana na ovinkih.

Ima pa zato šank in bife in kar je še take navlake, da se
penzionerji zamotijo.

Samo za primerjavo.

Antti je tudi zrihtal jadrnico, z 6timi prijatelji. Tekmujejo na
regatah. Tista ni na labor, kot puščica je, več najrazličnejših
jader, al kaj ko niti sekreta nima. A to je edina prava jadrnica,
vse ostalo je za turiste.

Ok, nima veze.

Smo jo šli prečkirat dan prej. Če je vse tako kot mora biti. In
je bilo.

Jadrnica je privezana na drugi strani polotoka. Je bistveno
ceneje, kot v omenjeni marini. Nad štreko, katera gre nekje po
sredini polotoka in tvori dva svetova.

Južno borova šuma polna vil, plaž in Lamborginijev. Severno so pa
hosto posekali. Ne vem če so kaj mislili urbanisti takrat. Mogoče
jih niti ni bilo, nego samo lastnik luke, kateri je tu zarisal
pravokotni raster ulic in pozidal privat hiške. Ne vem če so imeli
dva tipa tlorisa. So si sila podobne v zasnovi. Na vsako fasado
dve okni, na eni so pa še vrata. Hiše stojijo sila razredčeno, po
naših standardih, bi bile še tri parcele vmes, kar pa vemo je
strel v koleno, naši standardi in vrtno mesto sta skregana, pa
magari se kitili s tem.

To da imaš 4 metre okoli in okoli hiše, samo da ti ni treba
soglasja mejaša nima veze z arhitekturo, pa magari vse narisali
arhitekti in to diplomirani, nekateri med njimi pa še mag. ali
celi dr.

A to je že ena druga zgodba.

Tam bi komot katera vmes stala, če bi se pristanišče in z njim
industrija širila. Pa se ni. Razen da je še dan današnji
pristanišče ostale industrije ni. Pa še to je sila robotizirano in
če ne bi bilo turistov, bi bile te hiše prazne, saj potrebe po

delavcih skoraj ni. Vsaj po težakih. Če je pa krupje v kazinu je pa že druga zgodba.

Tako da so večinoma precej zaraščeni vrtovi okoli. Eni bolj drugi manj, pač glede na starost stanovalcev. Pri tamladih samo da je. Pri starih pa vsaka travca v isto smer. Da ne omenjam da morajo rože po velikosti rasti, al pa nč. Koj škarje v roke. A to je tudi že druga zgodba.

Je pa ista da tu stanuje, no vikendira setra Janitova, sploh nisem vedel da jo ima, katera ima ujetaga angleškega pisatelja, kateri čuva dve puncici. En je sicer fant a izgleda kot punca. Ko sem jih zagledal sem celo mislil da je bolj punca od punce, katera je izgledala sicer punca, a ena tistih, katerim se vidi da so več kot samostojne, že pri prvem pogledu. Dočim prva je pa izgledala precej ženstvena, a se je potem v pogovoru izkazalo da je fant.

Sicer se ne staram, a ko smo bili pa mi mladi se je pa vedelo ker je ker. Al ne?

In tako se naslednji dan vsi namalamo na [pomol](#) kjer je privezana jadrnica. Glej ga zlomka, ponoči je napihalo vse alge iz zaliva in je izgledalo, vsaj ajnapetitlih, če ne še kaj bolj sočnega. Pa razen estetskega učinka menda nima. Pač cvetenje morja in to zelo prisotno. Kot bi mah plaval. So bili kot kakšni povštrčki. Pa so bili samo v zalivu, potem za tretjim otokom, je bilo več ali manj čisto morje.

Zdej, to je tko.

Sem že pisal, da tole morje nima veze z našim plavim Jadranom.

Našim?

Ma ja saj so nakaj časa tulili, da smo Slovenci alpski Hrvati, zato naš.

Voda je povsod na zelo redko kavco, še bolj redko kot tista s psom, pa vendar več ali manj motna. Kar pa sploh ne moti, še posebno če mal v dalj gledaš, česar je pa na jadrnici precej, če ne večinoma.

Otoki ob obali so večinoma [skuštrani](#) ostanki borovih in brezovih šum, obraščeni z ločjem, tako da je že to fajn, pa še iz zaliva nismo. Potem se sicer redčijo in tam na pučini so samo še osamljene skale, leno poležavale na neverjetno topem soncu.

Pol je sicer mal lufta, se pravi v tem primeru vode, da se pojavi še nekaj osamelcev, za svetilnik postaviti in za oddih tjulnov, katerih pa takrat ni bilo. To da so skale posrane je janso, samo ni od koga. Al so galebi, al mroži, v resnici so tjulni, ali pa celo kerit tretji. A mislim predvsem na ptiče. Če bi že kera morska deklica prišla, se itak ne bi imela kje zlekniti, da ne rečem, da ona pa že ne bi onečedila, saj so menda svete, kot take pa takih pritiklin sploh nimajo.

"Al majo? Pa ti povej."

Zaliv ni velik, če ga gledaš na globusu. Še dobro da je narisano. A ko si na Nauticatu latorju, pa le traja 3 ure da čez prideš. Sicer so več ali manj stalno eni [otoki](#) in otočki in kar je še take šare, pa menda to sploh ni poanta. Ampak je še več plitvin in imajo

naštimate boje, podobno kot pri slalomu, samo da vedno po notranji vzameš. Pol je na veliko skalah ali otokih al kar kol že je, so plošče v različnih barvah in naj bi pomenilo orientacijo. Če se jim v perspektivi približaš naj bi od ene do druge bilo podobna razdalja in potem naj bi vedel kje si. To so še ostanki historični, ker sedaj teta Garminova in v našem primeru stric, rečmo da je Hogar, ker sem pozabil ime, a ti stalno kaže kje si, pa kako hitro pluješ, pa od kod piha veter, pa a te lulat, pa take. Sam na pivo te ne spomni, ker ima Jani pač star model. Bo treba zamenjat in je že gledal, pol je sicer ena daljša razlaga, a že takrat skor nič nisem štekal in ni da bi ponavljal. Se je pa precej kunšno slišalo.

Kole ko si za tri ure priklenjen na tako mali prostor in niti ni veliko možnosti za deviacije, katerih je življenje polno, ja je odvisno koliko se pustiš, a kakor vidiš morajo vsakih 2 minuti čekirat kaj je novega na telefonu.

Tam pa.

Tam se pa potem posvetiš bližnjemu in je končno čas da nakladaš tudi o čem drugem razen pričakovanem. In je. In je en prav fajn občutek, ko začutiš prijatelja. Ja, so pavze. A pri Fincih to niti ni problem ampak kulturni pogovor, Ker tisto, temo na temo brez pavz je nevljudno.

Naša je, kakor se to dan današnji reče, uživala tristo na uro. Večinoma je stala med zajlo ki podpira jambor in jamborjem, z vetrom v laseh, soljo v nosnicah in kavco v ustih, se je počutila kot une tete, ki so v starih cajtij na [premcu](#) ladij bile. Gusarka Nina. Al pa Helga od Hogarja. A to je že ena druga štorija.

In pol en unih:

"Iiiii as vidu? Orel na svetilniku."

Dejansko je imel gnezdo in takrat enkrat poletel. Ogrona žival. Seveda sva pogledal Janita, starega gusarskega mačka, ki je pa samo pokimal. Mona je rekla da jih je kar kaj in da so precej blizu ljudi. Dejansko je bila ob svetilniku zožitev in topogledno ene tri plovila spredi in lih toliko zadaj. Lej sem se delal, da ja, zanimivo a v resnici nič nenavadnega. Sedaj ti pa povem, da bi lahko še iijjal in ooojal pa še vse soglasnike zraven tako sem bil navdušen.

Nasploh je bil en čaroben konc. Polno rac in gosi, labodja družina in dva nudista ter napis Kabel. Sem rekel da je precej otokov z enakim imenom, pa menda se po finsko tudi reče kablu, kabel. Otokov je bilo vse več, kakor tudi vikendic na njih, pol še marina in turistični center s hotelom in ostalo navlako. Normalno gužva do konca. Tolk preznega prostora. Se en ustavi pol se pa vsi, dokler totalna gužva ne rata.

"Al su šašavi ovi Finci"

Poj pravi Jani:

"boje"

V renici je bilo nekaj po švedko, a je Mona nehala klepetati in začela privezovati le te. Ker sem pa to počel že pred dvajsetimi leti, sem ji tudi danes pomagal, kajti okoli enega rta, se je začela kazati naselbina. In to ne kar katera ampak točno tista zaradi, katere smo se podali preko zaliva. No ne zaradi [naselja](#) samega, čeprav je tudi ta prav šarmanten predstavnik staroselcev na ovim prostorima, ampak prav posebne domačije, a o njej mal bolj pol, ker je potrebo še kaj povedati.

Skratka. Naselje je v originalu malček v notranjost, ker tu kmetije niso ob obali, tam so vikendi in hiše za spravilo čolnov. Ti imajo pri meni prav posebno obravnavo, pri večini fincov pa tudi, a iz povsem drugačnih vzgibov.

"Saj veš. Garaže.

A je kje kera lepa garaža?

Sila redko."

Tu so pa skor vse. Ene bolj ene manj, a redko grda.

Tipi so od vekomaj postavljali garaže za čolne tako da je ena stranica na suhem, vse ostalo pa na vodi. In si v čoln zlezal, preden te je prepihal, ali celo odpihnilo. Skratka, si vse zrihrtal, še rokavice pozimi, z lulanjem mi ni jansno, potem odprl vrata in ven. Nazaj grede je postopek sila podoben, samo v rikverc.

Stojijo ena poleg druge, sicer ne vem zakaj a sila fajn izgleda, tako da se že zaradi garaž splača na Finsko.

Ok.

Dan današnji je potem še kar kaj hiš okoli, a stare cajte si lahko zamisliš, ko je bila zadaj šuma, spredaj pa rdeče garaze z belimi obrobami. Kič ti povem, ampak fajn.

Na pomolu kjer smo [parkirali](#) je bilo že kar kaj te golazni, je precej popularno, čeprav brez nepreglednih ljudkih množic, ker je treba avto na trajekt, to pa ni poceni, je pa zato potem manj gužve.

Na drugi strani pomola so plavali eni. Seveda sem zopet zakoral v vodo čez kolena, pa so me spet klicali da gremo dalje.

Otok ni mali, saj veš tisto, ko je samo en vikend gor, pomol, čoln, zastava in 6 brez, al pa še ker borovec. Ne, je pravi z njivami in tko, velik pa tudi ne, tisto ko ti ni jasno al je obala al je otok.

Na primer Ljubljana je otok, pa jih je kar nekaj ki se ne strinjajo, čeprav ima vodo okoli in okoli. Ja Lublanca in Grubarjev prekop.

"No, a je al ni?"

Viš, tak tudi ni, da večina misli da ni.

Za une razmere pravi, namreč, že res da je bilo ribištvo, vsaj na začetku poselitve ključnega pomena, a je le pasalo še malo rži posaditi, za vodko delati. Danes je večinoma obdelana, vsaj tam kjer smo mi kolovratili, na googleearth pa tudi podobno kaže,

čeprav guglu ni vse za zaupati, a verjetno se tu niso dali veliko opraviti z skrivanjem ali prirejanjem podatkov.

Ok, nima veze.

Ima pa da se ne da od obale do tja kamor smo bili namenjeni direkt, ampak lepo z andohtjo okol rit u varžet. Pa lih tko je blo. Sicer je pasalo, še kaj drugega vidiš. In je blo luštn. Pač kmetije, a švedsko govorečih Fincof. Rdeče hiše, skednji, že omenjene garaže, pa še kaj, kar pa ni jasno na prvo žogo, a je obrobjeno z belo in je vse eno fajn, čeprav ne veš kaj je. Vmes peščena dvorišča in začudo, ob hišah še kar zaraščeno in to z grmovnicami, je izgleda moderno, ker jih je bila večina na to temo. Ja, ker je tudi brez, kakor tudi, ker skeden sploh ni prebarvan, ampak samo apšlesan les, skratka že svetlo siv, če prvo potemni.

"Ja les, ka pa?"

A tej je zares samo za vzorec.

Ok, nima veze.

Ima pa da smo kanili k prav določeni kmetiji, daleč po svetu znani, na večino blogih, ki kaj dajo na opremo, skandinavično in zadnje čase tako popularni šabišik (Shabby Chic Design). Tu ni da je vse tako kot, ampak je original, ne glede na vse svetovne trende. V resnici nič kaj nenavadnega če gledaš s takimi očmi. Namreč, takih placov je celo v naši dolini nekaj. Pač ne mečejo stran, zraven pa še zbirajo staro šaro. Pri nas imajo sicer grablje in pluge, česar tam ni. No je, en star [gasilski avto](#). A vse ostalo je pa v zvezi z vsakdanjem življenjem skozi stoletja, v kuhinji, dnevni sobi, sprejemnici. A z genialnim občutkom kaj gre skupaj. Skratka ga ni detajla ki ne bi bil fajn. Ne samo to. Še grobosti ni, ker je to urejala in še vedno ureja sila subtilna duša. Tako si je že babica zamislila in tako je še danes, že tretja generacija vodi [Farmos kafe](#).

Tako da je svetovno znan kafe, ne ni gostilna, jih uspeva ostati na kafetarijski strani, čeprav jih obiskujejo trend seterji z celega sveta. Naroda je bilo precej, pa spet ne nepregledne množice, ko čakaš dve uri, da moraš potem eksati kauco, ker 100 kitajcev čaka, zraven pa plačaš kot odpilen.

Tu je bilo sicer tudi občutno drago, a ...

"Jest sm kr na rt padu."

Si sam vzmeš in nima veze koliko, je cena ista, tako da, če mi ne bi bilo nerodno, bi šel po repete in naslednjič vzel dvojno torto, u je bla dobra, doma narejena borvničeva, tam so bolj na pite, pa mi je bilo in sem pač ostal s podatkom, da si lahko vzameš kolikor hočeš. Kva mi to zdey poveš, sem si misli, zraven se pa prav poduhovljeno poglabljaj, v lepoto konobaric. U ena je bla pa res superca. Saj so bile vse, a ena je bila prototip švedke lepotice. Imajo najete študente čez poletje, saj samo takrat so gužve, sicer ne vem koliko je prometa čez leto.

Meni je izgledalo, kot da so iz stare hiše naredili kafe. Zraven stoji 3x večja, tudi lesena in prav tako stilsko usklajena, sicer bela, al pa saj zelo svetla, rečmo da svetlo modra, ampak tako svetlo da bi lahko bila celo siva, čeprav nisem prepričan. Hodiš po pesku, na Finskem ne poznajo robnikov in tlakovcev, slednje se celo najde a sila redko.

"A zakaj?"

Čisti funkcionalizem. Bi jim zmrzal vse dvignila, zato pesek, ga odloži na isto mesto. Ja zmrzal, ker pa?

Zakaj pa vse tole.

Ker je to super fajn in se jim ni odpililo, da bi polagali robnike ob robnikih, čez pa ograje, na drugi strani pa še en robnik, ziher je ziher, kot v naši dolini.

Vse ostalo je tudi na to temo. Samo-žaganje, [samo-šmirglanje](#), samo-pleskanje, samo-tapetenje, samo-dekoriranje. Zato pa je tako fajn, da ga po celem svetu hvalijo. Menda so se že cesarki tu ustavili, ko so po teh koncih jadrali.

Prizidek je mal čuden, a samo v kontekstu starine in meda služi namenu, kar je edino važno. Ne samo da ni grd, po moje 100x bolši kot vsi prizidki v naši dolini, samo starinski ni. So pa zato naredili sekrete v svinski štali. Tam kjer so včasih stale svinje, so isti boksi, malček povišani, tisti ki ne veste nič o svinjereji, ene se ima v boxih, u, pol je razlag, pa ne bi sedaj o tem. A v tiste boxe se je dalo videti, še celo mi deca, kar pomeni da so kakšen meter visoki. Te so povišali, tako da se te ne vidi ko opraviš, kar imaš.

Vsi srečni smo odpluli novim doživljajem naproti. Nazaj nismo šli po isti poti, le tej smo se priključili nekje na polovici, ko zapelješ iz grozda skuštranih otokov in je potrebno prepluti veliki zaliv.

Nekje na sredi prvega dela vračanja smo se ustavili ob enem od [otokov](#), v resnici sta bila dva, ali celo več, a smo bili bližje dotičnega, zato taka obravnava.

Navkljub najtoplejšemu dnevju v zgodovini meritev toplote na finskem, sem se približal vodi v maniri, ipak je to Baltik, ta je pa znan, da nima nič s toploto. Menda pozimi rabiš samo 15 min v vodi in je konec, pa še to velja za Fince, sam bi škripnu v 5ih. Kakor sem pomakal okončine počasi in previdno, pričakujoč kdaj bom zaštekal se ni nič od tega zgodilo, tako da sem celo plaval. Sicer ne dolgo, a ene 10 min pa, pa še potem sem prišel ven da bi skočil iz ladje, a so drugi drugače razumeli in nisem hotel komplicirati, ter sem samo pomagal dvigniti sidro. Na koncu je pa res težko kot vrag. Zato ker ga moraš držati na odstojanju, da ne bi popraskal trupa, pa še v vodi je lažje kot v zraku, a sem zmogel in sem izpadel snagator.

Nisem še za v smeti.

Zdej.

Če je bilo nazaj grede al tudi že prej, nisem siguren. Nas je pa

ožgalo, tako kot me že doma ni leta. Verjetno zaradi vetra, imaš občutek, da ni tako močno sonce, predvsem pa zaradi geografske širine, saj je vendar Finska, kakšno sonce, pa še močno povrhu. "A dej dej ne nakladi. Pa če ti rečem, kt kakšen čevapčič, al pa saj pečena paprika."

Zvečer sta prišla Janitova sestra in njen angleški pisatelj, ter uni punčari, od katerih je en poba. Gospod je še kar gobčen, tako da ni niti izpadlo da je kakšna bremza ob spoznavanju zategnjena, al kaj ko je meni malček deloval, kot uni angleži, ki znajo nastopat in v resnici nikoli ne veš al je doživeto al zaigrano. S tem se ni nihče ukvarjal, razen mene, pa še meni je bilo kmalu precej vse eno, pač kolikor kozarčkov rujnega, toliko manj. Pol je Jani razdelil prave inštrumente med air gitar bend, kar je bilo čisto prvič.

Zdej, prave.

Ma ja, prej se je Jani samo delal da ima mikrofona v roki, Bert kitaro, sam pa bobne. Sedaj je pa Bernt dobil, sicer uno plastično igrači, ki ima na vratu par živobarvnih knofov, kateri pa celo zvoke spuščajo, a nisem nikoli poizkusil iz tistega ali njej podobnim, izvabiti le tega, kamoli milozvočne melodije.

Iz igračami se pač ne ukvarjam.

Ok. Če ni računalnik.

Sem ravno kupil Raspberry3+. Pol pa videl, da se da, kaj vse ne, a je potrebno manjati brati, kar meni sicer ni bil nikoli problem, a da bi se Pitona in ostale na stara leta učil. Ka pa veš, če se mi ustavi pri pisanju, mogoče tudi. To da imam krizo, luknjo, pavzo, odmor, itd je pa del igre in ne šteje v gornje paberkovanje in je tudi že ena druga zgodba, o kateri pa kje drugje, če sploh.

Jani si je naštimal bobne, tiste za vadit, kjer so samo plošče, a se jih da celo na zvočnik priključiti in se sliši kot prava beteriya. A se mi vidi da je tudi podobno nehal, pač pri manjalu, glede na njegovo ropotanje.

Meni je pa dal čisto prave bonges in to precej dobre, na tako dobre še nisem špilal, pa sem že na mnogokere, taki so bili samo v filmih in pobožna želja na internetu.

Tako da je bil mož Janitove setrte, gospod pisatelj angleški sila navdušen nad mojim tupkanjem. Namreč poleg vsega je dal jani na mizo en mal večji krof, pa res, kt kakšen knof, a je proizvajal sila veliko glasnosti, menda več kot vsa feršterkarija skupaj, katero smo v mojih časih uporabljali in zraven mislili, da imamo dobro ozvočenje.

"Kar sapo mi jemlje guspa!"

Pol na telefonu poiskal [UB40 - Rat in Mi Kitchen](#).

Ub40 so mi bili v enem trenutku ful kul, kaj smo pa takrat rekli se ne spomnim, a nekaj na to temo. Vse dokler nisem zaštekal, končno, Marlita. Get up stand up, fight for your rights, in so bili Ub40 samo še devijacija v razvoju.

Ipak sem gensko revolucionar.

Ok. Vsaj progresivec.

Ok, no.

Zapoznelež.

Vsega luštnega je enkrat konec in zato smo se zapodili proti Hki-ju. Se ustavili v [Fiskarsu](#), kar pa že veš, ne veš pa, da smo obiskali še naselje [Fiskars](#). Sam sem bil tam že 3x, tako da se precej domače počutim, pa vendar je vedno kaj novega. Pa tudi starega a spregledanega.

Naselje, vsaj center, vsaj tisto kar kažejo turistom, mogoče je za hribom pa polno stolpnic in megapolis. Tut če je, se ga od tu ne vidi in je zares cortnaka vasica. Zdej nima nič z vasicami, razen velikosti. V resnico so to njihove Jesenice. Železarna tko rekoč, s to razliko da so klasicistične stavbe ohranili, kakor tudi proizvodnjo iz tistih časov. Ko se je industrija prilagajala trgu, začeli so sila podobo kot Jesenice, s tem da so tam ohranili proizvodnjo in utonili v poplavi železarn. V Fiskarsu so se pa prilagajali trgu. Ko ni bilo samo topove in krogle zanje, so se specializirali za kmetijske izdelke, da so se na koncu specializirali na rezila. Nože in po celem svetu znane škarje. Te so še dan današnji paradni konj, čeprav se tudi tu prilagajajo in je dan današnji, kaj vse ne, Jani je iz trgovine odnesel grablje za listje, povsem plastične, kam je nek romantika šla, v Hankotu je pa imel, fiskarsovo krtačo za čiščenje žlebov.

"To pa je neki!"

Ja ampak iz tal, to pa tudi nima vsak.

Proizvodnjo so selili in je dan današnji verjetno na Kitajskem. Ka pa vem. A v Fiskarsu je park, muzej, galerija, restavracije, trgovine. O sivi duhamornosti, umazanih fasadah, kot na Jesenicah ni ne duha ne sluha. Ena je celo iz žlindre. So iz nje narejeni cegli in sila zanimivo izgleda.

Kavca je tudi tu zanič, je pa sladoled boljši in se izide. Tako da smo precej veseli zapeljali v predmestje Hki-tovo. Kot rečeno, čeprav smo vdeli iz strani, ker sem sem takrat vračal domol, ne vem če bi sam našel. Vse je drugače, al pa je le nakaj na tem, da je toliko časa preteklo, če se že staram ne.

Programa nikoli konec in je bilo potrebno iti pogledat slavni cekret.

To gre pa tako.

Takrat ko je bil Bernt že ogret za Diano, menda na začetku sploh ne, potem sta dve interpretaciji, koliko in kako dolgo, a to sploh ni pojanta. Temveč, potem jo je hotel impresionirati, to je una faza ko pob naklada po dolgem in počez in takrat se odloči usoda, al zagriže, al ga pa u rit pošlje in se razideta z niti ne vem kakšnimi ranami. Če pa zagriže potem pa sledi, kaj vse ne, a to

itak vsak sam ve.

Ne vem ali je že zagrizla, ali je zaradi tega, ali kako drugače. Bernt jo je peljal v Tornii, to ti je en prvih nebotičnikov na finskem, če ne že prvi, hotel od vekomaj, ki pa ima na strehi teraso, mala terasa pa tak, a ta ima še wc. No saj ga Ljubljanski tudi, a ne vem če je tam tudi tako, da ne moreš drugače not nego mimo bifeja, po pa štuk dol. In tam, je menda, sam nisem šel pogledat, ker je le ženski wc, je kabina na vogalu hiše, z ogromnimi stekli na dva konca. Tako da tam sediš in gledaš mesto pod sabo. V resnici kul, vsaj na fotkah. Če je pa Diana zagrizla zaradi tega se pa ne ve, če le ni bilo še kaj.

Mi smo gor na terasi cuzali tist pir, sam sem sok in opazovali okolico. Sila razburljivo. So se končno od nekje prikazali nevihtni oblaki in je zadaj črno kot v rogu, spredaj pa zlato žarijo stavbe v zahajajočem soncu. Nekatere se celo svetijo, glede na gladkost površin.

[Muzej moderne umetnosti](#) se ni, ker je bil zavrt v gradbene odre. Kar me sila čudi, da po 10 letih že popravljajo fasado. Al pa Stevo ni dal dosti izolacije in sedaj popravljajo mednarodni natečajni zmagovalni projekt.

"Ka pa veš."

Sam sem dosti kmalu izginil, ker je Bernt že ne vem kolikokrat pravil isto štorijo, sicer sila fajn, a meni je falilo še mesto povohati, pa magari samo par hiš okoli [Stokmana](#).

Skoraj v teku, ne faktično, literatično sem smuknil mimo [kapele](#), katero so preplonkal od naju na novi umetnostni [galeriji](#), kjer je bila v mojih časih avtobusna postaja. Krog okoli Stokmana, mimo [gledališča](#), po so pa že klicali, da prihajajo.

Čez [Esplanadi](#), to ti je park v centru mesta, smo mimo tržnice prestopili na notranji trg pred tisto [belo cerkev](#) pred katero se vsi slikajo za instagram. Tudi mi smo se, ne glede na socialne mreže in vstopili v gostilno nasproti. Menda imajo tradicionalno Finsko hrano.

Sam sem tu že bil, česar nisem omenjal, tudi za hrano nisem prepričan da je Finska, je pa na to temo, to pa ni debate. Mislim da je tako kot po celem svetu, prirejena instant turističnemu okusu in razen po imenu nima veliko z originalom. Nad hrano na finskem nisem bil navdušen, tu je bila pa sila dobra, zato taka skepsa.

Naslednji dan sva imela dogovorjeno druženje s Anttijem, sano še ni bilo jasno kateri sestanek bo šprical. Uskladili smo se ob 11h in odšli prvo na malico na [vogal](#), kjer sem nekoč vsak dan not špegal. Je bil pač med potjo, sam pa tudi firbčen in tko. Ja, tudi včasih smo šli tja na pijačko, a je Antti vse eno prvo vprašal, ali se spomnim gostilne pri [Sokolu](#). Tole sem se zmisllil, ker se ne spomnim imena, se pa živo spomnim fac tam. Tam sem prvič in ne zadnjč videl ateriranje na pauh.

To je bilo pa približno tako. Pri naši mizi je bilo veselo, pri drugih pa tudi, pač na finski način, ko misliš da so samo mutavi. Ma, ne, a je kar razlika. Pri sosednji so sedele 4 arhitekete, katere je Antti seveda poznal, nas predstavil in na začetku je bilo celo nekaj dovtipov a smo ostali vsak na svojem bregu, v tem primeru mizi. Pol se ne spomnim, a po par urah, ko moraš na stranišče, pri sosednji mizi pa ena lih tako. Al kaj ko je po prvem koraku, pa ne da se je spotaknila, kar iz lubega mira, se je prevrnila, brez klecanja kolen ali poizkusa zaustavljanja padca z rokami, kar vemo je samo psihološka, a vsaj misliš da imaš pod kontrolo. Ta pa ravna kot dila, pa na nos. Ne vem če se ni celo malo odbila od tal. Se ni nihče kaj veliko razburjal. Menda da ni to nič kaj veliko nenavado. Pač tu se zbirajo arhitekti in še ker, kje drugje pa ker drugi, se ga nalijejo do konca, pol pa aterirajo več ali manj v opisani maniri.

Podobno ateriranje sem doživel še par krat, a sem bil že pripravljen, tako da razen zabeležbe dogodka, u, a se spomnš, kaj več ni bilo. Tam v tistem lokalu je bilo pa prvič in sem potem precej razburjeno spraševal in premleval, pa zakva? Pa so me mirili da se bom navadil.

Že res da večinoma ne težijo ko se ga ulijejo, a tole je pa vse eno tumač.

Pa reč kej če morš.

Ko nama je razkazal biro, ima trenutno 4 zaposlene, v najboljših časih samostojnosti, jih je bilo 9. Za mojega časa, je bil stric in solastnik še aktiven, jih je bilo še več. A takrat se ni vedelo, kdo je od koga. Anttjeva glavna skrb je bila sestra, ki niti ni bila arhitektka a je kot solastnica tam sedela in so se veliko kregali. Ni šlo drugače, da so stari biro zaprli, izplačali solastnike in začeli od začetka. Prvo one man band iz mojo pomočjo, pol pa počas anu po anu.

Viš pa je zvozil. Včasih je bil biro 25 km iz centra. Na srečo na zadnji postaji metroja, kateri pod zeljo vozi samo v centru, sicer je pa celo malček privzdignjen vlak in je bilo potovanje sila hitro, ne vem če ne 25 min.

Današnji biro ima v pritličju sa pogledom na ulico in park, dve ulici stran kjer sem takrat stanoval. Doma je pa na [razglednici](#). Helsinki ima tako kot večina mest par razglednic, katere lahko kupiš za pisanje domol. Ena je tista bela cerkev druga je pa ulica kjer se je naselil Antti. Je samo čez često od biroja. Ulica je oblegana iz mnogih koncev, v smislu da bi mnogokdo hotel tu živeti. To so vrstne hiše čira čara, s tem da je vse precej stisnjeno. So sicer samo eno nadstropne in Antti je dobil pritličje nekje na sredi. Menda je bila to včasih mlekarna. Tu so mleko in mlečne izdelke prodajali, dokler še ni bilo samopostrežnih trgovin. Anti je izumitelj in je iz visokega pritličja malček podna izrezal in dobil v visoko klet, to je takrat, ko klet kakšen meter iz zemlje gleda, dovolj svetlobe, da

je pod dnevno sobo kuhinjo naredil. Ker so razširjena družina, jih je bilo včasih veliko. Sedaj sta Antijeva Vera in Oskari po svetu Vera se je rodila ko sem bil dol, Marijini so pa tudi razseljeni. Sploh ne vem če je še ker doma, tako da je sedaj prostora na ostajanje, čeprav za 6 je pa pol premalo, za naše standarde.

Mari je ena simpatična gospa naših let, ko smo sicer še lepi, a ne več tako kot nekoč. Iz fotk sem jo poznal še ko sta bila na začetku in je bila z ognjene rdečimi lasmi sila lepa. Danes je simpa in je takoj razložila kako je bilo na prvem zmenku, kar je pri Fincih sila redko, da se ti takoj odpre, nekateri nikoli, večinoma pa po kakšni pijanki. A Mari pravi da o meni stalno posluša in da sem nekako bil vedno tu nekje, zato take vibe.

Sva objela gostitelje in odšla v [dizajn muzej](#). Tudi ta je na isti špuri, po kateri sem včasih hodil, tako da sem podoživljal kaj vse ne. [Hiše](#) so več ali manj glihne, je že takrat bilo pozidano do konca in v višino, tako da razen novih štacun se kaj veliko ni spremenilo. Ob Muzeju, je bila včasih policijska postaja, kjer so mi dali osebno, na vogalu čez cesto je bil pa bife Persepolis, samo da ni bil to ampak Perse Polis, kar je rit policajeva, tudi tega ni več, verjetno je šel z novo postajo mal okol.

Muzej modene umetnosti sploh ni v moderni stavbi ampak v klasicizmu. V prvem nadstropju imajo stalno rastavo ponosnih, brezčasnih, svetovnih, finskih [klasikov](#). Tapio Virkala, Kaj Frank, Aino in Alvar Alto in Nokijo, pa seveda še desetine drugih, a bi bilo čisto preveč za pisat, kajti v svojem času, so bili svetovna velesila v indusrtijskem dizajnu in jih še danes, ko je vse dovoljeno, niso prehiteli.

V nadstropju sta dva Rusa, sicer je ena Kitajka, a samo po izgledu, vse ostalo je pa menda drgač, postavila, tako značilno za ta čas, ko je vse dovoljeno, sicer več kot zanimivo, konceptualno, kar je v današnjih časih redko, ker jih veliko kr neki dela, nima veze z prostorom in časom, obrtniško več kot dobro, razstavo svetovnih obrti in njihovih izdelkov, ter izpeljav in navdihov polno razstavo.

Zdej.

Če ne bi bil tako zkompleksan z mojimi časi, bi mi moralo biti všeč, ker je zares dobro, al kaj morem, če sem en tečni dinozaver in takoj povezujem z, ko smo bili pa mi mladi je blio pa vse drgač.

Pa lih tko je blo.

V kleti so eni Islandci kr neki razstavili. Saj je vse zanimivo al kaj ko ne veš kako se opredeliti.

Na primer metla z ročajem s piščalko.

Fajn. Pa kva?

Flavta v krogu premera 2 ali 3 metre in jih lahko vsaj 6 igra.

Fajn, ja in?

In tko čez celo klet.

Razen risalnice. A ta je bila mišljena za otroke, pa sem vse eno enga mačka piknu.

Poj sem jo odpeljal v Altovo [knjigarno](#). Po moje, daleč najboljši Altov interjer, čeprav tu bi jih bilo kar kaj, s pripombami. A je neprimerljiv z ostalimi njegovimi, tako da celo je nekaj na tem. V tej knjigarni sem se tudi ustavil vsak dan. No skor. Velikokrat pa sigurno, če se je le dalo pa pod obvezno. To da živiš v deželi kjer je živel tvoj vzornik, da še uporabljaš, njegovo mojstrovino, že to ima težo. Pa ni samo to. Tudi to da je to, mojega življenja, najbolje založena knjigarna. Ja, verjetno v New Yorku je kara bolj, a tam nisem bil, zato. Velemestna knjigarna, še to ima težo. Če dodaš, da je še v meni tako ljubi deželi, potem je pa sploh čudno, da nisem po cele dneve kar tam ostal. Ok, no. Tok dobra pa spet ni.

Tu sem prvič videl Altove kljuge.

Kjuge?

Ma ja no. Na vrata je dal en super faj oblikovan ročaj, njih po tri en na drugega in je že za pogledat superca, poj ko jo pa primeš je pa še bolša. To ni vedno v sozvočju. Eni designi su supernajbolšmožnfj pol ga pa uporbiš pa katastrofa. Alto si je dal kar kaj dela s vratnimi kljukami, a ni nobena presešla prej omenjene.

Njegova katastrofa je štokrle. Mali stol, katerega še dan današnji proizvajajo in za teške denarce tudi prodajajo. Za pogledat super, za zlagat super, za sedet 5 min uredi, pol ure nemogoče, dlje katastrofa. Pa jih ni veliko ki bi se strinjali z mano. To je potem že malo na božanstva, nima veze z raciom.

Omenjene vratne kljuge sem potem videl še na mnogih mestih, pa razen, iiii lej Altova kjuka, več ni požela. Namreč tako kot večina iztrganih stvari iz konteksta ne špila. Tudi to malo kdo prizna.

Če imaš od Alesija kofe kohar, pol si že arhitekt.

Če imaš iste špegle kot Tom Cruise v Top gun pol si že Tom Ceuisse. Nisi.

Nč nisi.

Če si že kaj si butl, ne pa Alto, arhitekt, Tom in ostali. Dokler ne boš pozabil na tko kt, ne boš nič. Pol sicer tudi še precej dolgo nič, ker to sploh ni tako enostavno, je le potrebno imeti, u kaj vse ne. Še celo zvezde morajo biti prav pošlihtane in tko.

Čez cesto, je Stockman. V resnici je že knjigarna njihova a je fizično ločena, čeprav ima v kleti povezavo.

V Štokmana nisem hodil vsak dan, čeprav tudi tega ni bilo malo.

Tako veliko veleblagovnico sem videl v Parizu Printemps in Londonu Harods.

Štokman je manjši, predvsem pa skandinavski. Ni da ni vseh svetovnih firm, a so v manjšini, večinoma so pa skandinavske, za katere se ti pa večinoma ne sanja da so, a so celo boljše, če si

mal u un konc obrnjen, glede oblikovanja vendar. Ne, pocen pa niso. Tako da potem še Luize (po dolensko Lojze)(Loui Viton), tam ni tako drag.

Štokman je malo preden sem gor prišel dobil nov prizidek. V resnici celo hišo, ker štokman je cel kare in so iz enih 14 hiš naredili, več ali manj sozvočno enotno celoto. Ok, tu pa tam so kr ene štenge, ker se je potrebno prilagoditi naslednji stavbi, a ko si noter to komaj registriraš, če ni samo interjerjev navdih. Saj veš včasih so ene štenge, da lakho manekenke še od spodi vidiš.

Štokmana nisva obdelala tako detajlno kot knjigarno, več ali manj samo kot celoto. Potem je bilo pa potrebno na gas, ker bo kmalu poslednja večerja.

Poslednja večerja je posebn dogodek, kadar se WFT banda dobi. Namreč, vsak dan je ena familija zadolžena za kuho, naslednja pa za pomivanje. Ker se to zadnji večer ne izide, vedno naročimo pice. Sedaj to ni bilo nujno je pa običaj, pa smo ga vse eno izvedli.

Ko gremo takole kam, me vedno sprašujejo:

Pa kako si, pa drgač, in tko, a tudi kako gre biznis?

Komsi komsa, če ne bi imel vašega soseda Antija, še to ne bi bilo. Tu v Hki-ju sem pa kazal, kadar smo šli mimo kere hiše, to sem tudi narisal, pa uno tut in tko. Tako da je Antti kar kdaj omenjen.

Zato so hoteli da bi še Antti in Mari prišla na večerjo. Mari je vse eno tipiš finiš in ne moreš kar tako iz lubega mira, kr k enim na včerjo, saj jih še poznam ne, tako da je prišel samo Antti.

Se je izkazalo da je na sosednjem stopnišču naredil nova okna. Da ima tudi že omenjeno jadrnico v Hanku, da ima v Hanku par ulic stran najeto vikendico in da Mari dela v vrtcu v parku pred hišo, kot psihologinja.

Jim bo zrihtal kamin. Če mu bo uspelo navezati kaj več stikov, bi znalo biti celo kaj učinka na moji strani. Jani pozna pol mesta in če bi namignil, kdaj se kateri investitor nagiba k Vemo odločilen je čas. Če pravi čas pokličeš zna biti hepiend. Če prehitro ali prepozno pa ravno obratno.

Pa da vidimo.

Na dan odhoda, je bilo končno normalno vreme. Deževalo in pihalo, za naše pojme mrzlo, Jani je bil pa še vedno samo v majci in kratkih hlačah, ko sta naju dostavila na letališče. Tam sploh ni tet, ki karte grizejo. Vtipkaš v terminal ker si, ti sprinta karto, jo vtakneš v kišto in te spusti naprej. Mejni pulcaji so še meseni, ko greš skozi detektor laži.

Na avijonu podobno kot v kontro, samo stevardesa je bila super simpna z jamicami v licih, a jih je sila malo kazala, ker so se pojavile šele ob nasmehu, katerega je pa sila redko uporabljala.

"U lej kok velik dimnik.

Ja, Velenje."

Na Brniku je bilo še vedno zadušljivo vroče, tam naju je pobral najih mišek, zapeljal v povsem narobno smer, a se je izkazala da je bližnica in on že ve ker je tu pice vozil.

Skratka po starem.